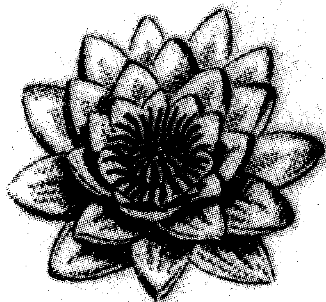
Luule Viilma

Lumina Sufletului

Învață să te ierți

LUMINA SUFLETULUI

Luule Viilma

- *Ați sperat vreodată să puteți scăpa de stresurile dumneavoastră şi nu ați ştiut cum să procedați?*
- *V-ați dori să corectați relațiile din familie şi cu alte persoane?*
- *V-ați îmbolnăvit? De unde a apărut boala? Cum să scăpați de ea? De câte ori nu ne-am pus cu toții aceste întrebări?*

Rezolvarea problemelor se află în puterile dumneavoastră. Citiți cartea **„Lumina sufletului"** de **Luule Viilma.**

Prima carte în care sunt prezentate stresurile şi bolile pe care acestea le provoacă.

Această carte a fost scrisă pentru ca oamenii să poată să-şi îmbunătățească singuri propria sănătate. Maniera de prezentare a fost în mod deliberat simplificată pentru ca ajutorul să fie accesibil pentru fiecare.

Învățătura cu privire la iertare este simplă şi accesibilă pentru aceia care sunt gata să-şi recunoască propriile greşeli şi inaplicabilă pentru aceia care caută vinovați în afara propriei persoane.

Luule Viilma

LUMINA SUFLETULUI

Ediția a II-a

Traducere de
Valentina Roşca

Editura Dharana
Bucureşti
2008

Editura Dharana Bucuresti
Str. Sfânta Ecaterina nr.15, sect.4, O.P. 53
Tel: 021-337 24 24
e-mail: editura@gmail.com

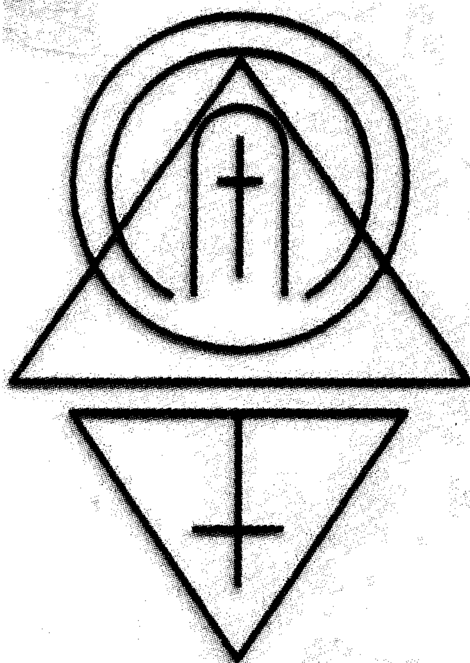
Coperta colecţiei: Mihai Marinescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

VIILMA, LUULE
Lumina sufletului / Luule Viilma ; trad.: Valentina Roşca, Gavrilă Henter. - Bucureşti : Dharana, 2008
ISBN 978-973-8975-20-0

I. Roşca, Valentina (trad.)
II. Henter, Gavrilă (trad.)

159.961

Binecuvântarea şi consacrarea voinţei libere

„Când iert,
pot să iubesc,
pot să devin fericit,
pot să fiu sănătos,
pot să am succes în toate”.

CAPITOLUL I

IUBIRE, IERTARE ŞI SĂNĂTATE

A devenit o tradiţie să se vorbească despre sănătatea fizică şi cea sufletească de parcă ar fi lucruri diferite. În asemenea circumstanţe, omul contemporan este atât de materialist, încât, pentru a-l învăţa să-şi refacă sănătatea, trebuie să începem cu ceea ce poate fi palpabil, material. Practica medicală impune o asemenea abordare. Cine a ales posibilitatea vindecării netradiţionale trebuie să ştie ce este sănătatea şi să utilizeze aceste cunoştinţe. Cine speră că se va vindeca printr-un gest al mâinii, se înşeală cumplit. Credulul va plăti cu propria sănătate. Dacă cineva vă ameliorează sănătatea prin punerea mâinilor sau prin transmiterea energiei, efectul este de scurtă durată, dispar doar consecinţele. Aşa vindecă şi medicina tradiţională.

Boala poate fi tratată doar prin eliminarea cauzei, care este în noi. Fiecare om intuieşte cauza bolii sale în mod instinctiv, majoritatea, însă, n-o conştientizează. Cel mai bun vindecător este însuşi omul. Sarcina medicului este să-l înveţe, să-l îndrume, să-l ajute şi să îi arate greşelile. Dacă omul nu se va ajuta el însuşi, nici Dumnezeu nu-l va ajuta.

Omul este un *Spirit*, care prin *Suflet* dispune de *Corpul* său.

Corpul nostru este ca un copil ce tânjeşte în permanenţă să fie iubit, iar dacă vom avea grijă de el, se va bucura sincer şi ne va răsplăti, imediat, cu dărnicie. Când omul se trezeşte dimineaţa şi spune: Bună dimineaţa, fiinţa mea! Eu te iubesc! Astăzi vei avea o zi bună", - ziua va fi cu adevărat mai bună, iar seara, dacă va spune: „Noapte bună, fiinţa mea! Eu te iubesc! Vei avea un somn liniştit" – somnul va fi cu adevărat mai liniştit.

Mă simt bine când luminează soarele, savurez o plăcere pasivă, dar dacă soarele luminează şi eu spun: „*Ce fericire că soarele străluceşte*!" – amplific pozitivul din mine. Când plouă şi drumurile sunt pline de noroi, putem spune, şi de această dată, ceva ce ne produce o bucurie. Chiar şi în cea mai neplăcută situaţie există ceva pozitiv, chiar dacă este o lecţie amară de viaţă. Cine ştie, poate ne va fi de folos.

În sens cosmic, există legea cauzei şi efectului. Ce semănăm, aceea culegem. Boala este un indicator al greşelilor noastre.

Cel căruia nu-i place când cineva îi arată greşelile şi-l învaţă cum să le îndrepte, se autocondamnă la suferinţă. Sufletul şi corpul omului îşi cunosc obligaţiile, printre care şi obligaţia de a avea sănătate. Faptul că, în negativismul nostru material, continuăm să alunecăm în abis acţionează negativ asupra tuturor. Omul nu este singur. Omul bolnav radiază în jurul său negativitate contaminându-i negativ pe ceilalţi.

În consecinţă, bolile familiei mele sunt provocate într-o oarecare măsură chiar de mine. Legea Iubirii spune că: faptele mele se întorc la mine îndoit. Aşa cum necunoaşterea legii nu ne scuteşte de pedeapsă, la fel şi eu primesc o pedeapsă dublă pentru negativismul meu. Omul însuşi a-

trage boala. Aceasta este doar efectul. Cauza a fost gândul sau fapta negativă.

Următoarea expunere se adresează acelora care doresc să se ajute singuri

Energia este esenţa a tot ce există în Univers.

Energie – Lumină – Iubire – Univers – Unitate – Dumnezeu

Diversele tipuri de energie asigură varietatea lumii. Energia sănătăţii asigură sănătatea. Aşa cum Unitatea nu cunoaşte starea de linişte, energia sănătăţii se află, de asemenea, într-o continuă mişcare. La fel cum curge sângele prin vasele sanguine, iar limfa – prin cele limfatice şi energia se mişcă prin canale specifice. Circulaţia sângelui în corp poate fi întreţinută cu ajutorul unei inimi artificiale, dar dacă se întrerupe circulaţia energiei, omul moare.

Canalele energetice sunt invizibile. În corpul uman există o mulţime de asemenea canale. Canalul energetic principal se află în coloana vertebrală. Tocmai de aceea, coloana este sprijinul corpului atât la propriu, cât şi la figurat. În corpul uman se găsesc de asemenea centri energetici sau chakre, care reprezintă rezervele de energie, a căror încărcare normală este asigurată prin starea normală, adică sănătoasă, a coloanei vertebrale.

Restabilirea sănătăţii fizice trebuie să înceapă cu coloana vertebrală. Structura corpului uman este perfect raţională. Toate mijloacele auxiliare pentru restabilirea fizică ne sunt date din naştere – ochii, pentru a vedea greşelile, şi mâinile, pentru a le corecta. Scheletul omului împreună cu muşchii, formează un sistem de comandă uşor de reglat, simplu şi universal, cu condiţia să-l păstrăm în regim de

activitate.

Priviţi-vă în oglindă – cât este de deformat corpul dumneavoastră. Nu încercaţi să vă justificaţi de ce este aşa. Dacă doriţi să vă vindecaţi, trebuie să vă îndreptaţi coloana vertebrală. Dacă nu veţi înţelege că şi ţinuta vă influenţează sănătatea, n-are rost să vă străduiţi, nu vă veţi vindeca pe deplin.

Un corp moleşit = un suflet moleşit = o sănătate precară

Nu uitaţi! O vertebră nu suportă nici cea mai mică atingere de altă vertebră, şi înainte de a începe să vă îndreptaţi coloana, trebuie să creaţi spaţiu între vertebre. Începeţi cu ridicarea vertebrelor, prin exerciţii de întindere, fie stând în picioare, fie culcaţi pe podea, fie şezând. Cel mai bine este să staţi pe un scaun tare. Puneţi palmele pe partea superioară a coapselor sprijinindu-vă cu încheietura mâinii de abdomen. Concentraţi-vă gândurile asupra coloanei vertebrale. Începeţi ridicarea vertebrelor de la coccis. Ridicarea fizică însoţiţi-o cu cea mentală. Imaginaţi-vă o pisică ce îşi ridică coada. Aplecaţi-vă de la mijloc şi imaginaţi-vă că osul sacrum are o poziţie aproape orizontală. Doar aşa pot fi ridicate vertebrele lombare, dorsale şi cervicale, fiindcă se reglează poziţia lor înclinată spre spate, care aminteşte de aşezarea ţiglei, împreună cu aceasta dispărând şi încordarea imensă a muşchilor spatelui. Dacă vă reprezentaţi mental fiecare vertebră în parte ridicându-se drept în sus, la locul său corect, şi, sprijinindu-vă cu palmele de coapse, vă veţi îndrepta spatele împingându-vă în sus, veţi simţi o ameliorare a sănătăţii foarte curând, adică vi se vor îndrepta umerii, mâinile vor atârna liber,

respirația va fi liberă, iar spatele va sta drept. Nu există mâini prea lungi, există un spate care a devenit prea scurt.

Iar acum, relaxați-vă umerii şi întindeți gâtul în sus, mai mult din spate, aşa încât să se încordeze toți muşchii părții superioare a corpului. Desfătați-vă prin întinderea coloanei vertebrale şi bucurați-vă de aceasta.

După o asemenea întindere, dacă vă ridicați, simțiți altfel corpul dumneavoastră, simțiți cum coloana vertebrală aproape că nu are greutate şi nu încordează corpul, ea s-a întins în sus, ceea ce înseamnă că ați atins postura ideală, în care principalul canal energetic este deschis. Aveți sentimentul prospețimii şi vă simțiți mai bine.

Cât de des este necesar să faceți un asemenea exercițiu? Cu cât mai des cu atât mai repede vă veți însănătoşi. Unii pot să facă o dată pe zi exercițiul, alții de o sută de ori. Fiecare are un scop al său şi posibilitatea de a alege.

Deseori, omul obişnuit nu poate înțelege de ce este pus să-şi îndrepte spatele atunci când a venit să se trateze de un cu totul alt gen de boală. De boala de spate nu moare nimeni – este motivația cel mai des întâlnită. Extinderea coloanei este importantă, fiindcă fiecărei vertebre îi corespund unul sau mai multe organe, a căror sănătate se află în dependență directă de starea vertebrei respective. De exemplu, între omoplați se află vertebra toracică numărul 6 adică vertebra inimii, a cărei dislocare, mai cu seamă dacă vertebra a fost anterior traumatizată, poate provoca chiar şi infarctul. Degradarea primei vertebre cervicale provoacă migrene, epilepsia etc. Cu cât a fost mai mult deteriorată vertebra, în decursul timpului, cu atât mai grav este afectat organul corespunzător. Numai în momentele critice apare senzația de durere. Odată cu depăşirea situației critice apare sindromul bolii. Dacă extinderea coloanei

ar deveni un exerciţiu de profilaxie, nu s-ar ajunge la situaţii critice.

În general, oamenii cu muncă de birou au coloana gârbovită şi tocmai de aceea au nevoie să o extindă de 5-10 ori pe zi. În cazul în care aţi ridicat o greutate mare sau aţi căzut – trebuie să vă întindeţi coloana imediat după aceasta. Antrenamentul sportiv trebuie să înceapă şi să se încheie cu întinderea coloanei.

O problemă deosebită o constituie traumatismul oaselor. Dacă în urmă cu 30-40 de ani puteai fi sigur că după o căzătură obişnuită copilul nu se schilodeşte, acum situaţia s-a schimbat radical. Din cauza lipsei de minerale, în special a lipsei de calciu, ţesutul osos al copilului este atât de fragil, încât trebuie examinată prioritar starea coloanei vertebrale. Mult mai gravă este situaţia tineretului. Din cauza mâncărurilor rafinate şi a lipsei substanţelor minerale o lume întreagă devine tot mai firavă. Fiecare om, indiferent de vârstă, ar trebui să consume calciu natural – coajă de ou, dar în special copiii în creştere, femeile gravide, oamenii care au suferit de pe urma traumatismelor osoase şi bătrânii, ale căror oase se înmoaie odată cu trecerea anilor. Persoanele care au făcut tratament hormonal, trebuie să utilizeze calciu, fiindcă preparatele hormonale înmoaie oasele.

Copiii care suferă de rahitism sunt îndopaţi cu vitamina D. E ca şi cum în loc să-i dai de mâncare ovăz unui cal obosit, l-ai bate cu cravaşa ca să-l faci să meargă mai departe. E nevoie de calciu. Schimbul de calciu este reglat de glandele situate pe partea dorsală a glandei tiroide. Reglarea energetică se face prin vertebra a şaptea. Aşadar, dacă doriţi să aveţi oase tari, întindeţi-vă vertebrele cervicale. Să nu vă fie frică de ateroscleroză (calcifierea vaselor san-

guine).

Înainte de a consuma coaja de ou, fiartă, uscată şi mărunţită la râşniţa de cafea, spuneţi-i în gând: *„Acum du-te şi încearcă să întăreşti binişor oasele mele şi pe drum să iei cu tine sărurile care s-au depus în locurile nedorite!"* Astfel, ne putem vindeca de ateroscleroză. Nu uitaţi că totul începe de la gând!

Doza de coajă de ou pentru adulţi este de o linguriţă rasă, o dată pe zi, timp de şase luni. Pentru bolnavi se recomandă un timp mai îndelungat. Acum au apărut în comerţ tablete care conţin dolomit natural de o calitate destul de bună care, din acest punct de vedere, merită folosite. Dar valoarea energetică a acestora nu este comparabilă cu cea a cojii de ou. Poate să vi se pară ciudat, dar îndreptarea spatelui vă ajută şi la schimbarea în bine a dispoziţiei sufleteşti precum şi la dispariţia senzaţiei de oboseală. Căci şi aceste stări constituie o manifestare a energiei negative.

Vi s-a întâmplat vreodată ca după ce v-aţi aşezat pe o canapea moale să vă simţiţi cuprins de toropeală? V-aţi întrebat de ce? Deoarece, în aceste condiţii, principalul canal energetic se închide, iar corpul are nevoie de somn ca sursă de refacere a energiei. Acelaşi proces are loc şi atunci când călătoriţi, stând pe banchete sau fotolii moi şi confortabile.

Aceasta este explicaţia simplă a tulburărilor provocate de piedicile apărute în calea fluxului energetic din corpul omenesc.

Învăţaţi-i pe copii şi pe tineri să-şi îndrepte coloana vertebrală. Omul cu spatele drept nu îmbătrâneşte aşa de repede. Nu aşteptaţi până când patologia spatelui intră în stare critică. Începeţi imediat!

De unde provine energia? După cum am menţionat

mai sus: Unitate = Dumnezeu = Energie. Rezultă că energia vine la noi din Unitate, de la Dumnezeu. Ea ne este dată încă de la naştere. Organismul nostru atinge cea mai înaltă receptivitate energetică în timpul somnului, deoarece atunci sufletul nostru este curat. De noi înşine depinde felul în care folosim această energie, dacă o înmulţim sau o distrugem.

Gândiţi-vă la viaţa dumneavoastră. Câte evenimente vă încălzesc sufletul şi câte dintre ele vă împovărează! Iar acum, imaginaţi-vă că nişte fire invizibile vă leagă de fiecare eveniment. Este vorba de legăturile energetice. Câte dintre aceste evenimente sunt pozitive şi câte negative? Unele vă dau putere, altele vă lipsesc de ea. Acestea din urmă se numesc tensiune sau stres. Este îndeobşte cunoscut că există boli cauzate de stresuri, dar vă vine oare să credeţi că toate bolile sunt provocate de stres?

Un exemplu simplu: cândva, în copilărie, cineva v-a adresat nişte cuvinte care v-au făcut rău. În prezent, de fiecare dată când veniţi în contact cu aceste cuvinte (fie că vă sunt adresate de cineva, fie că dumneavoastră înşivă le rostiţi, fie că în prezenţa dumneavoastră i se vorbeşte cuiva în astfel de termeni, fie că le auziţi rostite de un personaj dintr-un film, etc) aceste cuvinte redevin problema dumneavoastră, fiindcă se reactivează legătura negativă. Sau, altfel spus – cu fiecare nouă ocazie, în paharul răbdării dumneavoastră se adaugă o nouă picătură....

Cu cât este mai negativ sentimentul, cu atât mai mare este picătura. Iar atunci când paharul s-a umplut şi conţinutul acestuia începe să dea pe dinafară, se instaurează boala. Cu cât revărsarea peste margini este mai abundentă, cu atât mai gravă este boala.

Iată de ce un singur cuvânt poate declanşa infarctul. Ca orice altă boală infarctul corespunde traversării momentului critic, şi survine în urma picăturii care a umplut paharul. În acest caz, avem de-a face cu materializarea energiei negative. În astfel de situaţii, de obicei se trag concluzii „justiţiare" (din cauza cui s-a declanşat infarctul?), urmate de condamnarea de către cei din jur a *„vinovatului"*. Cu alte cuvinte, la această negativitate (infarct) se adaugă o sumedenie de alte negativităţi (ură, sete de răzbunare). În astfel de circumstanţe negative, se mai poate oare însănătoşi bolnavul de pe urma infarctului? Cu siguranţă că nu!

Un alt exemplu. Patru inşi aşteaptă pe cineva. Pe neaşteptate, primul spune: *„Fraierule"*. Ceilalţi trei aud. Al doilea începe să-şi înghită lacrimile, crezând că cele spuse se referă la el. Al treilea gândeşte: *„De ce a spus aşa ceva? Ce rău i-am făcut eu lui? ..."* Încordarea creşte, în timp ce al patrulea începe să râdă, pentru că el nu se simte vizat. În realitate acest cuvânt a ieşit din gura primului în mod involuntar, în momentul în care şi-a adus aminte de ceva.

Iată ce s-a întâmplat: două persoane şi-au creat, fără motiv, o legătură negativă în raport cu cuvântul auzit, şi astfel a început să funcţioneze lanţul stresului. Singurul care a reacţionat pozitiv în această situaţie, a fost cel de-al patrulea, întrucât nu şi-a creat nici un stres.

Noi înşine atragem răul. Dacă ne este frică să nu ne îmbolnăvim, ne vom îmbolnăvi. Dacă ne e frică de tâlhari, atunci aceştia ne vor ataca. Dacă ne e frică să nu fim înşelaţi, atunci îi atragem pe înşelători. Dacă ne cuprinde ura, invidia, sentimentul de culpabilitate, dezamăgirea, mila atunci atragem către noi ura, invidia, sentimentul de culpabilitate, dezamăgirea şi mila. Prin urmare: **dacă omul este**

bolnav, înseamnă că el a acumulat în sine răul pe care l-a transmis apoi corpului său.

Gândul rău care se ascunde în noi face întotdeauna rău, iar corpul nostru nu are nevoie de justificările noastre.

Există o singură modalitate de a ne elibera de acest rău.

ÎN CE MOD?

CU AJUTORUL IERTĂRII!

Legăturile negative se destramă dacă vom spune cu sufletul deschis:

Eu **te iert** *pentru ceea ce mi-ai făcut.*

Eu **mă iert** *că am acumulat în mine acest rău.*

Îi **cer iertare** *corpului (organului) meu, fiindcă i-am pricinuit rău.*

Eu **te iubesc**, *corpul meu.*

Dacă i-am pricinuit cuiva vreun rău (în gând, de asemenea), îi cer iertare. Mă iert şi pe mine pentru cele întâmplate.

Aţi înţeles corect? A elibera înseamnă a ierta, deci trebuie să eliberaţi legătura negativă de la ambele capete.

RĂU --------------- EU ----------- CORPUL MEU
1 2

EU – este sufletul meu şi Corpul meu care au conştiinţa de sine, dar formează un singur Eu. Corpul meu (materia) – al Meu.

Prima legătură (1) este între *mine* şi *rău.* A doua legătură (2) – între *mine* şi *corpul meu.* Ambele legături pot fi eliberate, dacă dorim acest lucru cu adevărat. Trebuie să fim conştienţi de faptele noastre. Ceea ce îi fac aproapelui meu, mi se-ntoarce îndoit: dacă fac o faptă bună – binele

făcut se răsfrânge îndoit asupra mea, dacă fac o faptă rea – răul se răsfrânge şi el îndoit asupra mea. Dacă facem un rău şi, căzând, ne fracturăm o mână sau un picior, înseamnă că am primit o mică pedeapsă pentru o greşeală comisă anterior. Suntem norocoşi dacă pedeapsa urmează imediat. Pentru un păcat mai mare, în numeroase cazuri, pedeapsa urmează mult mai târziu, uneori într-o viaţă viitoare. Cine se plânge de destinul său trebuie să conştientizeze faptul că acesta reprezintă răscumpărarea păcatelor săvârşite în această viaţă sau în vieţile anterioare. Dacă omul, din nechibzuinţă, a săvârşit o faptă rea, el se alege cu o anumită pedeapsă, dar dacă face răul conştient şi cu premeditare, atunci el se alege cu o pedeapsă mare. Astăzi, sunt foarte răspândite blestemele, înjurăturile, bucuria faţă de nenorocirea altcuiva, crimele. Pedeapsa îşi aşteaptă clipa.

Repet încă o dată: avem de-a face cu o relaţie de la cauză la efect. Nu vă supăraţi pe cei care fac răul, deoarece prin această supărare vă faceţi rău vouă înşivă. Mai devreme sau mai târziu cei care fac răul vor fi pedepsiţi. Dacă ne cerem iertare pentru greşelile din viaţa anterioară şi ne iertăm pe noi înşine pentru faptul că n-am făcut aceasta până acum, ne putem elibera de ele. Trebuie să ne abţinem să săvârşim fapte rele. Dacă ai săvârşit fără să vrei o faptă rea sau dacă doar te-ai gândit la ceva rău trebuie să-ţi ceri iertare imediat. Nu amâna corectarea greşelilor şi nici nu aştepta ajutorul cuiva pentru a le corecta. Să nu amânăm pentru mâine ceea ce putem face azi.

Gândul este acţiune

Iertarea în gând are aceeaşi putere de acţiune ca cea exprimată prin cuvânt. Gândul îmi creează posibilitatea de

a-i ierta pe toţi, indiferent de timp şi distanţă. Ziua de ieri este la fel de aproape de iertare ca şi copilăria sau viaţa anterioară. Numai dacă iert din tot sufletul mă pot elibera în întregime din legătura mea cu răul. Dacă nu reuşeşte de prima dată, încercarea de a ierta trebuie repetată până când voi simţi că problema respectivă nu mai există pentru mine.

Probabil că deja aţi înţeles din cele prezentate mai sus în ce anume constă necesitatea iertării. Trebuie să iertaţi, pentru că neiertarea vă face rău dumneavoastră. Iar cel despre care credeţi că a greşit, s-ar putea să nu fi făcut nimic rău, iar răul pe care i-l atribuiţi respectivei persoane este posibil să existe numai în optica dumneavoastră.

Ştiţi care este cel mai mare păcat din lume? Faptul că omul nu ştie să ierte!

Iertarea nu trebuie percepută simplist. Dacă ne simţim rău, trebuie să ne întrebăm: *„De ce îmi este rău? Ce anume îmi provoacă răul?*

Exemple

1. Oamenii se ceartă, iar aceasta îmi trezeşte sentimente negative:

- Eu vă iert pentru că certându-vă, îmi faceţi rău.
- Eu mă iert pentru că am preluat această încărcătură negativă.

2. Cineva s-a îmbolnăvit, sunt îngrijorat, mi-e frică:

- Eu îl iert pe bolnav, fiindcă mi-a provocat durere prin boala sa.
- Eu mă iert, fiindcă am acceptat această durere

S-ar părea că omul se simte obligat să se frământe necontenit. Cine nu se frământă pentru celălalt, parcă ar fi

întrutotul lipsit de omenie.

Neliniştea este o stare negativă. Rezultă că trebuie să ne eliberăm de nelinişte şi de răul pe care acest sentiment ni-l provoacă. În cazul tratării copiilor bolnavi, iertarea este ideală. Iertarea eliberează legătura negativă dintre părinte şi copil care îi istoveşte şi pe unul şi pe celălalt. Pneumonia se vindecă fără medicamente în 3-4 zile.

3. Cineva apropiat a murit:

- Îl iert pe cel care a murit, fiindcă prin moartea sa mi-a pricinuit durere.

- Eu mă iert, fiindcă am acceptat această durere.

De obicei, chiar dacă ne corectăm greşeala, nu eliberăm totuşi sufletul celui decedat. Foarte des cei care îl jelesc pe defunct se îmbolnăvesc întrucât, vărsând lacrimi, îi fac rău spiritului decedatului. Spiritul vrea şi trebuie să fie liber. Omul care a murit este liber. Moartea este o eliberare. Toţi care au trecut printr-o moarte clinică pot confirma acest lucru.

4. Cineva mi-a făcut un bine, dar mie nu-mi convine. Eu nu am nevoie acum de binele lui. Pentru ispăşirea karmei mele e nevoie tocmai de această perioadă rea pe care o traversez. A face totul pentru altcineva, înseamnă să-i faci rău. Nu este voie să-l lipseşti pe celălalt de experienţa vieţii:

- Eu te iert pentru că prin fapta ta bună mi-ai făcut un rău.

- Eu mă iert, fiindcă am preluat acest rău asupra mea.

De cele mai multe ori, asemenea situaţii apar în relaţia dintre părinţi şi copii. Omul îl iubeşte pe copilul său cel mai mult. Şi cea mai mare durere i-o provoacă copilului chiar mama sa. De ce?

Copilul o cunoaşte pe mama sa mai bine decât se cu-

noaşte ea însăşi. În decurs de 9 luni prenatale, el o observă în permanenţă. Fiind un suflet curat, copilul înţelege foarte multe. În decursul ultimelor generaţii, majoritatea mamelor nu au reuşit să comunice cu copilul lor conceput dar încă nenăscut precum cu o fiinţă vie. După ce se naşte, copilul începe să audă ce vorbeşte mama şi să vadă ceea ce face ea. Acest impact comunicativ duce la disocierea sufletului copilului, la naşterea legăturilor negative şi apoi la acumularea energiilor negative. Totuşi, nu avem nici un drept să ne învinuim mama, întrucât noi înşine ne-am ales-o ca mamă atunci când, aflându-ne în lumea spiritelor, am simţit nevoia venirii pe Pământ pentru răscumpărarea karmei noastre (datoria destinului). Numai această mamă îmi corespunde. Nu pot să-mi răscumpăr din greşeli decât trecând prin aceste greutăţi pe care să le depăşesc, fiind copilul acestei mame.

În acelaşi fel se prezintă situaţia cu taţii.

Iertaţi-vă mamele şi taţii până la cel mai mărunt amănunt, chiar dacă aceştia au plecat într-o altă lume. Voi sunteţi demni de ei. Aceasta este şi karma voastră, nu numai a lor.

Dacă cineva nu a înţeles bine această explicaţie, vă propun o alta:

Sufletul se încarnează pe pământ pentru a-şi ispăşi păcatele. Răul pe care îl săvârşim în prezent, îl vom răscumpăra în viitor, încarnându-ne de fiecare dată într-un corp nou, care se va uza şi apoi se va întoarce în ţărână. Noi suntem uniţi de evenimentele vieţilor anterioare prin legături energetice care pot fi eliberate cu ajutorul iertării.

Astăzi, majoritatea copiilor sunt stresaţi din naştere. În perioada intra-uterină, fătul este un suflet curat. În faţa lui, adultul ar trebui să fie pătruns de un respect sfânt, să-l

ocrotească şi să-l iubească. Dar ce se întâmplă în realitate?

În timpul sarcinii, mama se ocupă de tot ceea ce vrea, mai puţin însă de fiinţa divină, plăpândă şi înţeleaptă care aşteaptă să se nască. Ba mai mult, deseori se întreabă dacă să nască sau să facă chiuretaj. Închipuiţi-vă ce dezamăgire aţi simţi dacă aţi şti că mama dumneavoastră vă urzeşte pieirea. Ei bine, aflaţi că fătul *ştie* acest lucru.

În sfârşit a sosit şi momentul naşterii. Mama geme din cauza durerilor **sale**, moaşa se agită din cauza muncii **sale**, medicul e preocupat numai de rezolvarea problemelor **sale**. Copilul, însă, simte şi imploră: *„Iubiţi-mă, vă rog, întrucât numai atunci îmi este bine. Fără iubire, nu pot rezista, pentru că eu nu sunt puternic ca voi"*.

Încă de pe acum încep să apară germenii stresului. Dacă, în timpul sarcinii, mama ar vorbi cu copilul măcar un minut pe zi, el nu se va simţi singur şi abandonat. Când este iubit, îngrijit şi sprijinit, copilul nu mai este înspăimântat şi nu mai protestează. De fapt, el este o fiinţă spirituală superioară, căreia îi lipseşte doar experienţa vieţii sociale, adică exact ceea ce diminuează valoarea spirituală a adultului.

Aşadar, totul începe de la mamă! Şi de la tată! Cereţi-i iertare copilului dumneavoastră pentru că nu aţi reuşit să-l ocrotiţi şi să-l iubiţi conform nevoilor şi aşteptărilor sale. Totodată, iertaţi-vă şi pe dumneavoastră pentru această insuficienţă afectivă.

Copile, iartă-ţi părinţii pentru aceste neajunsuri.

Ceea ce se întâmplă cu copilul necesită explicaţii amănunţite. Puritatea copiilor îi împiedică să absoarbă răul din lume. Din păcate, răul li se transmite însă prin părinţi. De obicei părinţii învinuiesc societatea, şcoala etc. pretinzând că acolo se află cauza pentru care copilul lor este dezechi-

librat, plângăreţ, predispus la depresie. În toate acestea există un dram de adevăr, dar traumatizarea sufletească a copilului începe din familie. Dacă într-o seară, mama se întoarce obosită de la muncă, într-o dispoziţie sufletească deplorabilă şi la cea mai mică nemulţumire îşi descarcă nervii pe copilul ei, această descărcare îi provoacă micuţului o suferinţă sufletească în comparaţie cu care durerea fizică este o nimica toată.

Câţi dintre părinţi realizează că, într-o astfel de situaţie, vinovat nu este copilul, ci părintele, care a venit acasă iritat? Copilul însă înţelege, mai mult decât ne închipuim noi. Cerându-i iertare copilului nostru, răspundem cu sinceritate nevoii sale de adevăr.

Copilul are nevoie atât de mamă cât şi de tată. El îi iubeşte pe amândoi. Dacă unul dintre ei este alcoolic, în familie apar conflictele şi se creează o situaţie în care părintele „bun" începe să-l denigreze în faţa copilului pe cel „rău", iar aceasta se face „cu scop educativ". Părintele „rău" devine foarte rău. Părintele foarte rău începe să-şi urască propriul copil. În copil se sădeşte frica. Magia fricii este imensă. Nu uitaţi niciodată că la fiecare îmbolnăvire a copilului există o situaţie de stres, chiar şi în cazul unor îmbolnăviri de grup sau virale. Virusul îl atacă numai pe cel al cărui corp este slăbit datorită stresului. Bolile cronice se întâlnesc la copiii care trăiesc în permanenţă în stres (de cele mai multe ori este vorba de sindromul fricii de părinţi). De exemplu, urinarea în pat noaptea, căderea părului, amigdalita etc.

Nu spuneţi: mi-am petrecut copilăria în condiţii mai stresante decât copilul meu. Copilul este şi nu este **al *dumneavoastră!*** Cerinţele lui se deosebesc de ale dumneavoastră, experienţa vieţii sale este alta. La creşterea fon-

dului negativ al omenirii contribuie negativismul fiecăruia dintre noi iar copilul nostru ***nu este în stare să reziste.***

Simţind că această situaţie trebuie corectată, începeţi cu dumneavoastră. Dacă soţul vă este alcoolic, trebuie să ştiţi că alcoolismul apare din lipsă de iubire şi din diverse complexe, în special complexul inferiorităţii. Începeţi cu iertarea şi cereţi-i iertare copilului dumneavoastră că i-aţi vorbit urât despre mamă sau despre tată. Este uşor să condamni, este greu să înţelegi. Dacă veţi înţelege acest lucru, conflictele dumneavoastră vor începe să dispară ca prin miracol.

Nu trebuie să condamnaţi, ci doar să iertaţi.

Trebuie să iertăm şi evenimentele: traumele, accidentele, căderile, operaţiile etc.

Trebuie să iertăm şi emoţiile: durerile, frica, decepţiile, sentimentul vinovăţiei, sentimentul pericolului, presimţirea răului.

Trebuie să iertăm şi cea mai urâtă trăsătură de caracter. Chiar şi cea mai mică porţiune bolnavă dintr-o vertebră se va vindeca mai uşor şi mai repede, dacă îi vom cere iertare că i-am pricinuit dureri prin căderi sau prin munca grea. Mă iert şi pe mine pentru cele întâmplate. Astfel, se întrerupe legătura negativă care ne deformează coloana şi vertebra se va aşeza la locul său, cu plăcere. Îi oferim libertatea. Având conştiinţă, ca oricare organ sau celulă a corpului, vertebra se aşează la locul corect. Trebuie să ne cerem iertare de la fiecare vertebră, separat. Dacă ştim că ne este afectată o vertebră anume, trebuie să vorbim cu ea. Ea ne ascultă.

Nici un om nu seamănă cu celălalt. Fiecare organ din corp ascunde un stres specific persoanei respective. Putem să scăpăm de orice stres întrebându-ne: *„Ce mă deranjea-*

ză?" şi să iertăm ceea ce ne deranjează. Să întrebi din nou. Şi tot aşa până simţi că încep să dispară problemele. Azi este puţin probabil ca cineva să poată afirma că nu este stresat.

Întrebare: *Ce trebuie făcut în vederea evitării stresului?*
Răspuns: să iertăm anticipat!

De exemplu: Eu trebuie să mă duc într-o societate neplăcută. Atunci spun: *„Vă iert anticipat fiindcă îmi doriţi răul, şi mă iert că în sufletul meu mai există loc pentru acest rău. Eu vă iubesc, dar mă iubesc şi pe mine."*

Important este să fac acest lucru din tot sufletul. În mod similar se pot încheia şi înţelegeri de afaceri mari. Iertând anticipat, se pot evita neplăcerile.

Întrebare: Cum să procedez dacă până în prezent eu îl consider pe celălalt atât de vinovat, încât nu am putere să-l iert?

Răspuns: Începeţi prin a vă cere iertare pentru că aţi cultivat răul din dumneavoastră crezând că alţii sunt de vină, iar prin aceasta i-aţi provocat rău corpului dumneavoastră. Iertaţi-vă pentru că aşa s-a întâmplat.

Acest lucru uşurează sufletul şi veţi putea să iertaţi în continuare.

Iertând, ne deschidem pentru bine, credem în existenţa binelui, iar îngerului păzitor îi oferim posibilitatea să ne ajute.

Aţi înţeles oare de ce, în repetate rânduri, aţi fost învăţat să spuneţi: „T*e iubesc"?*

Iubirea este sentimentul cel mai înălţător, ea ne umple de tot ce este mai bun. Iubind boala, adică negativul, noi introducem în ea iubirea, adică pozitivul. Cu cât mai multă

iubire vom introduce în boală, cu atât mai repede ne vom vindeca. Încercaţi. Spuneţi-i locului bolnav: *„Te iubesc"*. Socotiţi de câte cuvinte „iubesc" are nevoie locul bolnav şi veţi înţelege câtă iubire îi datoraţi.

De acum încolo să nu mai repetaţi greşelile comise. Iubiţi-vă corpul şi veţi avea mai mult pozitiv în dumneavoastră. Având o influenţă binefăcătoare asupra a tot ceea ce vă înconjoară, puteţi să faceţi bine întregului Pământ chiar dacă aveţi o contribuţie minoră. Dacă doriţi să fiţi cuprinşi de iubire atunci spuneţi din tot sufletul tuturor celor pe care îi întâlniţi, chiar şi celui mai dispreţuit: *„Te iubesc"*. Tot ce faceţi, vi se va întoarce îndoit. Sufletul şi corpul dumneavoastră se vor umple de iubire.

Cele de mai sus au fost prezentate pentru a demonstra afirmaţia: omul e sănătos atât cât doreşte el! Utilizând aceste recomandări, demonstraţi-vă dumneavoastră înşivă că doriţi să fiţi sănătos şi veţi avea sănătate. Niciodată nu este târziu să începeţi.

Vă doresc

PUTERE!
LUMINĂ!
şi IUBIRE!

Dr. Luule Viilma

CAPITOLUL II

ADEVĂRUL LUMINII ŞI FILOSOFIA CORPULUI UMAN

Trăirile noastre trebuie
să le şlefuim aşa
cum se şlefuieşte diamantul –
în praful său propriu.

Tu singur eşti şlefuitorul
pietrelor preţioase
şi a faptelor de aur – meşterul
propriului inel al vieţii.

Bo Yin Ra

Iubirea este creatoarea vieții

Nimeni nu poate spune cu exactitate ce este iubirea, dar fiecare ştie. Mulţi maeştri ai cuvântului au dat definiţii frumoase, nici una însă, nu este exactă, nu poate să cuprindă tot.

Această noţiune provoacă cele mai diverse emoţii, de la bucurie la lacrimi, fiindcă toţi simt că fără iubire nu există viaţă. De aceea, omul năzuieşte spre iubire.

Sufletul uman în esenţa sa este o creaţie a Iubirii Superioare, adică a lui Dumnezeu şi de aceea sufletul recunoaşte iubirea chiar atunci când el nu a fost iubit de nici un om întrupat.

Iubirea, care există în infinit este asemeni luminii Soarelui, fără de care nu ar fi fost posibilă viaţa. Aşa cum unii nu suportă lumina soarelui, alţii, în mod conştient, nu doresc să primească iubirea lui Dumnezeu, deşi ei există numai datorită Lui. Ei nu s-au recunoscut pe ei înşişi până la capăt întrucât fie că L-au uitat pe Dumnezeu, fie s-au dezis de El. Întregul negativism din om decurge din lipsa de iubire, această lipsă ducând la boală.

Materialismul a încătuşat sentimentele, dar a dat o lecţie de viaţă omenirii. Această clipă de întuneric spiritual este necesară pentru ca omul să ştie să preţuiască **ADEVĂRUL LUMINII,** pentru ca omenirea să poată şi să vrea să se elibereze spiritual.

Însuşiţi-vă această învăţătură şi utilizaţi-o spre binele dumneavoastră. Treceţi-o prin suflet şi gândul se va întări în credinţă şi veţi şti cum s-o aplicaţi.

Învăţătura creşte odată cu dumneavoastră, iar dumneavoastră veţi creşte împreună cu fiecare lectură a acestei cărţi.

DUMNEZEU – IUBIRE
CREDINȚA ÎN BINE – CREDINȚĂ ÎN DUMNEZEU

Ce este sănătatea?

Dumneavoastră sunteți bolnav iar eu sunt doctor. Haideți să vorbim despre sănătate, despre păstrarea sănătății, și vindecarea bolilor.

Știți, oare, ce înseamnă sănătatea? Mi se pare că nu. De ce spun asta? Dacă ați fi știut, nu v-ați fi îmbolnăvit. Am fost și eu bolnavă foarte grav, timp îndelungat. Deseori am fost între viață și moarte.

Medicul nu poate să dea sănătate, poate doar să amelioreze suferințele pentru o perioadă de timp dar sănătatea revine atunci când veți înțelege cauza bolii dumneavoastră. Eliminați cauza, începeți să trăiți corect, și vă veți însănătoși. Niciodată nu e târziu să-ți îndrepți greșelile.

În primul rând noi trebuie să vorbim în așa fel, încât să ne înțelegem unii pe alții. Dar nu este suficientă acceptarea dumneavoastră, dând afirmativ din cap. De aceea, trebuie să cunoaștem noțiunile de bază ale științelor spirituale și legile divine ale naturii.

Vi se pare oare că pentru aceasta sunt necesare eforturi prea mari? Sperați să vi se ia boala cu mâna? Vi se pare mai convingătoare mișcarea mâinilor decât puterea cuvântului? Nu credeți că e unul și același lucru?

Ce e adevărat e adevărat. Nici Dumnezeu nu ajută dacă dumneavoastră ca om nu vreți să vă ajutați singur.

Deci, străduiți-vă, întrucât altfel nu se poate. Nevoia nu vă obligă să o faceți?

Într-adevăr, vă obligă.

Pe scurt, despre legile divine ale naturii

Deseori omul contemporan este iritat de cuvântul Dumnezeu, întrucât fie nu a încercat să pătrundă în profunzime, în esenţa sa sacră, fie că aceasta l-a făcut nestatornic. Dreptul ignorantului este de a nega adevărul.

Acum se poate spune: *„Acesta este Dumnezeul tău, iar acesta este Dumnezeul meu." Şi toţi au dreptate. Să nu impui altora noţiunea ta despre Dumnezeu pentru că prin aceasta îi îngrădeşti.*

Dumnezeu este o structură unitară şi infinită şi este Unul pentru toţi. Este diferită CUNOAŞTEREA LUI, fiecare dintre noi ajungând la El pe calea proprie. Noi spunem că *Dumnezeul meu începe de la mine,* fiindcă interacţiunea mea cu Dumnezeu începe de la mine. Schimbul de idei despre Dumnezeu este asemenea unei lecţii care oferă înțelepciune. Este greşită părerea că nu trebuie să ne exprimăm sentimentele în faţa altora. Aceasta înseamnă că cel căruia îi este frică vrea să-şi ascundă, inconştient, păcatele karmice din vieţile anterioare.

Dumnezeu este Unitate

Tot ce există este Dumnezeu. Prin urmare, nu există nimic în afară de Dumnezeu şi Dumnezeu nu este o forţă oarecare ce se află dincolo de noi şi ne dirijează viaţa. Întreaga viaţă este unică şi indivizibilă.

În Biblie se spune: omul este creaţia lui Dumnezeu, creat după chipul şi asemănarea Lui. Ce înseamnă aceasta? Dacă vom micşora în gând Unitatea sau pe Dumnezeu, vom obţine omul. Dacă vom mări la infinit fiinţa umană, îl

vom obţine pe Dumnezeu. Această explicaţie trebuie înţeleasă metaforic.

Dumnezeu este marea, omul este o picătură în mare. Nu se poate să ne separăm de Dumnezeu. Dacă ne simţim izolaţi, înseamnă că, prin gândurile noastre, am renunţat la El şi nu că Dumnezeu a renunţat la noi. Fiecare om este unic, iar dacă recunoaştem în noi principiul divin, se va schimba şi starea noastră fizică.

Natura – trinitatea lui Dumnezeu

Spiritul, sufletul şi *trupul* sunt indivizibile.

Spiritul constituie forţa motrice creatoare şi conştientă. Dorind binele, noi ne mişcăm rapid înainte. Dacă suntem nemulţumiţi sau fără bunăvoinţă, atunci fie stăm pe loc fie ne învârtim în cerc încercând să găsim drumul corect. În viaţă nu există mişcare înapoi. Spiritul înseamnă idee, el este asemenea seminţei pe care o sădim în pământ. Dacă o sădim cu iubire, va creşte o plantă puternică. Dacă *sufletul* este pozitiv - te împinge din spate, te obligă să mergi înainte.

Sufletul este cunoaştere. El lucrează cu *spiritul* sau ideea cum ar lucra cu o sământă. *Sufletul* este asemenea pământului în care creşte planta.

Trupul este tocmai această plantă.

Spiritul şi *sufletul* constituie nivelul sentimentelor. Trupul constituie nivelul fizic.

Atât timp cât noi suntem oameni, avem trup, sentimente şi gânduri. Dacă planta creşte puternică, va da roadă bună. O plantă creşte puternică, dacă cel care o cultivă are gânduri bune. Gândurile sunt date pentru a corecta sentimentele în concordanţă cu timpul în care trăim. Raţiunea este expresia nivelului fizic care adaptează viaţa noastră

conform necesităţilor. O plantă ce creşte în Estonia se deosebeşte radical de una din America Latină, deşi seminţele au aceeaşi origine.

Legea karmei

Fiecare om are posibilitatea de a alege. Omul suferă în măsura în care a neglijat contactul cu armonia lumii. Chiar şi atunci când doreşte răul, omul este consfinţit în Dumnezeu în toate dorinţele lui. El trebuie însă să ştie că după cauză urmează efectul aşa cum după crimă urmează pedeapsa. Pedepsele pot fi comparate cu nişte paragrafe din legile pământeşti în sensul că pedeapsa este cu atât mai de durată cu cât mai gravă este crima.

Legea învăţării

Noi venim în lumea fizică pentru a învăţa înţelepciunea pământească. Pe pământ, totul este instruire şi poţi să înveţi cu totul diferit.

Conştiinţa Corpului este o parte din conştiinţa Spiritului. Întreaga experienţă a vieţii fizice este cuprinsă în Suflet din eternitate în eternitate. Cu cât învaţă mai mult în decursul vieţii, cu atât mai înalte sunt şi cerinţele care i se pun omului în faţă. Geniile au un spirit extrem de evoluat. Ele au devenit înţelepte încă în vieţile anterioare iar în viaţa actuală au pus carul vieţii pe drumul care are obstacole şi mai mari. Cel care foloseşte corect predestinarea vieţii sale este un Spirit evoluat.

Viaţa este dezvoltarea Spiritului. Cel care este mândru de puterea lui fizică şi nu doreşte să-şi dezvolte spiritul, încalcă legile naturii. Cine doreşte să-şi subordoneze oamenii pentru a-şi demonstra puterea, o poate face doar din punct de vedere fizic. El nu poate să supună spiritul, dacă

acesta nu vrea să se lase supus. Omul, prin acţiunile sale violente îşi distruge propriul trup. Trupul se supune spiritului său iar de acesta omul nu se desparte până la moartea corpului. Legătura energetică dintre ele însă se păstrează pe vecie.

Legea polarităţii

Universul are o esenţă bipolară şi lumea este construită după principiul polarităţii. Indiferent de forma de expresie, întregul este unitatea a două contrarii sau, altfel spus, orice lucru este alcătuit din pozitiv şi negativ, bine şi rău, cald şi rece, alb şi negru etc. Iar tuturor formelor vizibile le corespunde contrariul invizibil.

Legea atracţiei

Similarul atrage către el similarul. Bunătatea atrage bunătatea, răul atrage răul. La prima vedere, partea atrasă poate fi invizibilă. Cu cât mai mult se învecinează un rău cu alt rău, cu atât mai mult învaţă unul de la altul şi, fie că ambele părţi devin mai bune – adică şi-au învăţat lecţia, fie că devin mai rele – nu au putut să înţeleagă lecţia.

Legea iertării

Există numai eternul Acum! Timpul este o noţiune relativă: ceea ce fac acum va rămâne pe vecie şi va influenţa viitorul. Tot ce am făcut în trecut influenţează prezentul şi viitorul. Rezultă că nimic nu dispare, dacă nu dorim să ne corectăm propriile greşeli.

Dumnezeu nu ştie ce înseamnă „nu pot". Înţelepciunea divină sau legile au fost întotdeauna accesibile tuturor. Ele există în spiritul fiecăruia dintre noi, trebuie doar să le căutăm în inima noastră.

A fi desăvârşit înseamnă să nu regreţi trecutul, să nu-ţi fie frică de viitor, iar în prezent să faci totul corect. Cheia eliberării de regrete şi frică este iertarea.

Iertarea nu înseamnă că dumneavoastră justificaţi trecutul. Ea înseamnă eliberare. Se eliberează doar acela care înţelege că a comis o greşeală şi prin înţelegerea acestui fapt el devine mai înţelept.

Omul nu posedă darul iubirii perfecte ceea ce înseamnă că greşeşte şi de aceea are nevoie să ierte.

Legea Renaşterii

Nemurirea nu e credinţă ci legea universului. Spiritul, adevărată esenţă a omului, este veşnic. Dumnezeu este veşnic, El nu moare niciodată.

Moartea este încheierea unei etape. Frica de moarte constituie măsura ignoranţei umane şi imposibilitatea civilizaţiei occidentale să privească în mod corect moartea. Fiecare corp ce moare primeşte o binecuvântare. Aşa cum un vas spart rămâne vas, la fel şi spiritul uman rămâne spirit.

Dumnezeu este unic

Nu există forţe alternative – forţe ale răului. Dacă ar fi existat energii diferite opuse, atunci polul energetic unic – Dumnezeu – s-ar fi destrămat. Toţi suntem născuţi din El şi creaţi din principiul spiritual. Nu putem fi separaţi de acest întreg unitar. Întregul este format din pozitiv şi negativ, bine şi rău.

Prin gândurile sale, omul dă naştere Răului. Nenumăratele întâlniri cu oameni răuvoitori, răi, cu spirite cumplite au loc din cauză că omul ce se întâlneşte cu aceştia este

el însuşi răuvoitor, rău sau speriat. Similarul atrage către sine similarul.

Crearea legilor spirituale

Viaţa este un torent de energii care poate fi reglat constructiv.

Pentru dezvoltarea spiritului sunt necesare:

- **credinţă** – deschide uşa pentru intrare şi pentru ieşire;
- **voinţă** – dă putere şi dorinţa de a merge înainte;
- **conştiinţă** – dă capacitatea de a se mişca în direcţia corectă
- **speranţă** – dă aripi;
- **iertare** – oferă libertate;
- **iubire** – dă rezistenţă;
- **rugăciune** – ajută curentul energiei spirituale să se orienteze spre construirea unităţii creatoare cu Dumnezeu.

Puterea rugăciunii

Dacă este corect folosită, rugăciunea este o energie uriaşă care oferă rezultatul dorit.

Trebuie să ne rugăm astfel, încât să fim întotdeauna în centrul acţiunii, cerând pentru sine acel lucru de care noi avem nevoie. Pentru alţii nu trebuie să cerem deoarece no-

ua nu ne este dat să cunoaştem care sunt adevăratele nevoi ale celuilalt. Noi presupunem doar că ştim. Dacă cerem pentru altul, acest lucru îl facem pentru îmbunătăţirea propriei situaţii, cu alte cuvinte cerem ceva ce ne priveşte pe noi în legătură cu necazul celuilalt.

Cerând pentru copil bunăstare noi de fapt o facem pentru a ne restabili liniştea sufletească.

Rugăciunea este alcătuită din:

1. **Adresarea către Dumnezeu**

2. **Recunoaşterea unităţii noastre cu Dumnezeu**

3. **Dorinţa pozitivă** (întotdeauna, trebuie să cerem într-o formă afirmativă: *„Ajută-mă să mă însănătoşesc"* şi nu *„Ajută-mă să nu mai fiu bolnav").*

4. **Mulţumire pentru cele făcute** (Fiecare cuvânt care se naşte în gândurile dumneavoastră a ajuns deja la Dumnezeu şi înfăptuirea fiecărei rugăciuni a început să se realizeze înainte să terminaţi rugăciunea.)

5. **Să transmiteţi dorinţa dumneavoastră în mâinile lui Dumnezeu,** adică să vă eliberaţi de problemă.

Realizarea rugăciunii este determinată de corectitudinea vieţii dumneavoastră. S-ar putea să vi se pară că rugăciunea nu vi se îndeplineşte. Alături de dumneavoastră, însă, se îndeplineşte rugăciunea unui om rău. Dacă omul rău şi-a însuşit lecţia, a tras concluzii juste şi se află pe un drum corect, înseamnă că a săvârşit o faptă bună şi de aceea dorinţa lui se înfăptuieşte. El a cerut sincer. Rugăciunea dumneavoastră n-a fost din tot sufletul şi, probabil, aţi cerut mai mult decât trebuie şi nu v-aţi însuşit lecţiile anterioare ale vieţii.

Nu trebuie musai să fii sfânt. Trebuie să mergi pe un drum corect.

Boala

Boala, suferinţa fizică, este starea în care energia negativă a depăşit limita critică şi organismul, ca un tot unitar, a ieşit din echilibru. Corpul ne informează despre această stare pentru ca noi să putem corecta greşeala. De fapt, el ne-a informat mult mai devreme, prin toate senzaţiile neplăcute dar, întrucât nu i-am acordat nici o atenţie, corpul s-a îmbolnăvit. Dacă boala sufletească a fost neglijată, trece în boala fizică. Prin aceasta corpul ne atrage atenţia asupra situaţiei ce trebuie corectată.

Înăbuşirea semnalului bolii cu ajutorul medicamentelor înseamnă agravarea patologiei. În acest caz, boala trebuie să se intensifice ca să conştientizăm un nou semnal de alarmă.

Cauza iniţială a fiecărei boli o constituie stresul, al cărui grad determină caracterul bolii. De exemplu, dacă suntem obosiţi, trebuie să dormim. Energia se acumulează cel mai mult în timpul somnului. Dacă dormim prea mult, înseamnă că pierdem energie. Dacă nu avem activitate fizică, se acumulează stresul. Acumularea excesivă de stres provoacă insomnia, ceea ce înseamnă că nu ne obosim fizic deloc şi somnul nu ne mai ajută. N-are rost să apelăm la sedative. Eliberaţi-vă de stres şi veţi scăpa de boli. Corpul dumneavoastră nu are nevoie de căutarea vinovaţilor şi explicarea prin aceasta a situaţiei create, aceasta este **autoînşelare**.

Fiecare organism are cerinţele sale. Nu este voie să se facă din fiecare corp un cal de bătaie, la fel cum nu se poate face din fiecare cal un cal de tracţiune.

Fiecare organism trebuie să îşi îndeplinească sarcina

sa. Trebuie să-ţi recunoşti în linişte posibilităţile. Cu aceste posibilităţi se poate trăi întreaga viaţă în sănătate şi linişte creând binele. Dacă vă păcăliţi spunând că aţi fi trăit mulţumindu-vă cu puţin, dar familia cere mai mult, să fim cinstiţi, cuvintele dumneavoastră nu corespund realităţii. Aţi obţinut familia în concordanţă cu înclinaţiile dumneavoastră, adică după chipul şi asemănarea dumneavoastră.

Boala este consecinţa unei acţiuni incorecte prin care talgerele cântarului umplute cu bine şi respectiv cu rău s-au înclinat în favoarea răului.

Ce este bine şi ce este rău?

Aprecierea unei situaţii este întotdeauna subiectivă, fiind făcută de către cineva în funcţie de criteriile sale. Dacă această apreciere este pozitivă, înseamnă că este bună. Dacă este negativă, atunci este rea. Nu este obligatoriu ca altă persoană să aprecieze la fel. Fiecare are propriile criterii de apreciere, iar eu nu am nici un drept să condamn părerea altuia.

Orice întreg este alcătuit din bine şi rău. Prin urmare, binele nu este niciodată doar bine şi răul nu este niciodată doar rău. Stresul are de asemenea partea lui bună – ne obligă să facem bine, fiindcă, în caz contrar, apare boala. Cele mai mari obiecţii apar când este vorba de criminali. Noi ne dăm cu părerea despre crimă şi spunem că este ceva rău, dar crima nu se săvârşeşte niciodată unilateral. Un număr uriaş de factori vizibili şi invizibili pot să influenţeze foarte mult concluziile noastre.

De exemplu: cel omorât a fost el însuşi criminal într-o viaţă anterioară iar în prezent a plătit în conformitate cu

legea karmei sau a atras ucigaşul prin frica sa de a fi ucis.

Criminalul este un tip războinic, lipsit de dragostea maternă, care într-o stare psihică gravă vrea să ia cu forţa ceea ce-i lipseşte şi după care tânjeşte. El nu poate să-şi înţeleagă durerea sufletească, de aceea se înrăieşte şi devine tot mai violent.

Dar oare noi aşa-zişii oameni normali ne înţelegem pe noi înşine? Criminalii câteodată sunt copiii unor oameni cinstiţi dar, din păcate, sunt traumatizaţi sufleteşte. Arătaţi cu degetul o altă persoană şi veţi vedea că trei degete arată spre dumneavoastră.

Pentru a diminua criminalitatea este mai bine ca mental să acordăm asasinilor iubirea noastră şi să-i iertăm. Doar aşa poate fi redusă criminalitatea - să începem cu noi înşine. Furia noastră se întoarce ca un bumerang către noi prin mâinile criminalului.

Să nu mă înţelegeţi greşit – izolarea criminalului periculos pentru societate este extrem de necesară şi trebuie să influenţăm cu toţii soarta lui ulterioară. Deocamdată, noi îi facem să urască oamenii.

De ce se naşte omul?

Oare doar pentru faptul că bărbatul şi femeia au conceput corpul său fizic? Dar câte cazuri sunt, în care ori mama, ori tatăl, ori ambii nu-şi doresc copii, încearcă să evite conceperea, şi totuşi, de multe ori copiii se nasc.

De ce omului îi sunt necesare alte şi alte vieţi noi dacă viaţa este un drum de suferinţe continue?

Omul se naşte pentru a învăţa şi nu pentru a se desfăta cu o viaţă frumoasă. Noi ne încarnăm în corpul fizic şi fiecare viaţă este un nou an de studii în şcoală, unde tre-

buie să ne însuşim un anumit program înainte de a pleca în vacanţă. La sfârşitul fiecărei vieţi noi părăsim corpul uzat şi plecăm în lumea spiritelor unde tragem nişte concluzii din cele învăţate şi ne facem planuri pentru dezvoltarea ulterioară într-o viaţă viitoare.

Trebuie să cunoaştem diversitatea acestei lumi. Unii sunt cerşetori, alţii împăraţi, unii sunt criminali, alţii sfinţi. Într-o viaţă putem să ne naştem un simplu muncitor, în alta un geniu sau într-o viaţă să ne naştem femeie, iar în alta bărbat, etc.

Toate cunoştinţele însuşite se acumulează în conştiinţa spiritului. În fiecare viaţă ne însuşim din înţelepciunea specifică epocii date. Timpul nu stă în loc. Omenirea se dezvoltă în spirală, spre noi cunoştinţe.

De fiecare dată, alături de noi, întâlnim oameni care deşi ne seamănă foarte mult, în acţiunile precum şi în concepţiile lor sunt diametral opuşi sau devin astfel. Cealaltă persoană a venit pe lume să înveţe lecţiile sale iar eu pe ale mele. Al treilea om le învaţă şi el pe ale lui. Iar fiecare dintre ei în afară de aceasta este şi învăţător pentru celălalt. Eu fac aşa, el altfel, iar cel de-al treilea în felul lui. Eu nu sunt mai bun nici ca cel de-al doilea şi nici ca al treilea.

Nimeni nu ne-a dat dreptul să ne comparăm cu alţii sau să concurăm cu ei. Noi avem dreptul să ne comparăm cu persoana care am fost ieri şi să concurăm cu noi înşine. De ce marii sportivi se îmbolnăvesc des? Ei încalcă legile naturii. Legile naturii sunt imuabile, veşnice şi nu permit excepţii. Aduceţi-vă aminte de Hristos răstignit pe cruce precum şi de tâlharii de alături de El. Dumnezeu nu a respins pe nici unul din ei. Noi suntem cu toţii copiii lui Dumnezeu, părticele din Întregul Unitar iar înţelepciunea noastră este înţelepciunea lui Dumnezeu. Acel om care îl

înțelege pe celălalt cu sufletul și nu numai cu cuvinte, și poate să se recunoască în acesta pe sine însuși, a învățat lecția. Acela care îl condamnă pe celălalt urmează ca în viitor să învețe această înțelepciune pe propria sa piele. Fiecare dintre noi a venit pe lume să-și învețe lecția și, totodată, învață pe altcineva. Fiecare învață în felul său: unii învață din cărți sau din cuvintele învățătorului iar învățător poate să fie oricine are înțelepciunea vieții. Altul urmărește cum semenul său își strivește un deget și învață să nu repete greșeala. Al treilea trebuie să-și strivească degetul ca să învețe ceva și este bine dacă devine mai înțelept după prima întâmplare. Alegerea o face fiecare singur. Cel care se înfurie pe piatră, o învinuiește și vrea să o pedepsească se va lovi din nou la deget. Se poate întâmpla ca în viața viitoare să vină să învețe același lucru ca un elev care a rămas repetent.

Orice lucru de care se izbește omul în viață îi este necesar la ceva. Nimeni nu este vinovat. Acel rău de care mă izbesc, eu singur îl atrag către mine prin gândirea incorectă. Orice dificultate constituie o urmare a gândirii incorecte și dacă nu ne-am însușit aceasta mai devreme, suntem nevoiți să ne-o însușim acum. Atâta timp cât nu vom trage niște concluzii, corpul nostru va suferi tot mai mult și mai mult.

Corpul meu mă iubește. Dacă nu m-ar iubi, ar fi indiferent. Boala este semnul iubirii. Corpul nu poate să ne informeze decât prin suferința fizică, pentru că spiritul nostru nu știe să procedeze altfel. Și, totuși, cu cât omul acumulează mai multă experiență, cu atât mai repede conștientizează că durerea sufletească este mai amară decât cea fizică. Omul și-a însușit un adevăr simplu: după o greșeală mică urmează o pedeapsă mică, după o greșeală ma-

re – o pedeapsă mare. Dacă cineva a căzut şi şi-a fracturat un picior, n-a observat un lucru important, de exemplu, că drumul este alunecos. Odată cu fracturarea piciorului, acest adevăr s-a limpezit definitiv. Dacă ar fi conştientizat că prin frica de a cădea a grăbit acest incident, el ar fi devenit mult mai deştept.

Durerea sufletească se adună până în clipa când se umple vasul cu ultima picătură şi apare durerea fizică. Cu cât se acumulează mai multe stresuri, cu atât mai gravă este boala. Prin acumulare lentă poate să se dezvolte cancerul, iar prin acumulare rapidă congestia cerebrală sau infarctul. În ambele cazuri muntele de stres îngroapă sub greutatea sa corpul.

Îmbolnăvindu-ne nu prea grav, noi ardem energia negativă şi ne însănătoşim. În timpul bolilor cronice, arderea este permanentă, iar acumularea de noi stresuri nu ne permite să ne însănătoşim. Boala este o lecţie de viaţă în urma căreia ar trebui să devenim mai înţelepţi. Suntem liberi să alegem singuri metoda de instruire – să învăţăm prin suferinţe condamnându-ne la boli aşa cum procedează cea mai mare parte a omenirii sau cu ajutorul învăţăturii ce răsună în sufletul nostru. Deseori oamenii spun: *„nu este adevărat, eu nu vreau să mă îmbolnăvesc!"* Eu cred că dumneavoastră nu vreţi să fiţi bolnav. Dar trebuie să-i dovediţi asta şi corpului dumneavoastră. Eliberaţi boala, atunci veţi fi crezut!

Spiritul este veşnic, iar corpul este efemer.

Spiritul este sentiment, corpul este gând.

Spiritul este ideal, corpul este material. Ambele, însă, au conştiinţă.

NB! Gândurile constituie nivelul corpului fizic.

Dezvoltarea unităţii are loc prin intermediul spiritului. Spiritul primeşte adevărurile simple prin intermediul vieţii pe Pământ. Cu cât spiritul devine mai înţelept, cu atât mai complicate devin temele lui de învăţătură. Procesul de instruire înseamnă depăşirea răului, iar pentru echilibrarea răului este nevoie de prezenţa binelui.

Binele constituie răul însuşit în vieţile anterioare.

Tot ceea ce în actuala viaţă am considerat a fi rău, dar după un anumit timp a devenit de înţeles, constituie lecţia învăţată în această viaţă.

Tot ceea ce ne încăpăţânăm să considerăm că este rău, nefiind în stare să înţelegem, vom fi obligaţi să învăţăm în vieţile care urmează.

Acel om, care este în stare să accepte cu sufletul deschis greutăţile ce apar în drumul său, este demn de a fi om.

Dacă omul depăşeşte aceste greutăţi, el avansează în dezvoltarea sa spirituală. Totodată, el ştie că următoarele obstacole vor fi şi mai serioase. Cu cât este mai mare (evoluat) omul, cu atât mai mari sunt şi obstacolele. Cine adună în faţa sa un maldăr mare de necazuri mici, în aşa fel încât el nu se vede de după acesta, nu va deveni un om mare.

Acesta este un adevăr divin – cu cât ţi se dă mai mult, cu atât mai mari sunt cerinţele.

Fiecare problemă trebuie începută şi încheiată cu bucurie, indiferent de importanţa vizibilă a muncii depuse. Doar atunci munca are spor şi putem deja să ne apucăm de următoarea problemă. Cine lucrează bine şi corect, acela este înţelept - el a învăţat această lecţie. Cine lucrează

greşit, acela învaţă tocmai pe baza propriilor greşeli. În consecinţă, greşeala are şi părţile ei bune.

Greşeala în sine constituie efectul unei acţiuni incorecte şi de aceea constituie o pedeapsă. Orice altă pedeapsă este nedreaptă şi este egală cu o pedeapsă dublă. În loc de aceasta trebuie pusă întrebarea: *„Oare am învăţat eu ceva de pe urma greşelii?"*

Îi cer iertare persoanei căreia i-am pricinuit un rău cu această greşeală.

Mă iert pe mine că am greşit.

Îi cer iertare corpului meu că i-am pricinuit un rău prin greşeala mea.

Regretele, pocăinţa, văicărelile, plânsul, sentimentul vinovăţiei, disperarea, autopedepsirea etc. nu fac decât să înrăutăţească situaţia.

„Numai cine nu munceşte nu greşeşte", „Din greşeli se învaţă". Aceste proverbe se pronunţă adesea în discuţiile mondene. Este bine să ne amintim de ele atunci când greşim noi sau cei din jurul nostru. Bucuraţi-vă atunci când vă vine un gând bun. Puteţi face acest lucru?

Deseori am auzit spunându-se: *„Pentru ce să mă bucur în situaţia asta? Dacă aş fi sănătos ca altădată m-aş bucura".* Este greu să ajuţi un om care gândeşte astfel.

În lumea spiritului nu există egalitate – fiecare primeşte în funcţie de efortul depus. Acela care aşteaptă o recompensare înainte de înfăptuirea muncii o să fie dezamăgit. Nivelul spiritului se află întotdeauna în concordanţă cu activitatea săvârşită. În cazul unei asemenea munci spirituale înşelăciunea este imposibilă.

Dacă vrem să luptăm pentru ceva, ***să luptăm pentru bine şi nu împotriva răului.***

Iubirea este forţa absolută, însă nu toţi ştiu să iubească. Gândiţi-vă ce sentiment încercaţi dacă vi se spune: ***„Eu te iubesc pur şi simplu. Nu-ţi cer nimic. Poţi conta, întotdeauna, pe ajutorul meu"***.

Sau mai puteţi auzi astfel: ***„Eu te iubesc. De ce nu mă iubeşti şi tu pe mine, aşa cum te iubesc eu pe tine? Demonstrează că mă iubeşti. Dacă mă iubeşti, vei face totul de dragul meu"***. Aceste fraze cer, te obligă să te supui, te pun într-o situaţie fără ieşire.

Prima variantă pare din poveşti, dar se întâlneşte mai frecvent decât credem. Însă pur şi simplu omul nu rosteşte de obicei ceea ce simte. Dar noi simţim. Şi ce ar fi dacă am avea şi încredere în ceea ce simţim?

Varianta a doua ilustrează atât de mult răspândita dragoste posesivă care păgubeşte oamenii, familia, societatea şi Pământul. Ştim ce înseamnă tristeţea sau răutatea când auzim: ***„Te iubesc, te hrănesc şi te educ. Trebuie să te porţi bine cu mine. Eşti obligat!"*** Aceasta nu este iubire, ci un sentiment de proprietate. Instrumentul de muncă din mâinile mele îmi aparţine. Şi cum a putut să se strice? Probabil şi dumneavoastră vi s-a întâmplat să întâlniţi meşteri bătrâni cu instrumentele lor de muncă vechi care au văzut numeroase lucruri în existenţa lor şi pe care aceştia sub nici o formă nu le-ar fi schimbat pentru unele noi. Sunt atenţi cu ele şi le păstrează cu sfinţenie. Dar iată că meşterul moare...Cineva a dorit să lucreze cu instrumentele lui, dar acestea se deteriorează foarte repede. Sunt vechi, le-a venit sorocul, - ne gândim noi. Nu-i adevărat! Nu instrumentelor le-a venit sorocul, ci iubirii!

Dacă am avea atitudinea meşterului faţă de tot ce ne înconjoară: lucruri, natură, oameni, viaţă etc...nu ne-am îmbolnăvi, iar latura materială a vieţii ar fi şi ea în ordine.

Învaţă să iubeşti

Imaginaţi-vă că iubiţi pe cineva foarte mult şi că acel cineva vă iubeşte la fel de mult. Acel cineva nu este altul decât propriul dumneavoastră corp. Gândiţi-vă şi încercaţi să vă amintiţi de câte ori i-aţi pricinuit dureri sau i-aţi permis altcuiva acest lucru. De câte ori l-aţi supus la încercări lipsite de sens, l-aţi sacrificat, scrâşnind din dinţi de furie şi aţi făcut din dumneavoastră un martir. De câte ori aţi ratat posibilitatea de a-i face un bine. Aţi avut o atitudine mai rea faţă de el decât faţă de o maşină.

Oare este în stare să vă iubească în continuare? Nu este în stare. Este uzat. S-a încovoiat până la pământ sub această povară grea. Cu toate acestea, dacă încă mai trăieşte, atunci este gata să arunce de pe el această povară, cu condiţia să-l ajutaţi să facă acest lucru. Demonstraţi în mod sincer că nu doriţi în mod voit să-l supuneţi mai departe încercărilor până la limita maximă, şi că tot ceea ce s-a întâmplat înainte a fost din ignoranţă, neştiinţă şi acest lucru nu se va mai întâmpla!

Vorbiţi cu el şi vă va înţelege, fiindcă vă iubeşte. Corpul este cel mai devotat iubit. Cât de mult îi preţuim, însă, devotamentul? Începem să apreciem adevărata iubire numai atunci când gustăm din fructele amare ale trădării. Astfel învăţăm noi.

Dacă în această clipă îi veţi cere iertare corpului dumneavoastră, cu toată sinceritatea, pentru faptul că:

- i-aţi pricinuit mult rău (concret), şi aţi omis posibilitatea de a-i face bine;
- n-aţi acordat nici o atenţie semnalelor lui;
- n-aţi ştiut să-l apreciaţi corect,

el vă va ierta.

Iertaţi-vă pentru faptul că nu aţi ştiut înainte despre toate acestea şi nu aţi acţionat ca atare. Iubiţi-vă corpul şi pe dumneavoastră, de asemenea.

Dacă veţi simţi că vă trec fiori, înseamnă că încercaţi un sentiment curat de iubire şi doriţi să vă îmbrăţişaţi corpul, ceea ce este un semn al faptului că organismul dumneavoastră a înţeles.

Doar atunci când veţi învăţa să comunicaţi cu corpul dumneavoastră boala va dispărea pentru totdeauna.

Dar dacă veţi bombăni nemulţumit: *„Cine munceşte în locul meu dacă eu tot timpul trebuie să gândesc?”* – înseamnă că nu aţi înţeles nimic.

Dacă consideraţi că pentru aceasta e nevoie de mult timp, dedicaţi timpul pierdut fără rost de dumneavoastră ca să vă puneţi în ordine gândirea.

Aceluia care în situaţii extreme (de exemplu în cazul chinurilor bolii) reuşeşte să se schimbe dar numai pentru o oarecare perioadă, încet, încet boala i se va întoarce şi chiar într-o formă mult mai serioasă. Aceasta pentru că celui ce primeşte mai mult, i se cere mai mult. Acelui om care a obţinut o lecţie spirituală măcar citind aceste învăţături i se va cere mai mult.

Omul nu are voie să se oprească pentru că stagnarea înseamnă încetarea evoluţiei.

Dacă nu ştii să mergi corect, gândeşte-te şi înaintează.

Iar dacă ai greşit, iartă părerea de rău şi greşeala.
Învaţă din greşeli.

Raţiunea îi este dată omului nu pentru frumuseţe ci pentru a-i folosi

Toate frământările lumii sentimentale şi fizice pot fi corectate prin raţiune. Dorinţa de a ne schimba ne trezeşte gustul pentru literatura spirituală, ne face să purcedem în căutarea unui duhovnic, a unui mentor. Astfel putem învăţa cum să ne schimbăm.

Cine încearcă să-şi ascundă lenea în spatele lipsei de educaţie, trebuie să ştie că un copil de trei ani poate să fie mult mai spiritualizat decât un academician de cincizeci de ani, iar un muncitor de optzeci de ani, care a trudit toată viaţa din greu, poate fi mai receptiv şi mai spiritualizat decât un artist de treizeci de ani. Sexul, instruirea, inteligenţa, gloria, banii etc. nu au nici o importanţă, contează iubirea, credinţa şi speranţa, fiindcă sunt adevăr şi realitate. Toate acestea nu le poţi extrage din lumea fizică. Iertarea descătuşează. Nu vă lăsaţi duşi în eroare de aspectul exterior. Ascultaţi de bătăile calde ale inimii dumneavoastră şi percepeţi-le ca pe cea mai mare valoare. Învăţaţi să vă folosiţi sentimentele. Învăţaţi arta iertării şi veţi primi tot ce vă trebuie, inclusiv valori materiale.

Dacă speraţi să deveniţi peste noapte miliardar, se poate întâmpla să nu fiţi pregătit să asimilaţi o asemenea experienţă şi să primiţi contrariul. Dacă un milionar nu ştie să-şi gestioneze bogăţiile cu demnitate, în viaţa viitoare poate ajunge un cerşetor. Dacă însă el îşi învaţă lecţia, dacă ştie să-şi gestioneze averea fără să pricinuiască vreun rău cuiva, dacă nu se lasă dominat de avere, în viaţa viitoare poate să ajungă rege pentru a învăţa să conducă şi poporul.

Dar milioanele spirituale le avem cu toţii chiar acum. Cine întreabă: *„Dacă eu încep acum să gândesc şi să trăiesc corect, atunci când se aranjează viaţa mea?"*; să ştie că n-a venit la piaţă. Numai acolo i se cântăreşte o bucată

din dorinţă.

În lumea spirituală, fapta atrage efectul corespunzător faptei. Tocmai de aceea omul trebuie să gândească, şi cu activitatea mentală să îndrepte energia sentimentelor pe făgaşul necesar.

Cine pune condiţii, poate să rămână fără nimic.

Cine face fapte bune fără să aştepte răsplată, va fi recompensat dublu. Tot ceea ce facem, în cele din urmă pentru noi facem, şi suntem recompensaţi dublu.

De ce sunt eu astfel?

Sunt puţini cei care sunt mulţumiţi de corpul, forţele şi frumuseţea lor. Totodată noi nu ne gândim la faptul că născându-ne, noi singuri ne-am ales corpul. Pentru noi este necesar tocmai acest corp pentru că în caz contrar am fi ales corpul creat de alţi părinţi. Noi facem alegerea din marea dorinţă de a învăţa tocmai ceea ce avem nevoie acum. Şi corpul ne primeşte cu iubire. Să nu uităm că *eul* şi *corpul* alcătuiesc un întreg al lumii spirituale şi fizice, dar sunt, totuşi, diferite. Dacă meditaţi profund asupra acestui lucru şi-i mulţumiţi trupului, atunci veţi simţi răspunsul acestuia. Dacă cineva, din cauza suferinţelor şi decepţiilor, îşi va blestema trupul şi va regreta că s-a născut, în aceeaşi clipă îi va pricinui un rău uriaş corpului său. Fiecare dintre noi, în limitele posibilului, poate să-şi modifice corpul. Trebuie s-o facem cu bunătate. Omul nu poate să-şi determine singur existenţa. Acest lucru constituie un atribut divin. În rest, Dumnezeu oferă libertatea şi posibilitatea alegerii.

Închipuiţi-vă că în faţa dumneavoastră există un drum larg. Acest drum este soarta dumneavoastră. Într-o parte a

drumului există negativitate – un şanţ cu noroi, iar în cealaltă parte există pozitivul – o pajişte înfloritoare, iar în mijloc se află echilibrul. Cum parcurgeţi drumul? Prin şanţ sau prin pajişte, dându-vă de-a dura sau valsând, repede sau încet – acest lucru îl hotărâţi dumneavoastră.

Cine nu doreşte să treacă prin greutăţi fizice, să se înalţe mai repede în lumea spiritelor. Însă înainte de aceasta trebuie să trăiască corect pe pământ şi să-şi însuşească înţelepciunea pământească. Este un lucru inevitabil.

Cei mai mulţi dintre noi s-au obişnuit să spună: ***„Aşa e caracterul meu, nu pot face altfel..."***. Ce înseamnă caracter? Caracterul e constituit din totalitatea trăirilor din decursul tuturor vieţilor anterioare. Dacă ne justificăm rătăcirile prin caracter şi nu ne corectăm greşelile, suferim noi înşine.

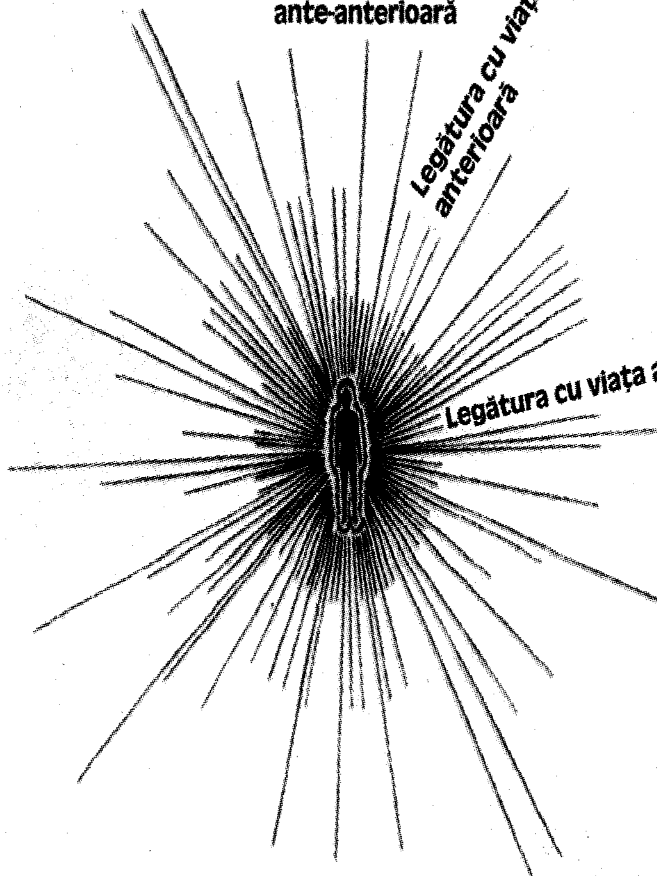
Tot ce schimbăm într-o viaţă pe drumul destinului, va constitui fondul principal al vieţii noastre ulterioare. Studiile, obiceiurile, deprinderile, talentul, dragostea pentru muncă, faptele, idealurile, sănătatea etc... din viaţa noastră, *ni se pare* că sunt deosebit de importante, dar în plan *cosmic* sunt neînsemnate. Totuşi, aceste lucruri neînsemnate luate împreună constituie baza vieţii viitoare.

În subconştientul nostru înţelegem corect ce este important, dar nu înţelegem unde s-a pierdut răsplata şi suntem dezamăgiţi dacă după faptele noastre bune nu primim imediat recompensa. Cine neagă recompensarea, neagă realitatea. Putem să negăm şi Soarele şi Luna, cu toate astea ele există şi îşi îndeplinesc menirea. Cine crede că poate face rău în taină, greşeşte. Eul său spiritual vede şi ştie tot, şi, conform legilor karmei, va trebui să ispăşească acest rău la un moment dat.

Pe omul care are o viaţă grea nu trebuie să-l plângem. Pe acesta trebuie să-l învăţăm să ceară iertare pentru ceea ce a făcut rău sau pentru că a atras asupra sa răul şi să-l învăţăm să se ierte pe sine pentru că a procedat astfel. Totodată, să-şi ceară iertare corpului său pentru faptul că el a trebuit să îndure toate acestea.

Legea karmei este inevitabilă putând fi exprimată simplu şi clar în câteva cuvinte: „ce semeni, aceea culegi". Dacă îţi ceri iertare sincer, te ajută. Rezultatul depinde de onestitatea fiecăruia dintre noi. Legăturile energetice se eliberează dacă le conştientizăm. Faptul că omul nu-şi aduce aminte de viaţa anterioară şi de aceea neagă posibilitatea renaşterii, se datorează poluării spirituale a omului, care şterge memoria. Numai *sufletul curat* este capabil săşi amintească.

Uitaţi-vă la copii, vorbiţi cu ei şi or să vă uluiască cu cunoştinţele lor. Sinceritatea şi cinstea lor sunt divine. Iar ignoranţa lor aparentă se explică în închipuirea adulţilor prin faptul că are valoare numai înţelepciunea dobândită prin experienţa lumii fizice.

Merită ca noi să învăţăm de la copii perceperea curată a lumii şi să nu înăbuşim aceasta în mod forţat în fiecare zi. Fiecare adult care nu s-a descurcat în mod obiectiv în diferite situaţii spune copilului: *eşti obligat, aşa trebuie, oare nu înţelegi, învaţă să trăieşti etc.* Aceasta este o crimă.

Copilul ştie cum trebuie să fie

Când unui copil i se explică *„Ascultă, în anumite situaţii trebuie să faci cu totul invers, deoarece în lumea fizică oamenii aşa s-au obişnuit, aşa se cuvine; Ştii, iartămă că trebuie să procedez contrar convingerilor tale, că trebuie să te oblig, dar nu se poate altfel,* acesta este adevărul acestei perioade.*"*,

Copilul nu va protesta.

Explicarea situaţiei îl eliberează pe copil de criza sufletească. El are nevoie de adevărul părinţilor lui întrucât ceea ce se aseamănă atrage către sine similarul, iar copilul acestor părinţi a apărut tocmai în virtutea unor anumite asemănări. Libertatea în educaţie înseamnă lipsă de educaţie. Această situaţie apare când părinţii nu şi-au îndeplinit obligaţiile lor părinteşti.

Copilul are nevoie atât de mamă cât şi de tată. Părinţii care s-au acomodat cu actuala lume fizică sunt obligaţi să-şi înveţe copilul pentru ca el să se obişnuiască să poată rămâne el însuşi în orice situaţie vitală, să nu se lovească cu capul de perete în permanenţă şi să înveţe din greşelile sale. Aceasta este legea naturii şi acel părinte care nu şi-a înarmat copilul cu înţelepciunea de viaţă până la vârsta de 18 ani, va trebui să simtă acţiunea legii karmei asupra sa.

Părinţii trebuie să se întrebe mereu: *„Care este vina mea în situaţia creată?"*, să-şi ceară iertare pentru greşeala lor şi să-i explice copilului cauza adevărată într-un limbaj accesibil lui. Astfel, el va învăţa să ierte şi să înveţe din greşeli. Să nu vă fie teamă că vă veţi pierde autoritatea, copilul va preţui adevărul şi va avea mai mult respect faţă de dumneavoastră. Nici un copil nu doreşte ca părinţii să apară într-o lumină proastă, el îşi va apăra părinţii în faţa

întregii lumi. În perioada de pubertate apare o ruptură. Mai târziu este deosebit de complicată corectarea greşelilor.

Copilul are nevoie de adevăr, fie şi dur, şi nu de o minciună frumoasă. Se învaţă numai din adevăr. Adevărul conferă libertate. Copilul care se află sub presiunea fricii este făţarnic, iar protestul lui se transformă din înverşunare în răutate. Ei îşi pierd pentru totdeauna sentimentul demnităţii. Copilul are nevoie ca în orice situaţie conflictuală să i se spună în mod cinstit dacă ea este provocată de comportamentul său sau de altceva.

Filosofia corpului uman

Corpul omenesc este comunicativ. Filozofia corpului uman nu poate fi comparată cu nimic datorită simplităţii sale. În capitolul *„Iubirea, iertarea şi sănătatea"* am scris despre coloana vertebrală a cărei importanţă este greu de imaginat. Vom continua să vorbim despre acesta în lumina obţinerii de noi cunoştinţe.

Este foarte cunoscută expresia: *„Omul acesta nu are coloană vertebrală"*. Coloana vertebrală reflectă, asemenea oglinzii, principalele adevăruri despre om. Prin caracterizarea ei se pot spune adevăruri fundamentale despre om, sau despre esenţa lui ascunsă.

Scheletul îl caracterizează pe tată. Un schelet slab înseamnă un tată slab.

Coloana vertebrală înseamnă principii. O coloană strâmbă înseamnă un tată cu principii strâmbe. Dacă un copil se cocoşează, tatăl său are un caracter slab şi, pentru a-şi ascunde slăbiciunea, fie că devine despot, fie că îi permite mamei să domine în familie. Un tată normal are copii cu oase tari şi o coloană vertebrală dreaptă.

Bazinul reprezintă susţinere interioară sau casa în care omul îşi găseşte sprijin. În familiile cu spirit puternic cresc copii cu un bazin puternic. Dacă într-o familie cu spirit slab creşte un copil cu bazin puternic, rezultă că spiritul a trudit în mod conştient pentru a se înălţa, pentru a depăşi slăbiciunile familiei, fiindcă a simţit că, în caz contrar, poate să moară.

Copilul care în mod conştient doreşte să devină mai bun, care cu sudoarea frunţii şi cu râvnă lucrează asupra propriei persoane, se eliberează din cătuşele familiei. Aceştia devin oameni puternici care rup lanţurile sufleteşti chiar dacă au o atitudine plină de iubire şi gingăşie faţă de părinţi.

Din punct de vedere astrologic, sfârşitul secolului XX este perioada scheletului slab. Rezultă că trebuie să ne întărim osatura în mod conştient. Coaja de ou constituie resursa cea mai bună pentru calciu indiferent de vârsta omului. Antrenamentul fizic sau sportul sunt de asemenea accesibile pentru toţi.

Astăzi, există atâtea defecte ale coloanei vertebrale şi ale oaselor câte n-au văzut bunicii şi străbunicii noştri – de la traumele din naştere ale copiilor până la fracturile de la bătrâneţe ale oaselor coapselor. Fracturile ce rezultă în urma căderilor demonstrează că oasele reprezintă punctul nostru slab.

Coloana vertebrală uneşte trecutul, prezentul şi viitorul din punct de vedere energetic.

Cu cât coloana vertebrală este mai dreaptă, cu atât îşi îndeplineşte mai bine funcţiile, cu atât mai înţelept este omul şi cu atât mai clară îi este viziunea. Coloana vertebra-

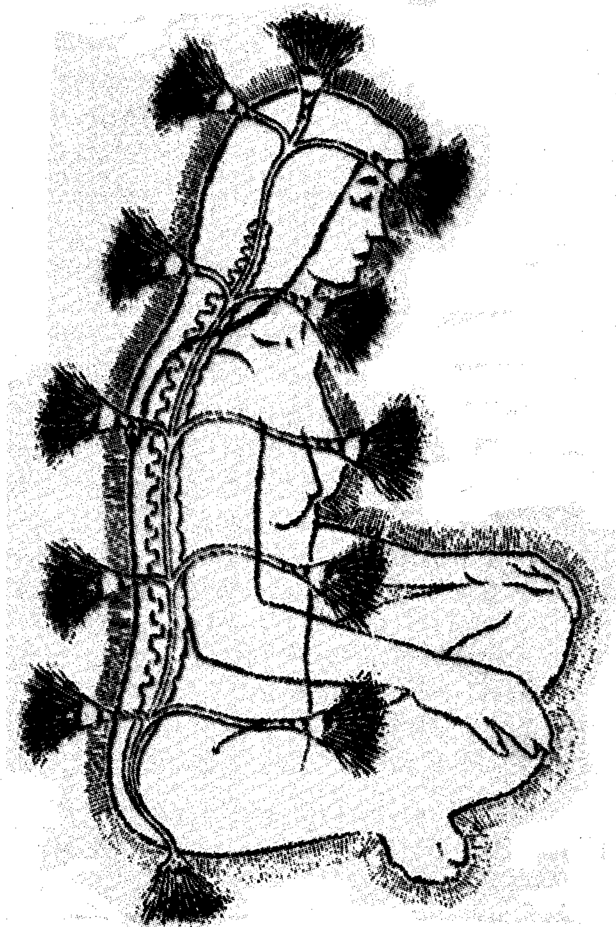
lă are şi deformările ei fiziologice. Haideţi cel puţin să întărim coloana. Pentru corp acest lucru înseamnă că eu **vreau** să merg mai departe. Dacă vom spune aceasta corpului nostru, cuvântul va intensifica activitatea subconştientului.

În coloana vertebrală se află canalul energetic principal prin care circulă, în sus şi în jos, energia sănătăţii. Aceasta pătrunde prin coccis şi iese prin moalele capului. De pe partea superioară a fiecărei vertebre pleacă nişte canale spre organe şi ţesuturi. Dacă o vertebră este vătămată, organul corespunzător ei se îmbolnăveşte.

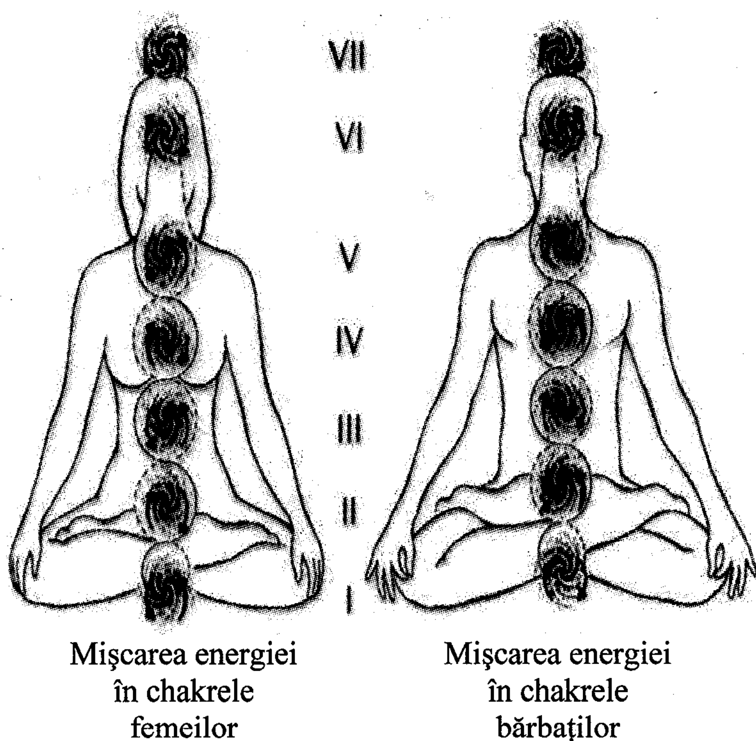
Din canalul energetic principal se ramifică, asemeni unor rădăcini, canale laterale care se deschid sub formă conică la suprafaţa aurei corpului. Ele se numesc chakre sau centri energetici. Acestea sunt un fel de depozite, unde se păstrează energia specifică chakrei date. Această energie se află în continuă mişcare. Chakrele acumulează şi ele energia universală, descompun componentele ei şi le direcţionează, prin canalele energetice, spre sistemul nervos, spre glandele de secreţie internă şi spre sânge, pentru a alimenta corpul.

Chakrele sunt asemenea unor „pâlnii" energetice care se rotesc. Fiecare are culoarea sa în conformitate cu nivelul frecvenţei energetice. Chakrele mari, situate pe partea din faţă a corpului, au câte o chakră geamănă pe partea din spate formând aspectele din faţă şi din spate ale chakrei. Aspectul din faţă este legat de sentimentele omului, cel din spate – de voinţa lui.

Chakrelor le-au fost dedicate multe publicaţii, astfel că în prezenta carte nu vom repeta aceste lucruri.

Ieşirea chakrelor din canalul energetic principal.
În faţă sunt chakrele energiei sentimentelor.
În spate sunt chakrele energiei voinţei.

Mişcarea energiei
în chakrele
femeilor

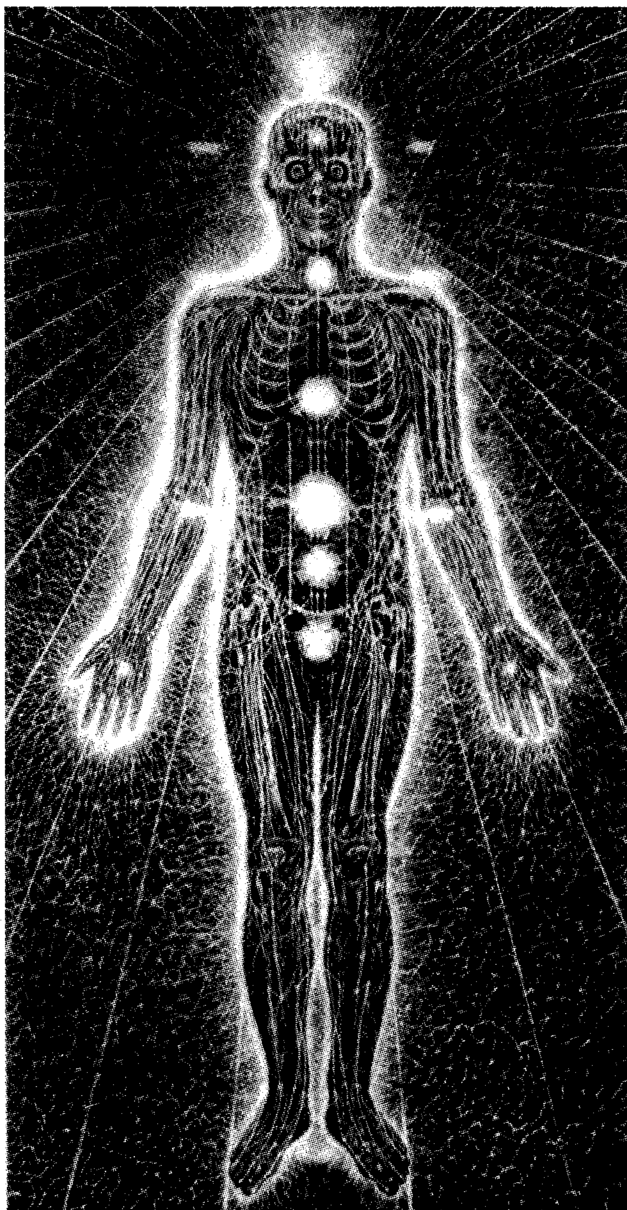
Mişcarea energiei
în chakrele
bărbaţilor

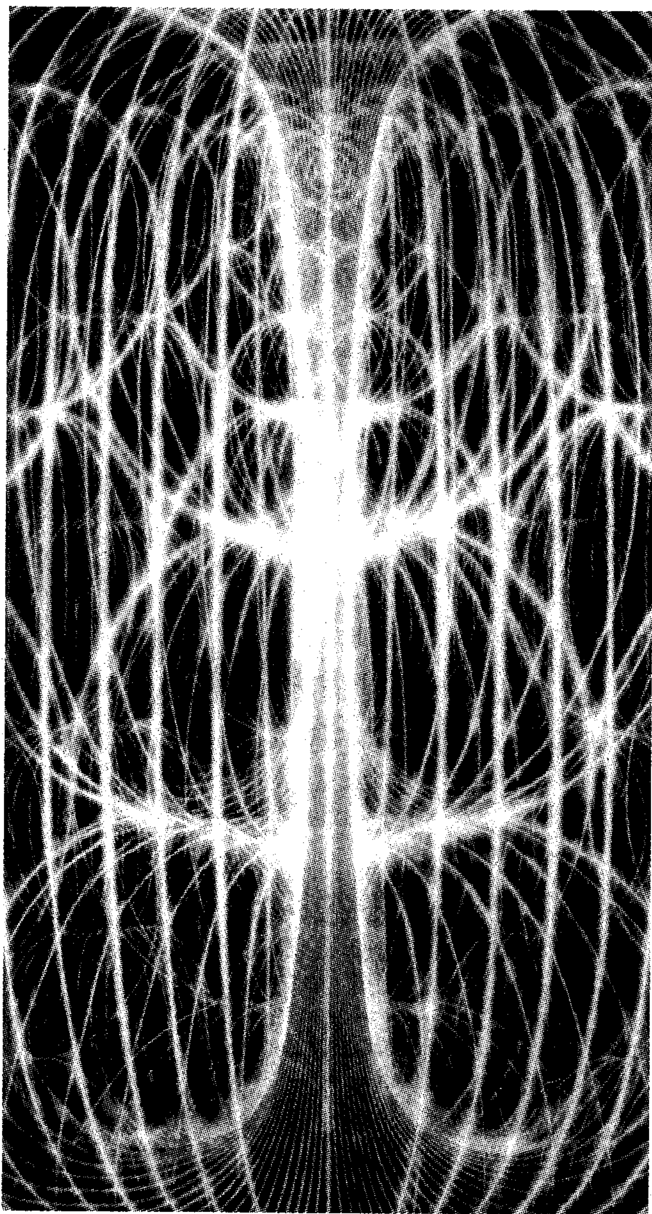
Prima dintre cele două figuri ce urmează, reprezintă interconexiunea energiei cu corpul. La capătul fiecărei raze energetice se află un eveniment vital. Raza albă este legată de un eveniment pozitiv, cea neagră, care este invizibilă, este legată de negativ, adică de evenimentul vital rău.

Aceasta este interconexiunea schematică cu stresurile. În timpul iertării se eliberează capetele razelor energetice şi omul scapă de stres.

Cea de-a doua figură reprezintă plasarea simbolică a

canalelor energetice, în corp. În centru se află canalul energetic principal din care se ramifică cele energetice laterale care alimentează organele corpului, părțile acestuia. etc.

Datele din tabelele de mai jos au fost verificate pe parcursul vindecării multor cetăţeni estonieni. Verificaţi dacă cele expuse în tabele corespund bolilor dumneavoastră. Boala apare atunci când chakra este paralizată de stresuri şi, fie că are loc o scurgere de energie, fie că este blocată pătrunderea ei.

Numărul chakrei, denumirea şi culoarea	**Energiile care se află la baza forţei**	**Acţiunea asupra părţilor corpului**	**Răspândirea stresului care blochează chakra**
Chakra I principală de pe suprafaţa interioară a coccisului - **roşie**	Energia de bază care face legătura dintre om şi lumea fizică; capacitatea de pătrudere; vitalitatea; stabilitatea; voinţa puternică; forţa fizică.	Scheletul, coloana vertebrală, dinţii, unghiile, picioarele, rectul, colonul, intestinele, prostata, baza bazinului şi perineul, sângele, structura celulei.	Neîncrederea în forţa vitală proprie. Lipsa dorinţei de a trăi, furia faţă de cei energici, cu o mare vitalitate. Negarea forţei fizice – la ce mi-ar trebui, sunt foarte deştept. Depresia, dorinţa de a da înapoi din faţa vieţii sau de a evada.

Chakra II pubiană, la nivelul pubisului - **portocalie**	Energia spontană a simţurilor. Sentimentele sexuale, erotismul, senzualitatea. Putem obţine o satisfacţie sexuală şi fizică.	Bazinul, organele sexuale, vezica urinară, sângele, limfa, sperma, digestia.	Incapacitatea de a iubi sexul opus. Învinuirea altora pentru propriile greşeli. Sentimentul vinovăţiei şi al inferiorităţii. Sexul fără iubire. Răutatea şi dorinţa de a provoca dureri altcuiva. Incapacitatea de a fi satisfăcut de viaţa sexuală şi de a pune pasiune în relaţia cu partenerul sexual. Decepţia în viaţa sexuală. Înăbuşirea propriei pasiuni. Încăpăţânare şi pretenţii faţă de partener. Respingerea sexualităţii. N-am timp să mă ocup de această nerozie, serviciul este mult mai important. Frica de sexualitate. Atitudinea faţă de sex ca ceva josnic, imoral. Nerecunoaşterea că sexul restabileşte forţa vitală şi oferă sentimentul demnităţii. Sentimentul ruşinii pentru sine sau partener. Frica de a nu fi la înălţime. Ascunderea sexualităţii. Negarea sexului – masculin sau feminin.

Chakra III, a plexului solar, la nivelul buricului, - **galbenă**.	Centrul vieţii emoţionale a sentimentelor. Energia descoperirii personalităţii, dominaţie şi putere. Satisfacţia de pe urma realizărilor. Înţelepciunea dobândită. Înţelegerea emoţiilor.	Digestia, ficatul, vezica biliară, splina, rinichii şi glandele suprarenale, sistemul nervos vegetativ.	Nemulţumire, răutate. Putere şi perseverenţă. Se poate domina prin frică, ameninţare, învinuire, suspiciune, lacrimi, etc. Zgârcenie. Lipsa bucuriei pentru sine şi pentru alţii. Lipsa dorinţei de a înţelege şi de a crede în propriile sentimente. Complexul inferiorităţii. Negarea necesităţilor fizice proprii, a iubirii şi a sexului. Dependenţa de părinţi şi de alţi oameni. O interconexiune puternică şi o comunicare puternică cu mama. Lipsa dorinţei de a fi sănătos.

Chakra IV, a inimii, la nivelul inimii. ESTE CEA MAI IMPORTANTA DINTRE CHAKRE – **verde**	Sentimentul iubirii față de toți și toate și față de viață. Independență, acordarea de ajutor, jertfă pozitivă. Puterea voinței care ne determină viața.	Partea superioară a spatelui, inima, plămânii, circulația sanguină, mâinile, pielea, ochii.	Sentimentul iubirii deformat – nu mă iubește nimeni, nu merit să fiu iubit. Sentimentul culpabilității față de omul iubit. Dragoste neîmpărtășită. Iubire reprimată. Totul mă încurcă să trăiesc așa cum vreau. Lumea este dură și domină legea celui mai puternic. Totul îmi este indiferent, fac totul cum vreau eu. Trăiesc stimulându-mă pe mine însumi, fiindcă așa trebuie și nimic bun nu mă așteaptă.

Chakra V laringiană la nivelul gâtului - **albastră**	Comunicare, sinceritatea. Independență, inspirație, adaptabilitate. Apărarea drepturilor personale. Șanse și sentimentul respectului.	Partea superioară a plămânilor, bronhiile, gâtul, coardele vocale, maxilarele, limba	Probleme de comunicare cu lumea. Nervozitate, sentimentul neputinței. Toate sentimentele care provoacă asfixiere și lacrimi. Incapacitatea de a trăi viața personală, fiindcă cineva sau ceva te împiedică. Incapacitatea de a accepta ceea ce oferă viața. Neînțelegerea propriilor dorințe. Învinuirea altora. Convingerea că toți îți doresc răul. Sentimentul că toți te abandonează și că ești oropsit. Frica de eșecuri. Discreditarea altora.
Chakra VI frontală sau al treilea ochi, la nivelul frunții, - **indigo**	Descoperi-rea vizibilului și invizibilului. Intuiție, clarviziune. Idei noi. Îndeplinirea dorințelor. Atitudinea lumii față de tine.	Cerebelul, partea inferioară a creierului mare, urechile, nasul, cavitățile nazale, ochii, sistemul nervos, fața.	Conflictele dintre lumea sentimentelor și lumea rațiunii. Dorința de a obține mai mult. Susceptibilitate, nemulțumirea față de înfățișarea exterioară. Neajutorarea în cazul întocmirii și înfăptuirii planurilor. Eșecul planurilor optimiste. Dorințe negative sau ce nu corespund realității. Frica de responsabilități. Lipsa dorinței de a face ceva. Protest față de toate. Instabilitatea sentimentelor.

Chakra VII la nivelul osului parietal **alb –violetă**	Desăvârşirea. Cunoaşterea Întregului Unitar. Legătura emoţională cu spiritualitatea – încredere în propriile posibilităţi spirituale.	Creierul mare, craniul.	Neîncrederea în propria spiritualitate şi în propriile capacităţi. Lipsa liniştei sufleteşti, a încrederii în sine. Lipsa scopurilor în viaţă. Teama de apariţiile nepământeşti şi de vise întrucât omul nu crede şi din această cauză nu se adânceşte în esenţa imaginilor sale nepământeşti şi mentale.

Ce este stresul?

S-ar putea ca această noţiune să nu fie clară pentru toată lumea.

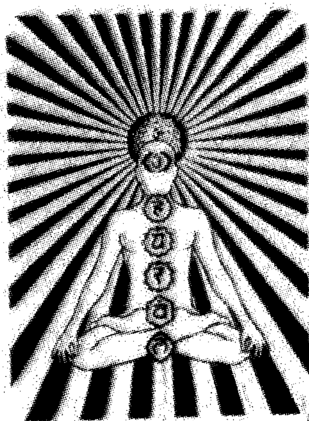
Stresul este o stare de presiune, de încordare a organismului şi apare ca o reacţie de apărare la excitanţii negativi.

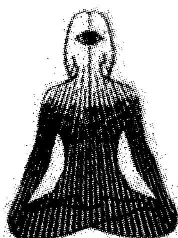
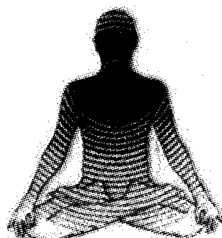
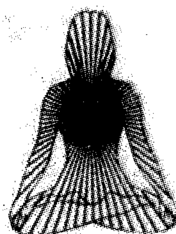
Stresul constituie legătura energetică cu răul fără să fie perceptibilă ochilor.

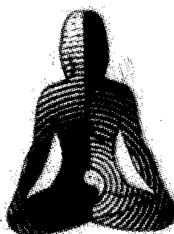
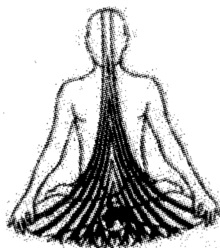
Tot ceea ce este rău pentru omul respectiv înseamnă stres.

Medicina cercetează stresul la nivelul manifestării lui fizice, adică boala. Iar boala nu este nimic altceva decât

energia negativă acumulată care provoacă disconfortul fizic. Atât medicina cât şi oamenii percep stresul ca pe o ultimă „picătură" - presiune psihică - în lanţul de stresuri acumulate timp de un an sau timp de zeci de ani după care, implicit, urmează boala. Această abordare a stresului este limitată.

Priviţi schema ce caracterizează fiecare chakră şi veţi percepe cum influenţează ele întregul corp. Veţi încerca nişte senzaţii meditative specifice fiecărei scheme.

Cine are coloană vertebrală şi cine nu are?

Eu învăţ oamenii să-şi deschidă chakrele şi majoritatea reuşesc. Vă propun o metodă la fel de eficace, ca o completare la exerciţiul de extindere a coloanei vertebrale:

- Ridicaţi-vă în picioare.

- Apăsaţi cu degetele mari de la mână protuberanţele din faţă ale oaselor bazinului şi verificaţi dacă ele sunt la aceeaşi înălţime. Dacă nu, ridicaţi cu ajutorul gândului şi al mâinilor capătul care se află cel mai jos. În acest caz ţineţi atât călcâiele cât şi vârfurile degetelor împreună, fără a le desprinde de podea. Dacă aveţi bazinul foarte deformat, nu veţi obţine rezultate de la prima încercare. Astfel, se ajunge la echilibrarea bazinului, în caz contrar, este imposibil să ridicaţi coloana vertebrală. Pentru a putea păstra echilibrul corpului coloana va fi nevoită să se încovoaie.

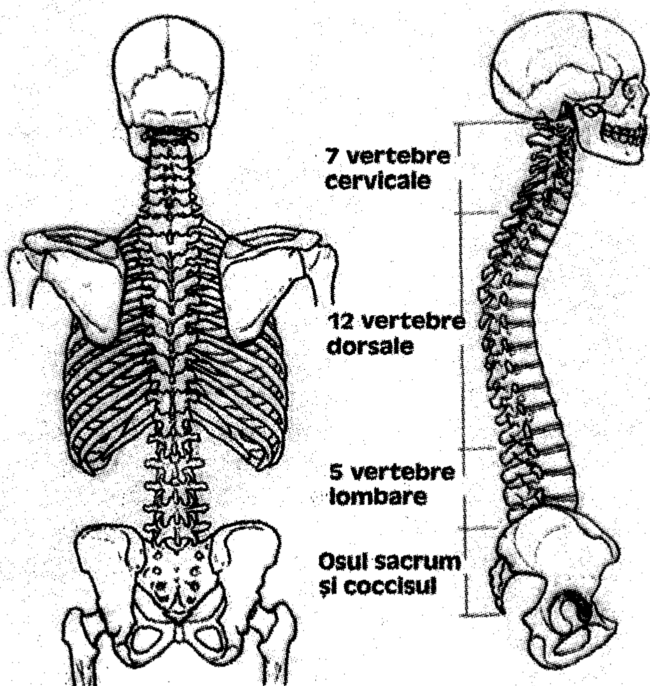
- Puneţi mâinile pe mijloc astfel încât să simţiţi cu degetele articulaţia coxo-femurală. Locul articulaţiei poate fi verificat îndoind genunchii. Ridicaţi încet torsul. Veţi avea senzaţia că întindeţi un elastic. Apoi, puneţi mâinile la nivelul pieptului şi, trăgând aer în piept, întindeţi coloana ca să dispară gârbovirea.

- Ţineţi coloana vertebrală ridicată în continuare, lăsaţi mâinile şi umerii să atârne liber şi întindeţi gâtul în sus. Veţi avea o senzaţie plăcută de bucurie, corpul va deveni mai uşor, respiraţia – mai liberă, vederea – mai clară, iar din cap va dispărea greutatea. Cu fiecare repetare, efectul va fi tot mai puternic.

Obţinând acest sentiment, adăugaţi încă un element foarte important:

- Imaginaţi-vă perineul, vezica urinară, rectul, femeile şi vaginul, şi încordaţi muşchii acestora. Odată cu întinderea coloanei vertebrale, întindeţi şi centrul corpului în sus şi nu încetaţi să întindeţi şi muşchii. Dacă vertebrele sunt deplasate, începe prolapsul organelor interne. Cui îi atârnă burta, are stomacul prea coborât, are rectul foarte slab, iar femeile au incontinenţă urinară şi prolaps uterin.

- Încheiaţi exerciţiul cu încordarea întregului corp de parcă v-ar ridica un val. Începeţi cu degetele picioarelor, astfel încât să simţiţi cum se încordează, pe parcurs, organele interne şi se ridică, inclusiv plămânii şi inima. Veţi simţi cum corpul parcă pluteşte, parcă tinde din clipă în clipă să îşi ia zborul. Savuraţi plăcerea acestei senzaţii şi bucuraţi-vă că puteţi să-i dăruiţi corpului dumneavoastră eliberarea de o povară. Bucuria este o energie pozitivă.

Açest exerciţiu de ridicare a coloanei este indicat să-l faceţi şi atunci când sunteţi obosiţi. Cel mai bine este să faceţi acest lucru în mod profilactic, adică pentru prevenirea bolilor, obligatoriu dimineaţa şi seara. În scopul vindecării să exersaţi atât de des pe cât de repede doriţi să vă însănătoşiţi.

Dacă vertebrele sunt anchilozate şi ridicarea lor este foarte dificilă, sunteţi blocaţi de stres, în primul rând, de frică. Eliberând stresul fricii veţi simţi o uşurare precum şi o deosebită elasticitate şi flexibilitate a coloanei vertebrale. Dacă, după ce v-aţi cerut iertare, vă veţi întinde pe podea

cu faţa în jos şi veţi ruga pe cineva să apese cu mâna peste vertebre, veţi simţi că au devenit mai elastice.

Cu scopul de a sublinia importanţa grijii faţă de coloana vertebrală , mai jos am să prezint în tabele, separat pentru fiecare vertebră zona sa energetică de acţiune şi patologiile cele mai răspândite.

<table>
<tr><th>Partea coloanei vertebra -le</th><th>Ver -te- bra</th><th>Organele care se află sub influenţa energetică a vertebrei</th><th colspan="2">Bolile provocate de vertebra traumatizată</th></tr>
<tr><td rowspan="7">Vertebre le cervicale</td><td>I</td><td>Partea superioară a creierului mare</td><td colspan="2">Migrene, deteriorarea memoriei, epilepsie, hipertonie, tensiune intracraniană</td></tr>
<tr><td>II</td><td>Partea inferioară a creierului mare, cerebelul, ochii</td><td colspan="2">Tulburarea echilibrului şi a văzului, boli de ochi</td></tr>
<tr><td>III</td><td>Nasul, urechile, sinusurile faciale</td><td colspan="2">Guturai, sinuzită, polipi, boli de urechi</td></tr>
<tr><td>IV</td><td>Limba, faringele</td><td colspan="2">Inflamaţia faringelui, adenoide, dereglarea gustului</td></tr>
<tr><td>V</td><td>Laringele, corzile vocale</td><td>Inflamarea laringelui şi a corzilor vocale, angină</td><td rowspan="3">MÂINILE durere, amorţire, înţepenire, deformare</td></tr>
<tr><td>VI</td><td>Glanda tiroidă</td><td>Tulburarea metabolismului, nervozitate, aritmie.</td></tr>
<tr><td>VII</td><td>Glandele pretiroide</td><td>Dereglarea schimbului de calciu – osteoporoză</td></tr>
</table>

Partea coloanei vertebrale	**Vertebra**	**Organele care se află sub influența energetică a vertebrei**	**Bolile provocate de vertebra traumatizată**	
Vertebrele toracice	I II III	Plămânii	Bronşită, pneumonie, astm.	
	IV V	Pieptul	Fibroadenomatoză, tumori	
	VI	Inima	Bolile de inimă, dereglarea circulației sanguine, astm, tensiune sanguină scăzută.	
	VII	Ficatul, vezica biliară, splina	Bolile ficatului, ciroza, calculi biliari, boli de piele, bolile vaselor sanguine.	
	VIII	Rinichii, glandele suprarenale, diafragma	Tensiune arterială ridicată, calculi renali, ridicarea bazinetului, scăderea imunității	
	IX	Stomacul, duodenul, pancreasul	Ulcer, gastrită, diabet	
	X XI XII	Intestinele	Dereglarea digestiei, constipație, diaree.	
Vertebrele lombare	I II			PICIOARELE tulburări ale circulației
	III	Ovarele la femei şi glandele genitale la bărbați	Bolile organelor sexuale la femei şi bărbați, sterilitatea	

Partea coloanei vertebra -le	**Ver -te- bra**	**Organele care se află sub influența energetică a vertebrei**	**Bolile provocate de vertebra traumatizată**	
	IV	La femei – uterul, la bărbați – prostata	Miomă, dereglare menstruală, bolile prostatei	sanguine. Inflamarea venelor și arterelor, cangrenă
	V	Vezica urinară	Inflamarea vezicii urinare, incontinență urinară	
Osul sacrum		Energia sexuală care vitalizează corpul	Dereglarea vieții sexuale	
Coccisul		Perineul, rectul, vaginul	Incontinența urinei și a fecalelor, prolapsul organelor sexuale la femei.	

Zona deteriorată a vertebrei (dreapta-stânga, față-spate, sus-jos) se află în corespondență directă cu boala. De exemplu, dacă vertebra a șasea toracică este deteriorată în față, focarul bolii este localizat în peretele din față al inimii.

Noțiunile de dreapta-stânga, față-spate, sunt foarte importante pentru a înțelege suferințele corpului uman.

- ***Din dreapta.*** Partea dreaptă a corpului este purtătoarea energiei feminine care ține de mamă și de principiul feminin. Dacă partea dreaptă a corpului este puternică, înseamnă că relația cu mama este bună, iar dacă este slabă sau bolnavă, rezultă că trebuie să eliberați legăturile cu

mama sau cu altă femeie.

Priviţi-vă în oglindă: umărul drept este lăsat, iar pe omoplat sau pe stern aveţi o cocoaşă sau sunteţi deja gârbovit. Dacă partea superioară a coloanei vertebrale este gârbovită, aveţi sentimentul vinovăţiei faţă de tată. Dacă partea dreaptă a bazinului atârnă, înseamnă că greutăţile vieţii şi problemele materiale nerezolvate ale tatălui, sunt o greutate uriaşă pe fiinţa dumneavoastră şi aşteaptă eliberarea. Bolile organelor de pe partea dreaptă a corpului le găsiţi în acelaşi tabel.

- Din stânga. Partea stângă a corpului este purtătoarea energiei masculine, ţine de tată şi de începutul masculin. Dacă sunteţi femeie, tot răul şi binele din mama dumneavoastră se intensifică şi se manifestă pe partea stângă a corpului, iar al tatălui pe partea dreaptă. Dacă aveţi partea stângă puternică, înseamnă că aveţi un început feminin puternic, iar dacă este slabă, aveţi probleme cu mama, fie cu soţia, fie cu sexul feminin, în general (în continuare – mama).

Partea superioară a coloanei vertebrale este purtătoarea sentimentului de iubire. Simţiţi că mama nu vă iubeşte, fie că nu vă acceptă iubirea etc. şi această greutate apasă pe fiinţa dumneavoastră.

Dacă vă este gârbovită partea stângă a spatelui sau a sternului, rezultă că încercaţi sentimentul vinovăţiei faţă de mamă.

Pentru a elibera stresul prin iertare, analizaţi-vă relaţia cu părinţii, iar dacă veţi înţelege unde este problema vă veţi proteja de nenorociri. Nu există om care să nu aibă stresuri ce ţin de mamă sau de tată, de bărbat sau de femeie, în caz contrar n-ar fi existat necesitatea să vă naşteţi în corpul fizic, fiindcă în acel moment aţi fi cunoscut toată

înţelepciunea pământească.

Deseori, noţiunea de stres este confuză şi vom reveni la ea în repetate rânduri. Ruşinea, jena, senzaţia disconfortului, incapacitatea de a găsi soluţii, etc. sunt, de asemenea, stresuri.

Toate contrariile formează o unitate, inclusiv mama şi tatăl, părţile stângă şi dreaptă. De aceea, nu întotdeauna se diagnostichează boala, întrucât ea poate cuprinde ambele părţi ale corpului. De exemplu, dacă ne doare umărul stâng şi mâna stângă, sunt amorţite şi nu le putem ridica; rezultă că mama şi tatăl, influenţându-se reciproc, se aseamănă şi acţionează în egală măsură asupra corpului nostru.

Repet încă o dată: aceasta este problema lor. Nu trebuie să luaţi această problemă asupra dumneavoastră.

Totodată, iertaţi-i că au aceste probleme, iertaţi-vă pe dumneavoastră că aţi preluat problemele lor şi cereţi-i iertare şi corpului dumneavoastră pentru că prin aceasta i-aţi pricinuit un rău. Deseori auzim: *„Cum pot să fiu eu atât de lipsit de suflet, încât să ignor frământările părinţilor?"* Vă repet iar şi iar: negativismul trebuie acceptat cu raţiunea. Abia atunci vom putea să canalizăm binele spre rezolvarea problemelor, sau spre susţinerea altui om.

- ***Din faţă.*** Partea din faţă a corpului este expresia energiei sentimentelor. Unele boli apărute în partea din faţă a corpului ţin de sentimentele negative pe care le-aţi acumulat în dumneavoastră.

- ***Din spate.*** Partea din spate a corpului corespunde energiei voinţei. Tot ce vă suprimă sau vă distruge voinţa, o domină, o hărţuieşte sau o umileşte, vă privează de posibilitatea de a vă satisface necesităţile şi de a vă atinge scopul.

Distrugerea voinţei înseamnă distrugerea vieţii.

Această parte a corpului, spatele sau coloana vertebrală, constituie principiile vitale care dau sens vieţii.

- ***Partea superioară.*** Partea superioară a corpului înseamnă energia orientată spre viitor. Dacă cineva este cuprins de frică în faţa viitorului, atunci acestuia i se îmbolnăveşte partea superioară a corpului.

- ***Partea inferioară.*** Partea inferioară a corpului înseamnă energia orientată spre trecut. Dacă trecutul a fost dur, se îmbolnăveşte partea inferioară a corpului.

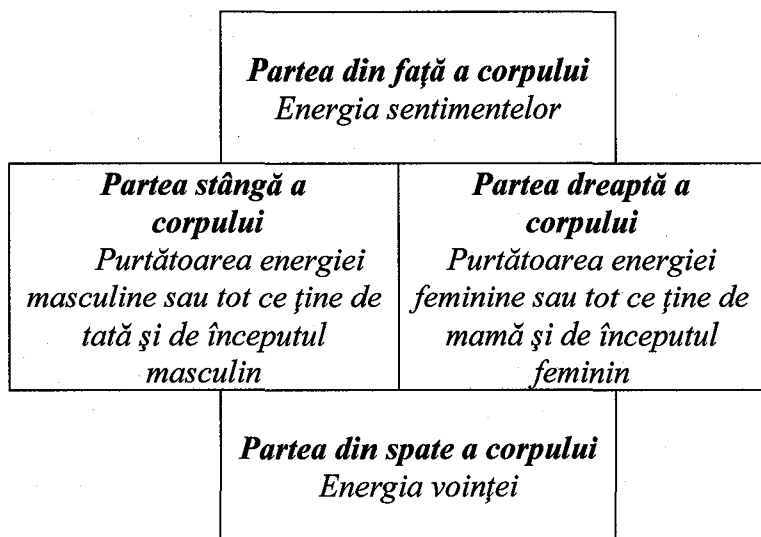
Analizaţi şi veţi găsi în corpul dumneavoastră o logică uimitoare ce vă va permite să înţelegeţi pe cine să iertaţi şi cui să-i cereţi iertare.

Învăţătura despre iertare se bazează pe clarificarea trecutului şi eliminarea cauzei primare.

Întrucât suntem legaţi de mamă pentru totdeauna cu un cordon ombilical invizibil, influenţa mamei asupra copilului este uneori atât de mare, încât devenim asemănători cu părinţii noştri şi începem să-i influenţăm în acelaşi mod pe alţii. Aşadar, dacă în noi există negativitate prin care influenţăm partenerul de viaţă, familia, colectivul, trebuie să le cerem iertare.

Gândeşte! Caută! Găseşte! Iartă! Vindecă-te!

Aşadar, am ajuns la concluzia că fiecare om, bazându-se pe logică şi cunoscând distribuirea energiilor în corp este capabil să determine stresul care a provocat boala.

Trebuie menționată separat partea din spate a corpului, adică spatele – puterea voinței, energia volitivă.

Împărțirea spatelui pe zone	Sentimentele	Stresurile tipice
De la osul parietal până la a treia vertebră toracică + umărul și partea superioară a mâinii + primele trei degete	Sentimentul iubirii	Teama că nu sunt iubit. Teama că părinții, familia, copiii, tovarășul de viață nu sunt iubiți, etc.

Împărţirea spatelui pe zone	Sentimentele	Stresurile tipice
Vertebrele a 4-a şi a 5-a toracice + partea inferioară a palmei + degetele al 4-lea şi al 5-lea + subsuoara.	Sentimentul vinovăţiei şi autoînvinuirea corelate cu iubirea.	Teama că voi fi învinuit, că nu sunt iubit. Imputarea că nu sunt iubit.
Vertebrele 6-12 toracice	Sentimentul vinovăţiei şi învinuirea altora	Teama că voi fi învinuit. Învinuirea altora.
Vertebrele 1-5 lombare.	Sentimentul vinovăţiei ce ţine de problemele materiale şi învinuirea altora.	Teama că voi fi învinuit că nu pot să rezolv problemele materiale. Teama că voi fi învinuit de irosirea banilor. Învinuirea altcuiva de toate problemele materiale.
De la sacrum până la degete	Problemele economice	Teama de problemele economice

Teama distruge forţa voinţei.

Teama constituie stresul suprarenalelor care cuprinde prin chakre tot corpul. Organul afectat de stres nu poate să funcţioneze. Dacă organul nu vrea, este imposibil să-l obligi.

De pe urma stresului părinţilor suferă copiii.

Cine îndreaptă trecutul îşi corectează în acelaşi timp şi viitorul.

Partea superioară a corpului – VIITORUL	Chakra a 7-a (chakra coroană)	Credinţa
	Chakra a 6-a (Al treilea ochi)	Echilibrul sentimentelor şi a energiei gândului = SPERANTA
	Chakra a 5-a (chakra laringiană)	Comunicarea
	Chakra a 4-a (chakra inimii)	Iubirea
Partea inferioară a corpului - TRECUTUL	Chakra a 3-a (plexul solar)	Energia voinţei
	Chakra a 2-a (chakra pubiană)	Energia sexuală
	Chakra1-a (Chakra de bază)	Energia forţei vitale

Dacă a apărut boala, atunci gândiţi-vă unde s-a localizat – în partea stângă sau dreaptă, în partea superioară sau inferioară, în faţă sau în spate, în care chakră şi la nivelul cărei vertebre, şi veţi găsi cauza în sufletul dumneavoastră.

Iertaţi-vă stresul dumneavoastră...

Iertaţi-vă pe dumneavoastră înşivă...

Cereţi-i iertare corpului.

Dacă în locul bolnav sau în întregul corp apare sentimentul uşurării, înseamnă că aţi descoperit adevărata cauză. Repetând iertarea dispare durerea, apoi boala.

Dacă sunteţi bolnav din creştet până în tălpi, înseamnă că nu ştiţi nici să iertaţi, nici să vă cereţi iertare, şi nu vă recunoaşteţi propriile greşeli. Când veţi începe să le recunoaşteţi şi să iertaţi, abia atunci vă veţi vindeca.

Pentru ca vindecarea să fie stabilă, trebuie să vă schimbaţi deplin şi definitiv modul de gândire.

Liniştea sufletească = sănătate.

De ce, în vechime, oamenii erau liniştiţi? Acest lucru nu este greu de înţeles:

Chakra 1 – luni

Chakra 2 – marţi

Chakra 3 – miercuri

Chakra 4 – joi

Chakra 5 – vineri

Chakra 6 – sâmbătă

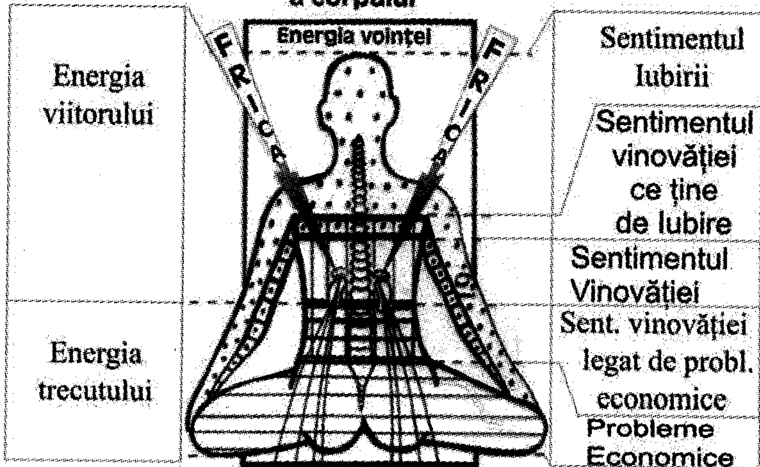
Chakra 7 – duminică = **ziua de odihnă, atunci când se poate transforma spiritul**.

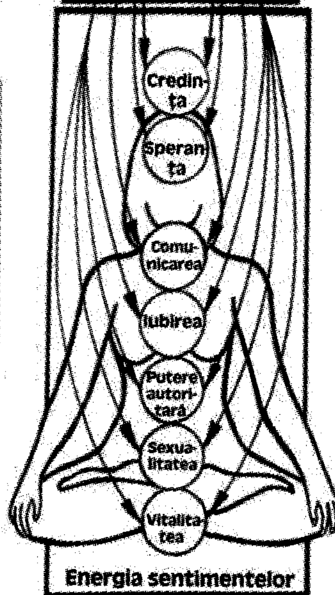
Dacă omul are o atitudine corectă faţă de ziua de Duminică, atunci el are timp să se gândească la greşelile comise de-a lungul săptămânii ce a trecut, să tragă învăţăminte din aceasta şi astfel să trăiască mai înţelept. În trecut,

în ziua de duminică, oamenii îşi cereau iertare pentru greşelile lor şi îşi binecuvântau astfel viitorul.

Viitorul se bazează pe trecut, dar există un prezent etern: trecut + prezent + viitor.

În schema ce urmează veţi vedea forma sintetizată şi comprimată a distribuirii energiei.

Partea
dreaptă
a corpului
=
purtătoarea
energiei
feminine
şi tot ce ține
de mamă şi
genul
feminin

Partea
stângă
a corpului
=
purtătoarea
energiei
masculine
şi tot ce ține
de tată şi
genul
masculin

**Partea din față
a corpului**

Puterea fricii şi Învăţătura despre supravieţuire

Omenirea este prizoniera fricii!

Pentru a înţelege mai bine transformarea stresurilor în boală, este necesar să explicăm cum acţionează frica. Încă din epoca primitivă se ştie despre acţiunea groaznică a fricii asupra duşmanului: strigătele înfiorătoare în timpul luptelor secerau duşmanul şi fără arme.

Energia negativă a fricii distruge rinichii şi suprarenalele. În suprarenale, la nivelul fizic, apar spasmele şi se diminuează sau se întrerupe eliminarea hormonilor în sânge care sunt de importanţă vitală. De aceea, în timpul morţilor clinice se administrează hormonii suprarenalelor. Acestea sunt situate pe partea din spate a chakrei a 3-a şi sunt legate de:

- putere şi stăpânire;
- puterea voinţei.

Astăzi frica domină omenirea şi distruge puterea voinţei.

Fiecare organ are conştiinţa sa. Când dispare voinţa, organul refuză să funcţioneze. În funcţie de natura sa, frica deteriorează diferite chakre şi organe:

Chakra a 7-a – probleme de credinţă;

Chakra a 6-a – probleme de echilibru dintre emoţie şi raţiune;

Chakra a 5-a – probleme de comunicare;

Chakra a 4-a – probleme de iubire;

Chakra a 3-a – probleme de putere şi stăpânire;

Chakra a 2-a – probleme sexuale;

Chakra 1-a – problemele forţei vitale.

Deseori, oamenii nu recunosc că le este frică, fie din cauza orgoliului, fie consideră frica un sentiment care apare în cazul unui pericol fizic.

Dacă zicem: nu vreau, nu pot, oare nu greşesc?, nu ştiu, are rost?, dincolo de aceste cuvinte se ascunde frica. Cine găseşte o clipă de răgaz să reflecteze şi să vorbească cu sine însuşi poate să recunoască pentru sine că este cuprins de frică. Orice fel de frică are influenţă asupra chakrelor în egală măsură.

Chakra	Frica	Influenţă lentă	Influenţă rapidă
Chakra a 7-a	Teama de a avea încredere în sine	Boli psihice, nevroze	Boli psihice, psihoze
Chakra a 6-a	Frica de responsabilitate	Dureri de cap, meningită, encefalită	Congestie cerebrală, paralizie sau moarte
Chakra a 5-a	Frica de comunicare	Bolile glandei tiroide, ale faringelui şi ale coardelor vocale	Inflamarea faringelui care poate fi fatală
Chakra a 4-a	Frica de a pierde omul iubit	Boli cronice de inimă, plămâni, glande mamare	Atac de cord, astm, moarte subită

Chakra a 3-a	Frica de o situaţie sau de un om rău, dispreţuitor, gelos şi tiran etc.	Bolile ficatului, stomacului, colonului, splinei, pancreasului	Aceleaşi boli într-o formă acută, cu vomă şi greţuri şi senzaţia unor necesităţi fiziologice urgente
Chakra a 2-a	Frica pentru propria sexualitate	Provoacă diminuarea activităţii sexuale sterilitate, scăderea generală a tonusului muscular	Impotenţă sexuală, bolile organelor sexuale
Chakra 1-a	Frica pentru propria forţă vitală	Un asemenea om cade în disperare şi apatie, nu-l mai interesează nimic, se stinge încet.	Moarte subită, fiindcă se închide canalul energetic principal

Frica poate să se manifeste combinată cu energiile diferitelor chakre.

Astăzi, în oameni este foarte puternică magia fricii. Calamităţile naturale, războaiele, haosul economic, crimi-

nalitatea, lipsa de protecţie şi prezicerile sădesc frica în oameni şi provoacă bolile.

Oamenii nu înţeleg că aceste probleme sunt urmarea firească a gândurilor greşite şi a faptelor omenirii. Faptul că după bine urmează răul este un lucru firesc, după care urmează iarăşi bine. Frica intensifică răul. Cine înlătură frica prin iertare poate să trăiască în pace şi în linişte.

În loc să vă fie frică de viitor, este mai bine să începeţi să corectaţi prezentul. Le recomand în mod deosebit acest lucru pensionarilor, şomerilor, bolnavilor, al căror timp pare a trece în zadar.

Îmi amintesc de o bătrânică, foarte mărinimoasă, care fusese foarte sănătoasă, dar căreia începuse să-i fie frică de orice şi pentru oricine şi, în cele din urmă, s-a îmbolnăvit. Când i-am explicat cauza bolii, a început să se frământe puternic pentru ignoranţa ei şi nu putea nicidecum să rezolve această situaţie. În primul rând am învăţat-o să-şi ierte frica, apoi să-i ierte pe toţi cei care fac rău, ori răul îl săvârşesc doar acei care nu ştiu să iubească. Fiecare om bun poate să ierte mama care nu şi-a iubit fiul, care din această cauză a plecat să lupte. Fiecare om bun poate să ierte un asemenea fiu şi să-i trimită iubire fără de care acest suflet neliniştit creează în lume răul. Abia atunci se va pune capăt violenţei.

Ce sentiment de bucurie am încercat atunci când am văzut lacrimile pline de uimire ale acestei bătrâne. Era fericită că a găsit cui să-i trimită iubire şi i-a trecut frica.

În realitate, frica are rădăcini mult mai profunde – în infinitul spiritului uman. Spiritul care există, astăzi, pe Pământ, în chip de om, a trăit aici de mai multe ori. În fiecare viaţă omul a făcut greşeli pe care nu a reuşit să le aprecieze corect şi astfel n-a învăţat nimic din ele. Spiritul

lui se simte vinovat că n-a știut să acumuleze înțelepciune pentru corpul său, știe că subconștientul îl influențează prin conștiința corpului, vine pe Pământ cu sentimentul vinovăției, în repetate rânduri, pentru a-și ispăși păcatele. Unele lucruri le înțelege, altele nu. Spiritul știe tot, știe că poate să învețe cu ajutorul înțelepciunii ca să-și ispășească greșelile. Povara păcatelor săvârșite zdrobește Pământul, iar spiritul simte că din cauza păcatelor sale s-a înrăutățit situația pe Pământ. Prin urmare, Spiritul știe că este complice la haosul instalat pe Pământ și îi este frică pentru destinul acestuia fiindcă, după legea cauzei și efectului, el este responsabil în fața lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că trebuie să stea pe banca condamnaților și să aștepte sentința ci înseamnă că fiecare spirit poartă răspunderea pentru acumularea înțelepciunii Întregului Unitar, iar dacă stopează acest proces, consecințele sunt de ordin mondial, și este responsabil și el.

Spiritul știe că din cauza greșelilor sale, pe Pământ a început criza și sentimentul vinovăției îi provoacă frica pentru viitor. Frica distruge corpul uman și împiedică dezvoltarea spiritului.

Ne vom ispăși frica atunci când vom cere iertare Pământului, întregului Univers, lui Dumnezeu și Iubirii, pentru că le-am pricinuit rău prin greșelile noastre, și când ne vom ierta pe noi înșine pentru răul săvârșit.

Pământul este înconjurat de o sferă de energie negativă compusă la rândul ei din diferite straturi de stres. Fiecare om, în funcție de stresurile sale, *trebuie să ceară iertare Pământului pentru că prin răutatea sa, prin invidie, frică, sentimentul vinovăției, lăcomie, răzbunare, lipsă de bun simț, condamnare, zgârcenie, ură, trufie, minciună, gelozie, supărare neîntemeiată, etc. a izolat Pământul de*

Cosmosul curat. Iertaţi-vă şi pe dumneavoastră că aţi provocat acest rău. Pământul aşteptă de la fiecare dintre noi iubire, la fel cum aşteptăm şi noi.

Cine iartă superficial, va avea rezultatul corespunzător. Pământul aşteaptă iertarea care ar elibera omenirea de propriile cătuşe.

Tot ceea ce stârneşte frica este de neînţeles şi omul speriat percepe toate procesele negative de pe Pământ ca pe o nedreptate. El nu înţelege că Pământul iubeşte omenirea şi este nevoit să suporte negativismul uman. Pământul încearcă să echilibreze această negativitate prin tot felul de procese din profunzime dar omul, prin viclenia sa, îl împovărează din nou.

Negativitatea acumulată se distruge prin cutremure de pământ, inundaţii, erupţia vulcanilor, uragane, războaie etc. Dacă nu s-ar descărca de această energie, Pământul ar muri definitiv.

Fiecare om care doreşte să fie fericit, trebuie să ajute Pământul căci el este casa noastră. Dacă această casă nu este iubită, moare. Cine aduce în casă gânduri negre, îi otrăveşte atmosfera şi casa se distruge. Nimeni nu se poate simţi liber într-o asemenea casă. Omenirea este prizoniera propriilor stresuri.

Învăţătura despre iertare este învăţătura despre supravieţuire

Este foarte greu să obligi omul contemporan, care este aproape în totalitate materialist, să gândească. Deseori mi se întâmplă să aud înainte de a reuşi să termin ideea: *„Nu, suferinţele mele nu sunt din cauza asta"*. Nu-mi rămâne decât să zâmbesc, întrucât omul respectiv refuză totul apri-

ori, inclusiv ce este bun, întrucât el este un înverşunat prizonier a tot ce este rău, şi se împotriveşte fără să se gândească la consecinţe. Trebuie să menţionez în repetate rânduri: creierul este creat nu pentru frumuseţe ci pentru a gândi. Gândiţi-vă şi trageţi concluzia necesară. Iertaţi-vă stresurile şi nu căutaţi întotdeauna un vinovat anume.

Aşezaţi-vă şi închipuiţi-vă un nor negru, acesta este frica dumneavoastră. Frica este energie, iar energia are conştiinţă, în consecinţă frica dumneavoastră vă aude. Ea nu este vătămătoare şi a apărut nu pentru a vă tortura. Singuri aţi ales-o în sinea dumneavoastră. Ea a venit ca să vă înveţe.

Corpul suferă de frică dar el nu are puterea de a se elibera de ea. Acest lucru puteţi să-l faceţi numai dumneavoastră singur. Corpul ştie că tot ceea ce acumulaţi în propria persoană vă este necesar pentru a învăţa să deveniţi mai înţelept. Iar corpul este obligat să sufere şi să se chinuiască sub povara muntelui de frică ce creşte. Corpul, într-un fel sau altul, vă face cunoscut acest lucru. Aşa că ajutaţi-l!

Spuneţi-i acestui nor uriaş de frică: *„Eu te iert pentru că te-ai instalat în mine. Eu mă iert că te-am acceptat. Dragul meu corp, iartă-mă, fiindcă ţi-am pricinuit rău. Am învăţat doar, iar acum am devenit mai înţelept"*.
Veţi simţi cum corpul devine mult mai uşor. Imaginaţi-vă frica dumneavoastră şi veţi simţi că s-a micşorat. Dacă veţi repeta acest exerciţiu de mai multe ori, frica va dispărea. Astfel pot fi eliberate toate stresurile. Iar după aceea trebuie să iertaţi omul sau cauza care v-a provocat frica.

Atâta timp cât în dumneavoastră sălăşluieşte frica, corpul dumneavoastră ştie că aveţi nevoie să fiţi speriat şi vă veţi ciocni de oameni şi situaţii care vă vor provoca fri-

ca. Dacă veţi reuşi să vă învingeţi teama din suflet atunci, ca prin magia baghetei fermecate nu vă veţi mai întâlni cu ceea ce vă îngrozea. Dacă doriţi să dispară frica din sufletul dumneavoastră, primul lucru pe care trebuie să-l faceţi, este iertarea. Iertarea trebuie să devină o chestiune de obişnuinţă. Aceasta până când vă veţi elibera definitiv de frică. S-ar putea ca, iarăşi şi iarăşi, chiar şi în mică măsură, să vă izbiţi de frică personal sau din auzite. Dacă acest lucru se întâmplă, înseamnă că nu v-aţi eliberat total de frică.

Pentru mulţi iertarea este ca o modă, iartă o dată, de două ori, apoi trag concluzia: *„Aceasta nu ajută. Ameţesc doar oamenii"*, şi continuă să înainteze pe calea alienării. Dar în viaţă există o regulă: după faptă şi răsplată.

Venind cu sentimentul vinovăţiei din vieţile anterioare, unii oameni atrag situaţii în care devin vinovaţi fără vină. Deseori, ei încearcă un sentiment al vinovăţiei care îi întristează sau îi irită. Orice cuvânt este perceput ca un reproş, ca o învinuire. Unor asemenea oameni nu poţi să le explici nimic. Cu cât este mai mare sentimentul vinovăţiei, cu atât mai mare este frica de viitor. Cine are foarte pronunţat sentimentul vinovăţiei, simte nevoia de a-i învinovăţi pe alţii. Întrucât frica cronică l-a cuprins pe om şi nu-i dă voie să meargă mai departe, ea îi provoacă acestuia sentimentul de protest, furie şi împotrivire.

Tipul luptător alege lupta crâncenă cu răul. Tipul supus îneacă frica în alcool sau se droghează. Narcomanii şi neurastenicii îşi justifică slăbiciunile prin boală.

Învinge acela care luptă pentru bine şi nu împotriva răului.

Sentimentul vinovăţiei ajuns la limita critică se transformă în frică.

Frica ajunsă la limita critică se transformă în ură.

Ura ajunsă la limita critică... *începe să distrugă omul.*

Ura provoacă o boală crâncenă – cancerul.

Nu contează dacă manifestați ura la suprafață sau o acumulați în interior – rezultatul este acelaşi.

Frica de cancer nu face decât să atragă mai repede această boală. Dacă acumulăm în noi ură față de alți oameni şi vom întreba „*de ce procedează ei astfel?*", efectul va fi acelaşi.

Ura

Indiferent dacă sunt un om rău sau nu, dacă atitudinea altcuiva față de mine este rea, dacă mi-e frică de oamenii răi, nu-i suport = îi urăsc pe cei răutăcioşi – ***în mine creşte stresul urii.***

Prezența urii atrage ura şi aceasta se amplifică.

Stadiul I - *ura panicoasă.*

1. frica de ură – teama că ura va distruge iubirea. Aceasta provoacă neliniştea, panica.

Consecința - *Alergie*

2. frica de a nu fi iubit provoacă necesitatea de a strivi ura panicoasă, de a nu protesta, *atunci mă vor iubi* = frica ascunsă = înăbuşirea sentimentelor.

Consecința – *Astm.*

Stadiul II - *ura înverşunată*

1. lupta înverşunată cu răul, *fiindcă este rău.*

Consecința – *Calculi biliari.*

2. frica de a nu fi iubit provoacă necesitatea de a ascunde ura față de rău, *atunci mă vor iubi* = ura ascunsă.

Consecința – *Calculi renali.*

Stadiul III – *ura rău-intenţionată.*

1. Dacă prin alte mijloace nu se învinge un om rău, atunci i se doreşte răul. Când i se vorbeşte drept în faţă se naşte cearta prin care iese la iveală adevărul, dar dacă omul cu bunăvoinţă încă nu este satisfăcut, întrucât adversarul nu s-a schimbat după dorinţa sa, atunci ura rău-intenţionată rămâne şi acumulează forţă pentru următoarea ceartă.

Consecinţa – *Cancer latent*

2. Frica de a nu fi iubit provoacă necesitatea de a ascunde ura rău-intenţionată, întrucât fiecare are nevoie de iubirea altora care niciodată nu este suficientă.

Consecinţa – *CANCER GALOPANT*

Din această categorie fac parte oamenii despre care se spune că sunt răbdători, cu bun simţ, nu ridică glasul la nimeni iar viaţa este nedreaptă cu ei.

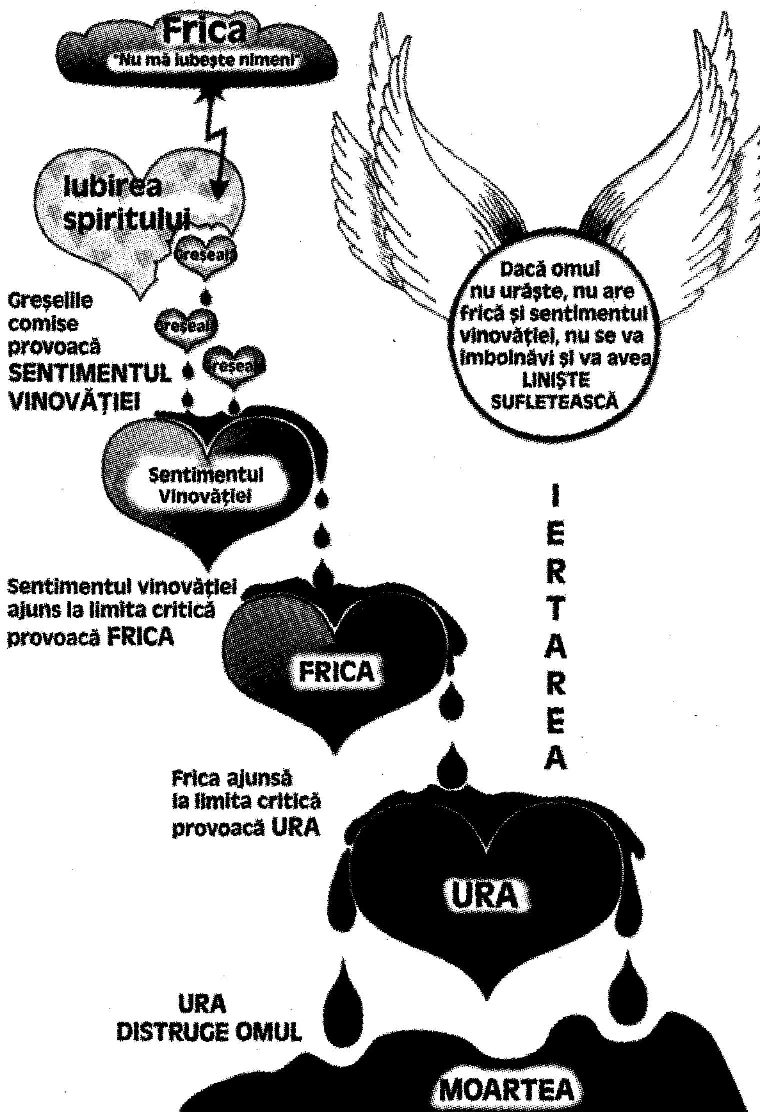
Viaţa este dreaptă, numai că noi trebuie să înţelegem corect legile vieţii.

Năzuind din răsputeri să merite iubirea, având nevoie de recunoştinţă şi iertare = iubire, oamenii nu înţeleg că de fapt vor să evite frica, fără să conştientizeze că frica are picioare iuţi.

Dacă nu-şi ating scopul, aceşti oameni buni încep să se autoînvinuiască, să urască neputinţa lor, chiar să se blesteme. Puterea este irosită în zadar şi oboseala permanentă îi obligă pe oamenii cu bun simţ să urce scara viselor scrâşnind din dinţi şi urându-se pe ei înşişi. Cei din jur văd în ei oameni sârguincioşi, muncitori, inimoşi şi de treabă. Dar iată că în familie dispare iubirea. Apoi, rămân fără familie, deşi susţin că se străduiesc să facă totul pen-

tru ea. De fapt ei merită să fie iubiți, ei nu înțeleg faptul că zidul fricii îi împiedică atât să primească, cât şi să dăruiască iubire. Asemenea oameni sunt distruşi repede de cancer. La fel de repede ei pot să se vindece, dacă vor *ierta teama că nu sunt iubiți.* Vindecarea bolnavilor de cancer care au iertat frica a fost un miracol pentru mine. Trebuie să subliniez că aceşti oameni care fac totul temeinic, parcurg temeinic şi procedura de iertare.

Dacă omului îi este teamă, *că nu este iubit,* el încalcă echilibrul dintre lumea sentimentelor şi lumea gândurilor ce provoacă săvârşirea faptelor necugetate – *GREŞELILE.*

Frica
"Nu mă iubeşte nimeni"
Iubirea spiritului
Greşeala
Greşeala
Greşeala
Greşelile comise provoacă SENTIMENTUL VINOVĂŢIEI
Sentimentul Vinovăţiei
Sentimentul vinovăţiei ajuns la limita critică provoacă FRICA
FRICA
Frica ajunsă la limita critică provoacă URA
URA
URA DISTRUGE OMUL
MOARTEA
Dacă omul nu urăşte, nu are frică şi sentimentul vinovăţiei, nu se va îmbolnăvi şi va avea LINIŞTE SUFLETEASCĂ
IERTAREA

Consecinţa este aidoma acţiunii

Dacă bolnavul de cancer îşi iartă stresurile de dimineaţă până seara, se vindecă în câteva luni. Dacă din cauza fricii că *nu mă iubeşte nimeni* vrea să acţioneze în continuare, cu înverşunare, ca să cucerească iubirea, încearcă să-şi păstreze imaginea ca să pară curajos, este imposibil să fie ajutat. Boala nu poate fi vindecată între două acţiuni. Fiecare om trebuie să-şi determine singur scara valorilor şi să obţină rezultatul corespunzător.

Starea corpului uman, a sănătăţii lui, reflectă filosofia vieţii omului

Omul îşi conştientizează greşelile înainte de moarte. Este cunoscut faptul că prin faţa ochilor muribundului, în câteva clipe, trece toată viaţa asemeni unei pelicule de film. Acest lucru se întâmplă tocmai pentru a pricepe propriile greşeli. Ura orbeşte. De aceea, bolnavii de cancer văd filmul vieţii lor de mai multe ori înainte de a fi eliberaţi de chinuri. Bolnavii de cancer care au învăţat să ierte sincer, pot să se vindece, iar dacă boala este foarte avansată, părăsesc viaţa după o agonie de numai câteva minute.

Pentru a salva un bolnav de cancer, trebuie să se schimbe el, părinţii lui, membrii familiei, în caz contrar, bolnavul trebuie izolat total ca să comunice în singurătate cu sine şi cu Învăţătorul.

Oamenii care gândesc corect sunt plini de viaţă, iubesc, nu urzesc planuri de răzbunare, ci iartă. Iar cei care s-au supărat, de fapt râd de ei înşişi, întrucât în momentul furiei au coborât la nivelul oponentului şi mai degrabă revizuiesc situaţia şi îl iartă pe cel care a greşit.

Cel care este mai înţelept cedează, întrucât înţeleptul ştie să gândească corect, el este capabil să îl ierte pe cel

ignorant. Cel care este supărat pe cel ignorant, este el însuşi ignorant. Unui înţelept nu îi este necesar să i se dovedească faptul că este înţelept.

E x e m p l u d i n v i a ţ ă:

Un băieţel suferea, deseori, de catarul organelor respiratorii. Se înţelegea de minune cu tatăl şi petreceau timpul liber cu diverse preocupări comune ce se desfăşurau foarte vesel şi raţional. În prezenţa mamei se enerva repede şi devenea neliniştit. În timpul sarcinii, mama i-a inoculat involuntar stresul dispreţului faţă de bărbaţi.

Bunicul din partea mamei a fost un bărbat curajos, cu un fizic foarte puternic dar cu un caracter slab. La rândul său, bunica era stresată din cauza relaţiei dintre părinţii ei: *bărbaţii sunt răi şi bădărani.* Aceeaşi convingere o avea şi ea care a început să se comporte dispreţuitor cu soţul ce era la fel de curajos ca tatăl său. Întrucât stresul s-a intensificat, soţia influenţându-şi soţul prin comportamentul ei, a devenit cauza căderii lui. Ea l-a dispreţuit, iar soţul, simţind acest lucru, a început să bea şi, în consecinţă, a încetat să mai aibă grijă de familie iar soţia era şi mai convinsă de justeţea atitudinii sale faţă de bărbaţi. Între timp li s-a născut o fetiţă, mama băiatului, a treia generaţie care avea o atitudine faţă de bărbaţi de două ori mai rea şi îşi punea întrebarea: să se căsătorească sau ba? Atracţia firească faţă de sexul opus oscila. S-a căsătorit, totuşi, dar stresul personal ea l-a transmis băiatului, care ca viitor bărbat simte că mama sa îl dispreţuieşte, deşi dragostea maternă faţă de el este imensă. Pe ei îi desparte stresul şi nu îi permite copilului să se apropie mai mult de mamă. Încă din pântecele mamei el simţea un sprijin în iubirea tatălui, iar acele relaţii calde continuă şi astăzi. Dacă mama nu se va elibera

de stres, relaţiile lui cu femeile vor fi foarte complicate, fiindcă îl vor dispreţui. Pasiunea naturală masculină va căuta o ieşire şi el va lăsa în urma sa multe femei decepţionate.

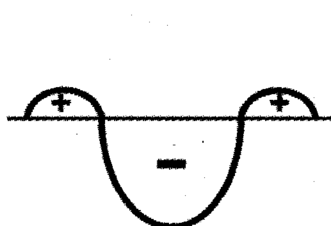
Eliberarea stresului este de o necesitate vitală.

Mama acestui băieţel a făcut conştiincios totul pentru ca familia să nu se destrame şi pentru ca în casă să existe ordine şi căldură. Este imposibil să schimbi mai mult situaţia în mod conştient. Dar odată cu trecerea timpului dispreţul faţă de sexul masculin, care poate fi înăbuşit o perioadă, se amplifică, chiar dacă bărbatul este iubitor, grijuliu şi muncitor. Dar în acelaşi timp şi el se uzează de la stresul invizibil. Totdeauna există ceva care lipseşte, iar aceasta femeia o poate interpreta ca o neputinţă a soţului. Femeia a recunoscut stresul ei înnăscut, a iertat şi dintrodată şi-a văzut soţul în altă lumină. Băiatul a scăpat de tensiune, iar familia s-a eliberat de rău.

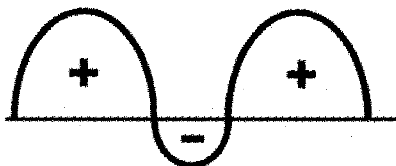
O asemenea presiune este ca un blestem. Nu este nevoie de oameni cu capacităţi extrasenzoriale nici de vrăjitori pentru a scăpa de blestem. Omul singur şi l-a atras asupra sa şi singur poate să se elibereze de el. Trebuie doar să meditezi, să te gândeşti profund, să descoperi ce anume te subjugă şi dacă se dovedeşte că în spatele tuturor acestora stă o persoană, atunci trebuie să iertăm acea fiinţă pentru atitudinea sa de subjugare a persoanei noastre, să ne iertăm pe noi pentru faptul că am acceptat această atitudine şi să cerem iertare de la corpul nostru pentru faptul că astfel i-am făcut lui rău. Dacă omul i se plânge altuia, fără să gândească: „*Asupra mea atârnă un blestem, totul merge anapoda*", atunci este pe deplin posibil ca aşa să şi fie. Pur şi simplu acest lucru a izvorât din subconştient.

Trebuie să-i spunem blestemului:"*blestemule, oricine*

te-a trimis, te iert că ai venit. Mă iert şi pe mine că te-am acceptat. Dragul meu corp, îmi cer iertare că n-am putut să te salvez mai devreme de acest blestem. Acum suntem liberi. Îi iubesc pe toţi!, blestemul, de asemenea, fiindcă datorită lui am învăţat ceva."

Senzaţia fricii în aşteptarea răului – şi răul se amplifică

Iertarea răului în aşteptarea răului – şi răul se diminuează

Este simplu, nu-i aşa? În loc de a trăi frica şi a continua să oftezi şi să te chinui - iartă!

Numeroşi oameni îşi cobesc singuri şi atrag asupra lor blestemul. Dacă cineva trimite omului un blestem, iar omul gândeşte pozitiv, atunci blestemul nu se leagă de el.

Blestemul se întoarce ca un bumerang la acela care l-a trimis. Întrucât omul care blestemă are o concepţie negativă despre lume, atunci el este slab şi nu este greu ca blestemul să se lege de el. Unii oameni greşesc în viaţă şi pentru aceasta se autoblestemă, iar alţii vin pe această lume purtând asupra lor blestemul încă din vieţile anterioare, pe care adesea ei singuri l-au atras asupra lor.

Dacă ceri iertare te eliberezi!

Dacă viaţa dumneavoastră este o permanentă luptă cu morile de vânt, mai bine opriţi-vă puţin şi folosiţi timpul pentru discuţii cu dumneavoastră înşivă şi pentru reflectarea asupra propriei vieţi. La un moment dat veţi constata cu satisfacţie că vântul şi-a schimbat direcţia.

Viaţa este o variaţie a energiei în formă de sinusoidă, unde binele alternează cu răul. Este firesc, necesar şi corect. Dacă n-ar exista răul, n-ar exista nici binele.

Dacă o perioadă a vieţii este bună, trebuie să vă bucuraţi, dacă este rea, bucuraţi-vă că putea fi şi mai rău şi că binele se apropie şi încercaţi să învăţaţi ceva din asta. De obicei, oamenii nu înţeleg că în rău poate fi şi bine. Dacă ne gândim mai bine vom înţelege.

Cine respinge această atitudine este nevoit să sufere. Consecinţele sunt după fapte.

Deseori, binele este acceptat cu neîncredere, uneori cu frică şi duritate: *„oricum, nu este pentru un timp îndelungat. Oricum va fi rău. Ce-ţi pasă ţie, la tine totul merge bine!”*.

Legile vieţii sunt aceleaşi pentru toţi. Pentru unii, gândurile rele fac răul şi mai rău, pentru alţii, gândurile bune fac binele şi mai bun. Ceea ce pentru unul este ceva neînsemnat, pentru altul este o mare fericire. Viaţa omului poate fi ilustrată grafic.

Astfel arată viața în care nu se schimbă nimic. Într-un asemenea caz, omul spune că n-a reuşit nimic în viață.

O asemenea viață este corectă: situațiile negative rămân în trecut, apoi, situaţiile foarte bune alternează cu cele mai puţin bune sau cele relativ bune cu cele rele. Este schema dezvoltării în spirală a omului.

Despre ateroscleroză

Separat trebuie să ne oprim asupra aterosclerozei, sau cum se spune în popor depunerea de calcar pe vase. Diag-

nosticul care încearcă să explice suferinţa bolnavului este diferit: osteohondroză, nevralgie, radiculită, tulburarea circulaţiei sângelui la nivel cerebral şi în membre etc. Dar după ce ţi s-a stabilit diagnosticul nu-ţi este mai uşor. Dacă o vertebră se lasă în jos peste cealaltă şi astfel se află prea aproape una de cealaltă, atunci prin îndoirea corpului, vertebrele se ating. Dacă un os apasă pe celălalt, are loc deteriorarea ţesutului osos. Osul deteriorat se vindecă cu ajutorul periostului. În asemenea situaţii apare exostoza sau depunerea de săruri. Vă puneţi întrebarea, de unde se adună sărurile pentru aceasta? Răspund: se redistribuie din aceeaşi vertebră deteriorată. Vertebra devine tot mai fragilă, iar exostoza tot mai puternică. Exostoza se înfige ca o unghie în marginea vertebrei şi înţeapă în timpul mişcărilor dacă nu întindeţi coloana.

Este foarte important să ştim în ce mod se deplasează vertebrele: din cauza îmbătrânirii sau ca rezultat al unui traumatism. Traumatismul întotdeauna atacă acel loc în care se acumulează stresul.

Pentru amortizare, între vertebre se află nişte discuri, care, din cauza traumatismului, fie se deplasează, fie se distrug, fie se subţiază. Discul deteriorat poate fi vindecat şi fără operaţie. Cereţi-i iertare locului traumatizat, fiindcă i-aţi provocat dureri. Comunicarea corectă cu corpul poate vindeca de ateroscleroză şi oameni în vârstă. Evident că este un proces mai lent decât la cei tineri. Un asemenea proces de vindecare poate dura câteva luni sau câţiva ani depinde de modul cum lucrezi asupra propriei persoane şi de dorinţa fiecăruia de a fi sănătos. Pentru aceasta este necesar:

1. să-i cerem iertare coloanei vertebrale, fiindcă am traumatizat-o.

2. să ne eliberăm de stresuri conform indicaţiilor din capitolele anterioare.

3. să ridicăm (întindem) coloana vertebrală.

4. să mâncăm coajă de ou.

Ateroscleroza afectează şi vasele sanguine şi provoacă dereglarea circulaţiei sanguine în tot corpul. Astăzi o lume întreagă luptă cu colesterolul – cauza aterosclerozei. Oricât ar părea de straniu, vegetarienii se îmbolnăvesc şi ei de ateroscleroză. Nu se îmbolnăvesc oamenii care au coloana vertebrală sănătoasă. De ce? Deoarece la oamenii care au coloana vertebrală întinsă energia curge corect şi asigură o circulaţie sanguină rapidă, sistemul funcţionează perfect iar colesterolul este ca un şmirghel pentru pereţii vaselor sanguine. Circulaţia este echilibrată şi de exerciţiile corecte şi echilibrate din antrenamentele fizice. Este mai simplu şi mai accesibil să practicăm gimnastica.

Oamenii ocupaţi cu munca fizică mă vor contrazice, fiindcă identifică munca lor cu sportul. După cum se ştie, munca fizică nu vindecă pe nimeni, cu atât mai mult dacă este obsedat de gânduri negre şi se obligă să muncească. Un om ocupat cu munca de birou se va vindeca dacă îşi va face timp pentru o oră de gimnastică sau alergare. Cultura fizică începută în copilărie, în scopuri profilactice, nu permite îmbolnăvirea. Există şi intelectuali care ştiu că **trebuie** să practice sportul, întrucât de acest lucru depinde capacitatea lor de muncă.

Sportul, însă, trebuie practicat cu bucurie. Dacă îl practicăm forţat, obsedaţi de gânduri negative, este în zadar. Munca fizică, în permanenţă, într-o poziţie obligatorie, provoacă o presiune musculară neuniformă care se răspândeşte în tot scheletul, apoi apare oboseala oaselor şi înmuierea lor. Se ştie că până şi metalul oboseşte şi se defor-

mează. Cine nu ştie să dea replica, fuge de cel care îi provoacă răul. La fel şi scheletul nostru. Oboseşte din cauza constrângerii insuportabile şi se deformează. Cu cât este mai mult subjugat, cu atât mai mult este el mai precaut. O ridicare bruscă a unei greutăţi chiar mici şi iată, în spinare a apărut durerea. Prin aceasta coloana vertebrală îi oferă stăpânului său drag posibilitatea să se culce un oarecare timp şi să se simtă neajutorat şi să se gândească la faptul că nu a procedat bine. Asemenea lucruri se întâmplă cu o persoană vrednică, nechibzuită, care nu cunoaşte nici o clipă de linişte. Omul care tratează propria sănătate ca pe un animal de povară şi care dinadins îşi obligă corpul să execute o muncă excesivă obţine ca rezultat o deformare din ce în ce mai mare a coloanei vertebrale. Se naşte un dezechilibru, prin care muşchii sunt scoşi din starea de echilibru al sistemului pârghiilor şi încordarea inegală conduce la schimbarea formei oaselor.

Dacă doriţi să vă protejaţi corpul, dacă îi doriţi binele, începeţi să faceţi gimnastică dimineaţa şi seara, cu bucurie, pregătindu-vă pentru o nouă zi de muncă şi pentru un somn liniştit. Dacă aveţi o zi grea, spuneţi-i corpului: *„Iartă-mă anticipat că astăzi trebuie să mă ocup de o asemenea muncă grea, dar nu există altă ieşire. Ajută-mă! Eu te iubesc. Iar acum hai să mergem la lucru."* Seara, corpul dumneavoastră va fi la fel de vioi şi sănătos ca dimineaţă.

Descrierea aparatului de susţinere al corpului - adică scheletul - în care în mod natural intră şi coloana vertebrală, o închei cu un exemplu.

Exemplu din viaţă:

Un bărbat de vreo 50 de ani, vesel, vioi, solid, mi-a spus în timp ce-l diagnosticam: *„n-aţi văzut niciodată o*

asemenea boală". Într-adevăr. Când şi-a scos atela specială de pe mâna groasă ca de elefant, mâna a început să se întindă, iar la încheietura cotului s-a subţiat şi s-a încreţit. Era o privelişte cutremurătoare. Diagnosticul medicinii: siringomielie. O boală deosebit de rară. Era bolnav de 25 de ani. Durerea din mână a fost permanentă şi chinuitoare. Noaptea, era nevoit să se culce la podea cu mâna sub el ca să-i amorţească şi să nu simtă durerea. Doctorii au încercat să îl ajute prin toate mijloacele. Cu un an în urmă, ca ultimă posibilitate s-a hotărât amputarea mâinii din umăr, dar a intervenit o ocazie fericită.

Examinam mâna şi nu vedeam oasele. Mâna părea că este un cauciuc. Vedeam, totuşi, conturul osului. Am mai văzut că la vârsta de 14 ani a avut o fisură în osul braţului deasupra articulaţiei cotului, care n-a fost fixată, şi s-a produs o scurgere de calciu urmată de o formă extremă a osteomielitei - înmuierea oaselor până la un asemenea grad încât articulaţia cotului a încetat să mai existe. Coloana, în zona cervicală şi dorsală era traumatizată, de asemenea, fapt ce agrava situaţia şi bărbatul ţinea capul între umeri. Omul avea un caracter încăpăţânat şi deşi nu a dorit nimănui răul, el a fost convins şi neclintit de dreptatea sa.

Am aplicat toate metodele de vindecare spirituală despre care am scris. Când, vineri dimineaţă, adică în a cincia zi după tratament, el a venit şi mi-a spus că a mâncat cu acea mână afine cu o zi înainte, mi s-a părut incredibil. Dar când după o lună a venit din nou, împreună cu soţia şi ea râzând s-a plâns că soţul ridică saci cu seminţe, atunci nu m-am mai îndoit.

Nu, nu este vorba de un miracol, ci de vindecare conştientă care începe cu înlăturarea cauzei, iar pentru însă-

nătoşire este nevoie de credinţă, voinţă şi grijă faţă de propriul corp.

Dar de ce acestui om i s-a întâmplat traumatismul tocmai la acest os? Şi acest lucru are o cauză, dar această cauză rezidă în viaţa anterioară. Ea este determinată de un lanţ de stresuri care s-a acumula şi înrădăcinat în mână.

Doi ani mai târziu, bărbatul a venit din nou, plângându-se de obstruarea vaselor sanguine ale ochilor şi de înrăutăţirea vederii. Cauza s-a dovedit a fi aceeaşi înţepenire a gâtului – el nu renunţa la principiile sale şi credea că este bun doar binele său şi rău doar răul său. Viaţa însă s-a complicat. Fiind un adevărat cavaler, nu s-a cruţat, era sănătos. Nu-i plăcea că viaţa femeilor a devenit mult mai grea, şi în subconştient, îi era frică să nu piardă iubirea soţiei. Corpul i-a oferit o asemenea posibilitate – cea a pierderii vederii. O altă posibilitate nu există, fiindcă, în primul rând, trebuie să trecem prin criza Pământului.

Acest om ca şi înainte, încearcă să corecteze nivelul spiritual cu ajutorul celui fizic, adică muncind pentru ca viaţa familiei să devină mai fericită. Cine nu trage învăţăminte este bătut cu propria nuia aşa cum spune un proverb estonian. Făcând bine altuia nu trebuie să-ţi faci rău ţie. Fiind un om receptiv şi înţelegând problema, după o săptămână, din fericire, el a fost iar sănătos. Şi mai înţelept.

Au mai trecut trei zile şi a sunat plângându-se că i se usucă muşchii de pe mâna dreaptă. Era stresat: *„ce fel de bărbat sunt eu dacă nu pot să-i asigur soţiei o viaţă mai bună?”* Întrucât problema s-a referit la chestiuni de viitor, mâna a venit în întâmpinare. Acest bărbat a înţeles că o criză trebuie depăşită în mod corect. Şi-a iertat stresurile şi autoînvinuirea şi peste trei zile mâna era sănătoasă.

Din păcate, puţini sunt aceia care înţeleg că trebuie să

ne desăvârşim sentimentele, în permanenţă. De aceasta depinde concepţia despre lume, viaţa actuală şi cea viitoare. Chiar dacă viaţa mea viitoare îmi este indiferentă, întrucât nu cred în existenţa acesteia, acest lucru nu uşurează situaţia. La fel cum necunoaşterea legii nu diminuează pedeapsa.

Gândiţi-vă la experienţa dumneavoastră de viaţă şi veţi observa că acolo unde există o boală, apare uşor şi a doua. Dacă sunt mai multe boli, creşte irascibilitatea şi frica – dormiţi mai rău ca altădată, mintea e obosită etc.

Organismul este un tot unitar, iar prezenţa bolii este un indiciu că echilibrul este încălcat. Apariţia următoarei boli e doar o problemă de timp.

Ce fel de bărbat eşti tu?

Bărbatul şi femeia sunt doi poli opuşi a căror uniune reprezintă o întreagă sacralitate, iar componentele acesteia trebuie să fie egale. La femei este mai dezvoltată sfera emoţională, la bărbaţi – sfera fizică. Femeia are corpul fragil, iar bărbatul – sufletul. Este o inevitabilitate care trebuie acceptată ca un adevăr absolut. Ambele sexe trebuie să preţuiască stabilitatea sentimentelor femeii şi forţa fizică a bărbatului, dar să protejeze, de asemenea, pentru a nu fi distruse, forţa fizică a femeii şi sentimentele bărbatului.

Ce se întâmplă în realitate?

Din punct de vedere al concepţiei materialiste despre lume, bărbatul este jumătatea cea mai puternică. În împărăţia lui Dumnezeu este primar spiritul, ceea ce înseamnă – femeia cu sentimentele ei. Omenirea trebuie să

ştie că viaţa este un torent de energie care reprezintă o sinusoidă – alternanţa pozitivului cu negativul sau a binelui cu răul. Este un fapt incontestabil. Cine se află în ciclul bine-lui şi nu ştie să se bucure şi să acumuleze puteri sufleteşti, ci se tânguieşte că acest bine nu va dura mult, că în curând şi neapărat i se va întâmpla ceva rău, face din rău şi mai rău decât ar fi fost în realitate. Frica permanentă de rău va împiedica vederea binelui.

Sfârşitul secolului al XX-lea constituie perioada scheletului slab, întrucât acum noi ne aflăm în condiţiile de cădere şi acest lucru este de asemenea inevitabil, iar recunoaşterea acestui fapt trebuie să îndrepte omul cu judecata normală spre întărirea scheletului pentru ca oasele să nu se rupă şi să nu se deformeze. În zilele noastre numai dintre copiii de 13 ani, 78% au oasele deformate.

Scheletul reprezintă casa. Ţesuturile moi din jurul acestuia constituie tot ceea ce are legătură cu casa. Scheletul - este tatăl. Cine are un tată autoritar, are un schelet puternic chiar şi la sfârşitul secolului XX, comparativ cu cei care au un tată cu un caracter moale. Un schelet deformat înseamnă un tată slab.

Un bazin deformat înseamnă o familie deformată (tatăl + mama) şi coloana vertebrală nu poate să se sprijine pe el fără să se deplaseze.

Idolatrizarea materialismului a fost şi este pentru omenire o lecţie extrem de dureroasă. Goana după bogăţie continuă şi astăzi deformând conştiinţa oamenilor.

A început şi continuă până în zilele noastre goana după bogăţie, ceea ce i-a pus pe bărbaţi, ca reprezentanţi ai părţii puternice a neamului în condiţii grele: *dacă ai un munte de aur şi o aşezi pe soţie în vârf, atunci tu eşti un bărbat adevărat.* Iar bărbaţii, bineînţeles, doresc să devină

bărbaţi adevăraţi. Durerea sufletească a fost ascunsă în adâncime, iar dragostea a fost botezată cu un alt nume. *Dacă faci fericită femeia înseamnă că o iubeşti,* etc. Numai că atâta aur pe globul pământesc nu ajunge pentru toţi.

Ce frică trebuie să simtă sexul masculin în această goană! Mai ales când se întoarce acasă cu mâinile goale. Iar frica acumulată dă naştere la ură.

Noi apărem pe lume fie ca bărbaţi fie ca femei, dar există totuşi o memorie masculină de neam şi o memorie feminină de neam, după cum fiecare energie are conştiinţa sa. Toate învinuirile agresive aduse neamului bărbătesc (femeiesc) sunt în acelaşi timp adresate unui bărbat (femeie) concret.

Femeile din secolul al XX-lea văd foarte clar scăderea neamului masculin şi cu mare satisfacţie ponegresc bărbaţii. În acest caz ele nu înţeleg că fenomenul este relativ; în realitate situaţia e alta.

Dragi femei! Citiţi cu atenţie următoarele rânduri şi poate după aceea veţi înţelege că împroşcând sexul masculin cu noroi, dumneavoastră vă atacaţi propriul tată, soţ şi fiu. Şi fiica, mama şi soţia bărbaţilor împroşcaţi cu noroi fără doar şi poate se murdăresc singure. Dumneavoastră aruncaţi învinuirea în ochii bărbatului fără să vă daţi seama că pe undeva greşiţi puternic. Noi ne naştem pe Pământ alegându-ne corpul după dorinţa proprie pentru că acesta ne este necesar acum ca să învăţăm lecţia dată pentru această viaţă. Cele spuse se referă atât la femei cât şi la bărbaţi şi fiecare trebuie să-şi iubească corpul său.

În realitate însă, se întâmplă invers. Dacă spiritul este sacru, atunci cu atât mai sacru este corpul uman în totalitatea sa. Femeile percep cu silă menstruaţia, neînţelegând că acest lucru este dat de Dumnezeu ca purificare. O dată pe

lună o purifică de negativitatea acumulată şi o face bună. Înainte de menstruaţie femeia este nervoasă, irascibilă, iar după aceea se linişteşte.

Frica femeii de a rămâne însărcinată şi frica de a rămâne sterilă atrage sarcina sau sterilitatea. Teama de a rămâne însărcinată, provoacă disfuncţia ovarelor, ovulul nu se separă la timp, ci atunci când nu se doreşte acest lucru. Pe cine să învinuieşti! Corpul dumneavoastră ştie că nu doriţi să rămâneţi însărcinată.

Demonstraţi-i corpului dorinţa dumneavoastră adevărată prin faptul că vă eliberaţi de frică.

Frica de sarcină şi de a rămâne însărcinată dereglează ambele procese. Femeia protestează: de ce este ea obligată să aibă grijă de copii, să gătească, să meargă la serviciu, să facă curăţenie etc. Dacă faceţi aceste lucruri forţat, copiii se îmbolnăvesc foarte repede, mâncarea nu este gustoasă, în casă domneşte răceala.

Dragi femei! Bucuraţi-vă pentru faptul că natura v-a dăruit tocmai dumneavoastră acest drept întrucât în sufletul femeii se află izvorul nesecat al iubirii. Dragostea vindecă copiii mult mai bine decât medicamentele. Mâncarea pregătită cu dragoste e gustoasă. Şi casa unde domină dragostea este o adevărată fortăreaţă.

Atunci când copilul s-a îmbolnăvit, numeroase mame spun: *„Acuma fierbem un ceai medicinal şi copiii noştri dragi repede - repede se vor vindeca*". O asemenea căldură şi dragoste aduc înapoi sănătatea.

O altă mamă suspină însă deprimată: *„Doamne, iar te-ai îmbolnăvit în cea mai nepotrivită perioadă! Iar trebuie să-ţi cumpăr medicamente scumpe!*" De la un asemenea ton certăreţ i s-ar face rău şi unui om sănătos.

Nu demult a venit la mine un om şi mi-a spus: *„Nici*

pâinea nu mai îmi intră în gură. În magazin am privit în jurul meu – am văzut numai fețe răutăcioase și nemulțumite, toată această răutate pătrunde în mâncare. Acum trebuie să țin această pâine deasupra flăcării pentru a o purifica".

Bine spus! Noi, cu toții, trebuie să cerem iertare de la pâine (mâncare) pentru faptul că oamenii murdăresc mâncarea prin negativitatea lor și să ardem în foc tot ce este rău. Pentru aceasta este nevoie să purificăm mental pâinea în foc. De asemenea, ar fi trebuit să devină o obișnuință rugăciunea dinainte de masă așa cum se făcea pe timpurile bunicilor noștri. Acel om care la masa de prânz își abate atenția de la mâncare și de la binecuvântarea mâncării comite un păcat. Iar corpul suferă.

Dacă oamenii, atât bărbații cât și femeile, și-ar îndrepta iubirea către tot ceea ce îi înconjoară, atunci lumea și viața personală a fiecăruia ar deveni dintr-o dată mai bune, chiar și din punct de vedere material ar fi mai bogată.

Conform statisticii medicale, unele boli sunt mai larg răspândite în rândul femeilor, iar altele în rândul bărbaților. Care este cauza?

Amintiți-vă ce spuneam mai devreme: pe partea din față a corpului, feminină, se află energia sentimentelor, iar pe partea din spate, masculină – energia voinței.

Grație conștiinței sale ereditare, bărbatul înțelege că din obligațiile lui face parte și grija pentru bunăstarea materială a femeii (familiei). El realizează acest lucru la un nivel mai înalt, forțând creșterea părții materiale atât de mult, încât Pământul strigă: „*Ajutor!*"

Femeile pun întrebarea – de ce bărbații procedează astfel?

Omenirea trece printr-o criză sufletească - criza iubirii. Mamele nu au timp să-şi iubească copiii, ele se agită pentru a acumula bogăţii. Lipsa iubirii materne se răsfrânge în mod deosebit asupra fiilor, deoarece la aceştia organizarea sufletului este mai fragilă. La vârsta maturităţii tânărul cere, inconştient, iubirea fetei = femeii, la fel cum a cerut-o de la mama sa. Uneori, fata se uită la el de sus, fiindcă aceasta este şi atitudinea mamei ei faţă de bărbaţi: „*Ce bărbat eşti tu, dacă nu-mi cumperi bilet la cinema?*". Şi povara vinei care apasă neamul masculin încovoiază spinarea tânărului. Problema nu constă deloc în cumpărarea biletelor, ci în faptul că băiatul a fost înjosit. Cu timpul pretenţiile cresc, biletul de cinema se va transforma în maşină sau casă iar „*ce fel de bărbat eşti?*" continuă ca şi înainte să distrugă bărbatul. Tânărul devine impotent sau se pomeneşte cu o cangrenă.

Repetăm încă o dată distribuirea energiei voinţei:

<table>
<tr><td rowspan="5">Toate se subordonează puterii FRICII</td><td>De la osul parietal până la a 3-a vertebră toracică</td><td>Energia iubirii</td></tr>
<tr><td>Vertebrele a 4-a şi a 5-a toracice</td><td>Iubire + sentimentul vinovăţiei</td></tr>
<tr><td>De la a 6-a la a 12-a vertebră toracică</td><td>Sentimentul vinovăţiei</td></tr>
<tr><td>De la 1-a la a 5-a vertebră lombară</td><td>Sentimentul vinovăţiei + problemele economice</td></tr>
<tr><td>De la coccis până la degetele picioarelor</td><td>Probleme economice</td></tr>
</table>

Gândiţi-vă în ce cerc vicios trebuie să se afle bărbaţii.

1. Frica de a nu fi iubit.	Te obligă să te ploconeşti astfel încât mintea să se ascundă în spatele înţelepciunii, ochiul să nu vadă şi urechea să nu audă
2. Sentimentul vinovăţiei că nu este în stare să-şi întreţină familia, întrucât vertebrele a 3-a şi a 4-a lombare corespund organelor sexuale, sentimentul vinovăţiei privează organele de dorinţa de a funcţiona	Apare impotenţa
3. Incapacitatea de a ieşi din greutăţile economice trezeşte frica – numai să ajungă forţa vitală pentru luptă	Iar la picioare se formează cangrena. Dacă apare în piciorul drept, atunci problema este legată de sexul feminin, dacă apare în piciorul stâng, atunci este vorba de cel masculin

Pe acela care este cuprins de sentimentul vinei, este uşor să-l învinuieşti deoarece oricum ia vina asupra sa, chiar dacă verbal se împotriveşte. Indiferent de femeia care învinuieşte, ea nimereşte negreşit ţinta. Iar dacă acest

lucru îl face propria soţie, atunci efectul este înzecit.

Acum, depinde de soţ cum va reacţiona în exterior. Poate începe să lupte cu toate acestea sau acceptă în sinea sa învinuirile şi începe autodistrugerea. Sunt mai multe posibilităţi. Dar amândoi pierd, atât soţul, cât şi soţia.

Bolile de cap, reumatismul, durerile de mâini şi umăr la femei, ce înseamnă aceasta? Iar lacrimi, disperare, părere de rău! Toate înseamnă acelaşi lucru.

Toate se explică prin faptul că femeile suferă de teama de *a nu fi iubite.* Cu cât este mai mare teama - cu atât mai gravă este boala.

De ce apare frica? Din cauza sentimentului vinovăţiei care se acumulează. Chiar dacă nu ne recunoaştem greşelile, spiritul ştie şi reacţionează corespunzător. Adeseori ne este dat să auzim: *inima femeii nu-i permite să se amestece atunci când cineva este jignit.* Aşa vorbesc aceia care ei înşişi nu recunosc că jignesc sau ofensează pe alţii.

Ce este inima femeii?

Inima femeii este un izvor de iubire fără limite. Cine iubeşte - iartă, şi viaţa i se schimbă în bine.

Toate femeile trebuie să-şi ceară iertare de la neamul masculin şi de la soţii lor pentru toate învinuirile aduse lor atât de către ele cât şi de către toată partea femeiască. Trebuie să o facem chiar şi în cazul în care noi nu am gândit astfel, totuşi, am căzut de acord cu părerile altor femei, care au cu adevărat bărbaţi răi. Şi trebuie să ne cerem iertare de la noi înşine pentru faptul că, înjosind bărbaţii, noi ne înjosim singure. Prin aceasta noi distrugem omenirea – impotenţa bărbatului duce la oprirea conceperii copi-

ilor. Dacă femeia nu-şi însuşeşte acest lucru, atunci la copiii ei, indiferent de sex, vor apărea chiar de la naştere aceleaşi complexe şi stresuri.

Nu este vorba de a învinui femeile sau de a compătimi bărbaţii. Soţul este capul, femeia este gâtul. Ambele sunt importante, dar totuşi, capul este bărbatul. Este clar că gândirea logică constituie onoarea bărbatului şi-i permite să se autostimeze. Fiecare de pe această lume trebuie să-şi cunoască locul său şi obligaţiile sale faţă de Natură. Tot ceea ce ne împiedică să stăm bine înfipţi în Pământ şi să ne mişcăm înainte, trebuie eliberat. Deseori eliberarea are loc la nivelul fizic, prin propria distrugere sau a altora. Cel care distruge, atrage asupra sa pedeapsa. Iar cel care spune: „*Mie îmi este indiferent!*" acesta să ştie că în curând nu va mai spune astfel.

Iertaţi femeile pentru logica lor superficială şi uneori nechibzuită. Iertaţi-le pentru învinuirile aduse, întrucât acestea constituie strigătul lor de frică pentru faptul că iubirea dispare. Iertaţi mamele care nu au reuşit să aducă pe lume cu dragoste copiii şi nu au găsit timpul pentru educarea lor, ceea ce a permis copiilor să simtă frica. Aceasta este o lecţia importantă pentru omenire. Şi cel care înţelege această greşeală şi iartă, acela şi-a însuşit lecţia şi a ocolit necazurile. Familia aceluia se va vindeca.

Cel căruia i s-a destrămat familia sau i-a murit partenerul trebuie să ştie că iertându-şi trecutul, îşi formează viitorul.

În primul rând, vorbiţi cu stresurile dumneavoastră. Iertaţi-vă frica, sentimentul vinovăţiei, problemele economice, iertaţi-vă pe dumneavoastră că le-aţi acceptat, cereţi iertare corpului dumneavoastră că i-aţi pricinuit rău.

După aceea va fi deja mai uşor să iertaţi sexul feminin

şi să cereţi de la el iertare. Astfel şi sexul feminin poate să ierte sexul masculin.

Din greşeli se învaţă!

Deseori vin la mine femei speriate: „*Mi s-a spus că am o sănătate şubredă din cauza faptului că soţul meu este vampir energetic. Ce să fac? El se poartă urât cu mine*". Ce-i rămâne de făcut acestui soţ? Căci viaţa lui depinde de soţie. Soţia, însă, a împrejmuit dragostea ei cu un zid de piatră, oftând singură datorită fricii că nu este iubită.

Bărbatul pur şi simplu ia, iar femeia dăruieşte. Şi acest lucru este de asemenea un fapt obiectiv.

Femei, eliberaţi-vă frica dumneavoastră şi daţi drumul liber iubirii. Să nu vă fie frică că izvorul iubirii va seca în sufletul dumneavoastră. Veţi primi înapoi dublu. Atunci vă îndrăgostiţi din nou de soţul dumneavoastră aşa cum a fost cândva, demult. Amintiţi-vă de vremurile frumoase, de clipele fericite. Să ştiţi că acela căruia îi este rău, trebuie să elibereze răul dacă doreşte să permită pătrunderea binelui. Să nu gândiţi că bărbatului îi este bine cu răutatea. Tuturor celor răi le este foarte, foarte rău, întrucât ei nu au iubire.

Astfel, bărbatul este cel care ia şi femeia este cea care dăruieşte. De luat se poate lua atunci când există ceva de dat. Dacă femeia dăruieşte cu bucurie, întrucât primeşte plăcere prin rolul de dăruitoare, atunci bărbatul ia primind plăcere prin rolul primitorului. Bărbatul oferă forţa sa fizică şi mintea. Pe amândoi îi leagă bucuria, care creşte în timp. Iubirea creşte numai când există dăruire.

Din nefericire, omul contemporan nu numai că ia pur şi simplu, dar literalmente cere şi se înfurie dacă nu i se dă.

Gândiţi-vă acum la colectivul dumneavoastră de muncă sau la cercul de cunoştinţe unde există un asemenea vampir. În loc să vă fie frică de el, iertaţi-vă frica, deschideţi curentul iubirii dumneavoastră şi umpleţi cu iubire sufletul vampirului şi veţi vedea că vampirul a dispărut. Devine clar faptul că el se grăbeşte disperat spre viitor, iar cerinţele sale pentru mişcare sunt mai mari decât forţele spirituale pe care le posedă. Prin dispariţia barierei fricii se opreşte mişcarea întregului colectiv împotriva curentului şi viteza mişcării de avansare a dumneavoastră personal şi amploarea succesului se îmbunătăţesc în mod uimitor.

Stresul din naştere

După o introducere atât de lungă am ajuns la esenţă, la motivul pentru care a fost gândită această carte.

Stresul din naştere, mai exact stresul fătului, este o noţiune foarte complexă ce trebuie în mod minuţios lămurită.

Fiecare om este un unicat, întrucât bagajul de experienţă acumulat în timpul vieţilor anterioare îl face irepetabil. În acest bagaj intră caracterul, obiceiurile şi concepţiile.

Într-un moment minunat are loc încrucişarea drumurilor a trei persoane: bărbatul şi femeia care pe lângă bagajul vieţilor anterioare dispun deja şi de viaţa fizică actuală şi concep corpul fizic al copilului. Copilul este spiritul care are nevoie să vină pe lume. Pentru crearea corpului său, el a avut o influenţă mai puternică decât ne este nouă dat să înţelegem. Aceasta se întâmplă atunci când bărbatul şi femeia nu doresc să aibă copii şi, totuşi, în

ciuda măsurilor de precauție intervine sarcina. De asemenea aceasta se întâmplă și atunci când bărbatul și femeia visează la un copil ani îndelungați, dar acesta nu apare – lipsește spiritul care să aibă nevoie de acest corp.

Ca atare, spiritul copilului influențează mai mult decât orice altceva apariția sarcinii. Acest copil apare pe lume cu experiența sa din viețile anterioare. El nu are încă experiența acestei vieți în care a venit. Tocmai pentru a învăța acest lucru vine el.

Atitudinea spiritului față de actualii părinți este aceeași ca față de părinții din viața anterioară. Dacă în viețile anterioare relațiile au fost rele și acest spirit mă alege pe mine ca mamă, înseamnă că și eu am nevoie de o asemenea lecție.

Așadar, s-au întâlnit trei caractere diferite. Unul, de exemplu, a trăit acum 100 de ani în Franța, altul, acum 200 de ani – în Rusia, al treilea acum 300 de ani – în America. Dar, adevărurile spirituale fundamentale ale celor trei sunt identice întrucât cu toții sunt copiii lui Dumnezeu.

Perioada embrionară și viața umană se suprapun ca două stări ale unuia și aceluiași pliu îndoit și îndreptat. Ceea ce se întâmplă în perioada embrionară (în stare îndoită) se manifestă din ce în ce mai des pe parcursul vieții (în stare îndreptată), fiindcă stresurile similare se amplifică. Stresurile din naștere apar din cauza lipsei de înțelegere și constituie greșelile părinților pe care copilul trebuie să le îndrepte începând de la momentul nașterii sale. Scopul venirii propriului copil se împletește cu aceste probleme și câteodată sunt ignorate total.

Alteori, asupra ființei copilului și a finalității venirii lui, influențează cardinal părinții săi. Dar acesta este numai unul din numeroasele obstacole, pentru depășirea că-

rora noi ne demonstrăm propria valoare şi netezim drumul pentru evoluţia ulterioară.

După venire, spiritul copilului este curat, măreţ şi iubirea lui faţă de părinţi este sinceră.

Cu o dragoste imensă, nestinsă, el îşi alege părinţii, care îi oferă acel lucru pe care a venit să îl caute – greutăţile ce trebuie să le depăşească.

De aici încep problemele, întrucât părinţii îl împovărează pe copil cu propriile lor griji pe care ar trebui să le rezolve ei singuri. Dacă noi am putea şi am dori să ne înţelegem unii pe alţii, atunci nu ar mai rămâne probleme.

Înainte de a continua aş dori să subliniez încă o dată unele probleme ca să le înţelegeţi mai bine.

Nu există bine, nu există rău, totul există pur şi simplu ca o manifestare (aparenţă, iluzie) a binelui şi a răului.

Această lege se referă la părinţi. Problema este deosebit de delicată şi plină de conflicte, întrucât nimeni nu doreşte să răscolească rănile sufleteşti şi dacă el are probleme cu părinţii, atunci nimeni nu are dreptul să se atingă de ele. Totuşi, dumneavoastră doriţi să vă vindecaţi. Negându-vă problemele, de fapt vă confirmaţi propria boală.

Această problemă poate deveni atât de acută, încât unii preferă să fie bolnavi mai departe. Există de asemenea părinţi care, neţinând cont de explicaţia amplă expusă mai sus, renunţă să discute stresul ereditar al copilului lor, întrucât li se pare că ei sunt învinuiţi de ceva.

Nu există vină, există doar o cauză primordială creată prin neînţelegere.

Recunoscând problema, se poate înlătura stresul. Înşi-

ruirea de temeri începe să se risipească, iar boala dispare. Relaţiile cu părinţii se eliberează de încordare şi numeroşi oameni chiar maturi ajung să aibă pentru prima dată în viaţă părinţii aşa cum şi-i aleseseră. Deseori ne întâlnim cu cazuri în care omul vine şi spune: *„Cât de uşurat este sufletul şi cât de mult s-au schimbat relaţiile noastre. Eu până acum nu i-am înţeles pe părinţii mei"*. Şi asemenea lucruri le spun oameni care ştiu că au fost copii nedoriţi şi din această cauză neiubiţi de părinţi.

Sentimentul permanent de respingere duce la îmbolnăvire. Iertarea eliberează stresul omului şi el descoperă că s-au schimbat şi alţii.

Copilul vine pe lume pe o cale simbolică a destinului. Această CALE parcă ar duce spre un PRAG, apoi într-o CAMERĂ – VIAŢA. Tot ce există pe partea stângă se află sub influenţa tatălui, iar pe partea dreaptă – a mamei.

CALEA caracterizează spiritul aşa cum vine din vieţile anterioare. Unii vin repede şi energic, alţii ţopăie cu bucurie pe drum dar poate cu îngrijorare în inimă, unii sunt gata să se adapteze la orice situaţie cu seriozitate, iar alţii sunt pregătiţi să înţeleagă tot cu interes şi dorinţă. Sunt şi unii care vin în grabă şi se zoresc să pună temelia vieţii lor viitoare, întrucât viaţa anterioară cu lecţiile ei a pricinuit prea multe dureri.

Corpul copilului este creat prin relaţii sexuale, în consecinţă, spiritul copilului apare:

- până la actul sexual – cei care doresc să-şi corecteze destinul. Asemenea spirite sunt 8 – 9 %;

- în timpul actului sexual – spiritele care în ultima clipă au conştientizat că pot să corecteze ceva, 20%;

- peste câteva ore după actul sexual, în clipa când se unesc celulele sexuale – spiritele care se subordonează des-

tinului – 70%;

- mult mai târziu – spiritele cărora le este indiferent ce se întâmplă cu corpul lor – 1 – 2 %.

PRAGUL reprezintă țelul. Atingerea țelului este, de asemenea, diferită. Unii păşesc pe prag fără să-i acorde o atenție deosebită, neglijent, cu sentimentul de supărare pentru faptul că el deranjează. Alții încremenesc pe prag şi aşteaptă să fie invitați. Ei observă că stau pe prag, se bucură şi îl trec neobservați. Pragul înalt îl trec diferit – unii târându-se pe burtă, cu mari eforturi, bucuroşi că au trecut, alții îl trec cu răutate, fiindcă au făcut eforturi. Fiți atenți cum treceți pragul, ce sentimente se nasc cu această ocazie, şi veți înțelege cât de uşor sau cât de greu vă atingeți scopurile.

Fiți atenți, în mod special, cum trece pragul un copil mic.

CAMERA caracterizează viața în momentul trecerii pragului. Fiecare poate să-şi schimbe viața dar esența momentelor ei inițiale sunt determinate de părinți. Orice spirit vede dintr-odată ce fel de cameră este – fie inundată de lumina soarelui şi bună, fie mohorâtă ca noaptea – rea, fie există lumină în mod egal sau s-au adunat nori de ploaie. Totul îşi are propria însemnătate. Energia camerei depinde de părinți. Dacă există suficientă iubire, respect reciproc, camera este luminoasă, dar dacă între ei nu există o iubire adevărată, care serveşte începutului tuturor relațiilor pasionale şi sexuale, atunci în cameră este lumină crepusculară. Chiar dacă relațiile între părinți sunt rele, când părinții sunt ireconciliabili şi nu se înțeleg unii pe alții dar continuă să înțeleagă iubirea lor înaltă inițială, care din când în

când îi conduce în acelaşi pat şi conferă esenţa vieţii, atunci camera este luminoasă. Cel puţin în momentul în care apare spiritul. Atunci el devine fericit, ştiind să iubească.

Momentul conceperii leagă împreună energia primară a materiei subtile care **formează din sine însăşi** omul pământean ce abia îşi începe evoluţia, cu energia necesară pentru viaţă şi pentru **omul** concret, încă **invizibil**. Spiritele singuratice apar dinainte, pentru ca în concordanţă cu dorinţa lor să pună fundamentul corect pentru crearea viitorului corp fizic. Spiritul are o voinţă puternică. Iar dragostea îi oferă forţă şi tot ce este trainic pe această lume. Dacă spiritul a suferit foarte mult în viaţa anterioară datorită indiferenţei părinţilor şi a lipsei lor de iubire, de data aceasta vine mai devreme şi le transmite părinţilor care nu se înţeleg un asemenea impuls, încât se unesc ca două flăcări, într-un elan de iubire. Acest foc al iubirii rămâne pentru totdeauna în sufletul copilului. Viaţa poate să fie extrem de grea, dar o va parcurge fără încrâncenare şi va reuşi să-şi atingă scopurile.

Este arhicunoscută părerea că viaţa sexuală este imorală. În lume există un singur adevăr absolut – Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ne-a creat corpul cu organe sexuale ca prin ele să lăsăm urmaşi pentru continuarea vieţii, rezultă că iubirea fizică dintre bărbat şi femeie este sfântă.

Tot ce este mai de preţ - iubirea – constituie necesitatea primordială pentru conceperea copilului. Un om conceput din iubire nu va spune niciodată că nu este iubit. El este în stare să se iubească pe sine, iar cine are iubirea în sine, acela iubeşte şi pe alţii.

Întrucât mă ocup de vindecarea oamenilor, pot să spun că, printre bolnavi, sunt puţini care au fost concepuţi

din dragoste.

Cum înţelege spiritul acest lucru?

În fiecare spirit se găseşte iubirea divină, de aceea nimeni nu poate să spună că nu ştie ce înseamnă iubirea. Venind în corpul fizic, copilul are nevoie şi de iubirea umană orientată spre el. Copilul simte acest lucru. Deseori, am văzut cum spiritul stă în prag şi plânge, adică plânge în primele secunde - minute ale vieţii sale fizice. Şi aşa va plânge şi în continuare. Dar întrucât vrea foarte mult să trăiască, el va merge înainte.
Dacă sufletul soseşte în timpul contopirii celulelor sexuale, ceea ce are loc după câteva ore de la unire, atunci părinţii de obicei deja dorm. Spiritul nu ştie faptul că omul ziua lucrează iar noaptea doarme. El vede că nimeni nu-l aşteaptă, nimeni nu-l cheamă, şi se împiedică de o indiferenţă mută şi primeşte primele stresuri – *pe mine nu mă aşteaptă, eu nu sunt dorit, pe mine nu mă iubesc.* Spiritul se aşează între tată şi mamă. Tot ce gândeşte tatăl despre mamă şi despre viaţă şi tot ce gândeşte mama despre tată şi despre viaţă, trece prin copil ca printr-o ţintă – aceste gânduri constituie stresurile din sufletul copilului care urmează să se nască. Numeroşi părinţi se supără:”*De unde a luat aceste lucruri, noi nu ne-am gândit astfel la el!*” Este adevărat, dar dacă ar fi fost lumină în cameră, spiritul, fără nici un alt gând ar fi păşit mai departe în lume cu sufletul bucuros.

Dragi părinţi, de-aţi şti câtă durere sufletească încearcă viitorii dumneavoastră copii în primele clipe ale vieţii!... Dar dumneavoastră nu ştiţi nimic şi nici nu bănuiţi măcar că aţi conceput un copil. Din păcate, majoritatea copiilor se nasc neplanificaţi. Şi faptul că eu de zece ani aştept un copil care nu apare şi nu apare şi iată că în

sfârşit a apărut, aceasta nu înseamnă planificare. Planificare este atunci când planific pentru ziua de azi şi concep astăzi. Unele mame se supără când li se spune că stresul copilului este din cauză că nu a fost planificat. Dacă un copil este aşteptat cu anii, iar soţul şi soţia încearcă sentimentul vinovăţiei, suspiciune şi disperare, spiritul este şi el tensionat.

Spiritul se formează pe baza vieţilor anterioare. Concepţia lui despre lume poate fi schimbată dacă noi ne adresăm spiritului, îi cerem iertare şi lămurim problemele. Dacă spiritul copilului acceptă relaţia mamei cu tatăl şi cu lumea ca o relaţie faţă de el însuşi, atunci la el apare concepţia că mama şi femeia sunt în general unul şi acelaşi lucru.

Dacă este fată, se va raporta faţă de sine însăşi pornind de la problemele mamei. Dacă spiritul copilului percepe atitudinea tatălui faţă de mamă şi faţă de lume ca o atitudine faţă de sine, el va crede că tatăl şi toţi bărbaţii sunt la fel şi se raportează faţă de el ca atare.

Dacă mama consideră că este nefericită şi că toţi bărbaţii sunt răi, copilul va crede la fel. Dacă experienţa vieţilor anterioare a copilului este alta, vor începe suferinţele sufleteşti. Rezultatul depinde de a cui experienţă atârnă mai greu. Iar dacă viaţa anterioară a fost similară, această concepţie se intensifică. Într-o asemenea situaţie, atitudinea faţă de sine depinde de sex. Dacă este fetiţă, ea va fi plângăreaţă, îi va fi frică de bărbaţi, iar dacă se va căsători, îl va înfuria pe soţ cu plânsul său. Dacă este băiat, le va permite femeilor să facă ce vor cu el, iar dacă va crede că este rău fiindcă nu poate să îndeplinească dorinţa femeii, poate să moară de tânăr, de atac de cord sau cancer pulmonar. Chiar dacă are o soţie înţelegătoare, toţi îl vor

compătimi: „*a fost un om bun. De ce a murit atât de tânăr?*" Soacra va învinui nora că n-a putut să-i protejeze fiul.

Aşa apar stresurile chiar în primele clipe de viaţă ale fătului, deoarece spiritului îi este deosebit de necesar să fie asemănător cu părinţii săi, chiar dacă ei îi provoacă o mare durere. Spiritul ştie că el însuşi şi-a ales pentru sine părinţii cu dragoste şi alegerea sa este sfântă.

Dacă mama şi tata i-ar spune spiritului care stă pe prag:*"dragul nostru copil, iartă-ne că n-am putut să ne iubim unul pe celălalt în aşa fel încât aceasta să-ţi lumineze viaţa. Noi avem o concepţie eronată despre viaţa sexuală. Atunci când tu ai stat acolo în prag, iar noi dormeam, nu am ştiut că tu ai sosit, dar tu să percepi acest lucru cu raţiunea şi să înveţi din aceasta. Să ştii că aceasta este o viaţă normală, când oamenii ziua lucrează şi noaptea dorm. Dar întrucât spiritul nu doarme, tu ai tras astfel o concluzie greşită, ca şi când pe tine nu te-am aşteptat şi nu te-am iubit. Noi te iubim şi te aşteptăm*". Acolo, pe prag, va începe formarea atitudinii faţă de lume.

Raţiunea străbunicilor noştri a fost primitivă, dar avantajul lor a constat în faptul că ei s-au contopit cu propria sarcină, au fost o maternitate unică şi totală şi tot ceea ce mama a întâlnit pe drumul său a devenit cunoscut copilului. Copilul s-a născut fără stresuri, a fost puternic şi a putut imediat să înceapă să-şi însuşească lecţiile sale de viaţă.

Femeia de astăzi nu ştie să comunice cu viitorul copil, partea materială a vieţii acoperă sentimentele şi acesta se naşte stresat. În loc să-şi înceapă viaţa, el corectează greşelile părinţilor.

Femeia poate să comunice cu spiritul copilului înainte

de a rămâne însărcinată, să-şi ceară iertare pentru răul pe care i l-a provocat. Dacă mama i-ar explica fătului comportamentul său, chiar din clipa conceperii, copilul s-ar naşte fără stresuri. De exemplu: *„Dragul meu copil, uite-te ce zi frumoasă e azi, mă simt aşa de bine. Percepe acest sentiment cu inima ta şi atunci vei deveni puternic. Eu te iubesc*". Sau dacă s-a speriat de lătratul unui câine, trebuie să-i spună: *„iartă-mă, dragul meu că te-am speriat. Întotdeauna mi-a fost frică de câini. Dar tu să ai o atitudine de înţelegere faţă de aceasta, atunci vei fi sănătos şi puternic şi nu-ţi va fi frică de câini. Niciodată nu pune la inimă ce este rău. Mama te iubeşte şi totul va fi bine*". Apoi, trebuie să se ierte pentru că s-a speriat şi să ierte şi câinele că a speriat-o. În viaţa obişnuită, însă, totul decurge altfel. Femeia poartă în suflet frica pe toată perioada sarcinii şi îşi face griji pentru copilul care urmează să se nască. De fiecare dată când îşi aminteşte de această întâmplare stresul se amplifică şi deseori trece de limita critică îmbolnăvindu-se.

Mama trebuie să-i explice copilului toate situaţiile stresante atât de acasă cât şi de la locul de muncă. Amestecul în viaţa unei familii tinere din partea bunicilor de multe ori are loc forţat. Ei discută naşterea sau neapariţia pe lume a nepotului fără să-şi dea seama că prin aceasta cauzează un stres imens atât copiilor cât şi nepoţilor. Dacă mama simte că nu e în stare să explice ceva spiritului copilului, atunci să spună: *„Eu nu pot, dar tu vei deveni mai înţelept ca mine şi această experienţă va fi în folosul tău. Fie ca acest lucru să-ţi slujească drept lecţie. Eu te iubesc*".

Fiecare viitoare mamă trebuie să discute cu copilul în felul său, aşa cum îi şopteşte glasul inimii şi copilul va în-

ţelege. Iubirea ajută să înţelegi.

Eu învăţ pe fiecare viitoare mamă să se comporte cu copiii în aşa fel încât copilul să nu capete stres. Ce este tipic, aceşti copii se nasc normal indiferent de greutatea lor, fără să se vătămeze pe sine sau pe mamă. Astfel, mamele nu au nevoie de intervenţie chirurgicală. Ele ştiu că pruncul lor este înţelept şi că trebuie să aibă încredere în el. Copilul care îşi iubeşte mama nu îi cauzează durere. Dacă pruncul este însă mare, asta înseamnă că el vrea să depăşească în felul său greutăţile vieţii. Cum se depăşesc greutăţile? Conform logicii, cine este mare, aceluia îi este mai uşor să învingă răul. Copilul îşi impune să crească mare. Dar mama ar trebui să-l înveţe: *„Dragul meu copil, ca să scapi de suferinţa sufletească trebuie să o lămurim, să o explicăm cu cuvinte, trebuie să explicăm şi să iertăm şi atunci suferinţa încetează. Din punct de vedere fizic poţi să creşti cât vrei, dar important e ca durerea sufletească să nu crească mai mult. Eu te iubesc.*" Astfel copilul se eliberează de stres. Copiii care se nasc fără stres, imediat ţin gâtul drept, saltă capul şi fixează cu ochii obiectele. Urmând tratamentul meu, într-un an, aproximativ cincisprezece femei care în decursul a cinci-zece ani s-au tratat de sterilitate fără rezultat, au putut să nască. Înainte, în timpul sarcinii, o parte din ele, din diferite motive, au pierdut unul, doi, sau trei copii. Atunci când un cuplu a venit la mine în vizită şi au adus primul copil care i se născuse pacientei mele cu şase zile în urmă şi când la o distanţă de cinci metri de mine, acesta a ridicat capul din scutece, căutându-mă cu ochii şi după ce m-a găsit, a zâmbit, lucrul m-a uluit. Acum, când am acumulat mai multă experienţă, pot să spun: - dacă copilul nu este astfel, atunci mama nu se ridică la nivelul corespunzător.

Fiecare mamă trebuie să înţeleagă că ea este numai un canal prin care se naşte copilul. Nici construcţia corpului mamei şi nici mărimea copilului nu reprezintă un obstacol. Copilul ştie cât poate să crească întrucât acest proces corespunde necesităţii lui vitale.

În timpul naşterii spuneţi copilului dumneavoastră: *„Dragul meu copil, eu te iubesc, eu te aştept! Vino. Totul va fi bine!"* Şi copilul apare. Oare poate el, purtătorul Marii Iubiri, să nu apară la chemarea mamei?

Un rol deosebit îi revine moaşei (sau doctorului). Moaşa simbolizează Viaţa, este primul om care te întâmpină. Moaşa determină relaţia cu ceilalţi oameni. Starea ei se transmite copilului.

Dragă moaşă, dacă inima vă spune că naşterea decurge anormal, că trebuie cumva să dăm un ajutor, atunci ajutorul cel mai mare, pe care dumneavoastră îl veţi putea acorda este de a spune copilului cu care mama nu a reuşit să se comporte în mod corect: *„Dragul meu copil, vino! Să vii măcar datorită mie. Întrucât eu te iubesc şi doresc să te primesc sănătos pe această lume minunată. Totul va fi bine!"*

Şi învăţaţi femeia acelaşi lucru. Chiar dacă mama nu are încredere în forţa cuvintelor, dumneavoastră aţi răscumpărat greşeala ei în faţa lui Dumnezeu.

Să ştiţi că mulţi copii au fost salvaţi de la moarte datorită îndreptării către copil a bunătăţii sufleteşti a moaşei. Chiar dacă la dumneavoastră naşte o femeie care în esenţa ei vă provoacă stresul neplăcerii, copilul ei merită iubirea. Şi o dată când dumneavoastră vă veţi afla în dificultate, acest copil va veni şi vă va salva. În viaţă nu există întâmplare sau coincidenţe stranii, în viaţă după fapte neapărat vine şi consecinţa. Dacă omului deodată, pe neaş-

teptate, i-a mers bine în viață, atunci singur s-a mulțumit pe sine pentru o faptă bună deja uitată. Dar dacă dumneavoastră deja priviți în față moartea, atunci spiritul acestui copil vă aduce un ajutor care vă salvează de la moarte. În dimensiunea cosmică, pentru o faptă bună se plătește cu binele. Acum înțelegeți cât de minunată este sarcina moașei?

Toți am fost cândva copii. Nu doar o mamă care citește aceste rânduri, exclamă justificându-se: *„Oare nici mama mea nu m-a iubit pe mine?!"* Ați înțeles de unde putea apare stresul dumneavoastră? Chiar și de la faptul că ați apărut în timpul când părinții dumneavoastră dormeau. Mama nu vă putea explica: *„Dragul meu copil, tu nu știi că omul muncitor noaptea doarme. Iartă-ne că nu te-am întâmpinat în prag cu brațele deschise și cu dragoste în suflet și pe buze. Noi nu am putut să determinăm acest moment, așa suntem noi, flușturatici... Iartă-ne, dar noi te iubim. În ziua în care tu te-ai hotărât să vii, eu am fost așa de obosită, încât m-am supărat nu pe tine, ci pe tatăl tău. Iartă-mă, eu te iubesc și dacă poți, învață-mă tu"*. Atunci copilul poate să ajute, întrucât i s-a dat acest drept.

În mod similar are loc apariția stresurilor la fiecare om. Datoria mamei este de a învăța copilul, însă există spirite care gândesc singure deja în pântecele mamei. Asemenea cazuri sunt puține.

În principiu, stresul omului este recunoscut numai de el însuși, altcuiva poate să nu-i vină în minte, întrucât el nu s-a gândit astfel și nici nu a vrut. El simte doar încordarea.

Iertarea trebuie să pornească de la cel căruia îi este rău.

Ne întoarcem încă o dată la prag, întrucât de aici ne provin stresurile inițiale.

Deseori copilul alege un prag înalt a cărui depășire necesită efort și stârnește frica. Apare stresul și unui asemenea om începe să-i fie frică să întreprindă ceva. Atunci mama trebuie să spună: „*Dragul meu copil tu ai ales un prag prea înalt. Iartă scopurile tale, dacă acestea sunt prea înalte pentru tine. Pragul în sine nu devine mai mic de la aceasta, dar tu devii mai matur. De aici trage concluziile, comportă-te față de aceasta cu înțelegere, tu ești deja înțelept. Eu te învăț numai acele lucruri pe care și eu le cunosc. Eu te iubesc.*"

Fiecare om trebuie să cugete bine asupra amintirilor mamei. Este necesar să știe care a fost viața părinților în perioada stării sale embrionare și să-și ierte părinții pentru faptul că nu i-au explicat problemele lor. Iar dacă cineva spune totuși: „ *Dar ei nu au știut nimic despre aceasta și eu însumi numai acum am aflat*", - atunci subliniez din nou – eu nu o învinuiesc pe mama dumneavoastră. În Împărăția Divină nu există vină. Faptul că omenirea actuală nu știe să primească Înțelepciunea Divină constituie o lecție aspră pentru omenire, precum și pentru dumneavoastră și părinții dumneavoastră. Totuși cine își ține sufletul deschis pentru bine, iar acest lucru nu îi este interzis nimănui, acela are sufletul mai ușor. De obicei se spune că aceștia au noroc.

Toate greșelile pot fi corectate iar prin aceasta să faci bine pentru tine și pentru alții.

Astfel, noi expediem la granițele posibilului soarta noastră. La unii drumul sorții este foarte amplu, ceea ce înseamnă că pot fi corectate foarte multe lucruri. În ge-

neral, la oamenii rezistenți, drumul este mai larg decât la oamenii spirituali, întrucât creşterea minţii spiritului este însoţită de obligativitatea de a suferi mai puţin din punct de vedere fizic, să avansezi mai repede şi să săvârşeşti fapte mai importante.

Femeia însărcinată trebuie să-i explice copilului de ce este agitată, neliniştită sau fericită. Emoţiile negative exercită presiuni asupra corpului ca oricare greutate. Dacă femeia însărcinată are picioarele umflate, este balonată, o doare osul pubian, copilul este agitat. Trebuie să ajute copilul şi pe sine. În primul rând, să vă destindeţi, apoi iertaţi-vă greutăţile, cereţi-i iertare corpului dumneavoastră şi copilului şi destindeţi-vă din nou. Să nu vă fie frică să vă destindeţi. Este greşită părerea că dacă femeia îşi va destinde spatele, va pierde sarcina.

Sarcina se întrerupe în cazul când:

- Copilul simte că nu este iubit. Spiritul pleacă dacă greutăţile care apasă asupra lui depăşesc limita critică. Dacă femeia se dedică cu grijă şi dragoste pentru a păstra sarcina, atunci copilul rămâne. Dar dacă la stresurile anterioare se adaugă neliniştea şi frica, copilul este pierdut iar căutarea vinovaţilor este zadarnică. În acest caz nu ajută nici o vindecare. Frica blochează suprarenalele iar copilul hotărăşte mai bine să se ducă decât să trăiască o asemenea viaţă. Păstrarea forţată a sarcinii fără eliminarea stresurilor este cauza îmbolnăvirii copiilor din naştere.

- Se deteriorează coloana vertebrală. Vertebra a 4-a lombară alimentează cu energie uterul – leagănul copilului. Uterul este organul maternităţii. Stresurile mamei şi ale fiicei care este o viitoare mamă – „*îngreunează*" uterul iar energia pozitivă se distruge şi uterul nu este în stare să păstreze sarcina.

Dacă se deplasează vertebra a 4-a lombară atunci:
- În timpul sarcinii vertebra nu ocroteşte uterul.
- În timpul naşterii împiedică apariţia fătului.

Această situaţie se repetă şi în cazul naşterilor premature. Aceşti copii, fiind nişte luptători, în loc să moară sau să sufere, hotărăsc să iasă mai repede. Ei se grăbesc să meargă mai departe de locul unde le este greu, în speranţa că situaţia lor se va îmbunătăţi în viitor. Împiedicarea lor înseamnă să-i distrugi, însă ei ştiu precis când se pot încă salva. Orice amestec pozitiv: speranţa maternă, un gând bun, soluţionarea stresurilor, atitudinea de dragoste şi de consimţământ din partea medicilor etc. contribuie la păstrarea sarcinii. Medicamentul în acest caz nu ajută în nici un fel.

I se poate face femeii o injecţie cu apă distilată şi sugera cu forţă spirituală, sinceră, că totul va fi bine şi aşa se va şi întâmpla. Chiar în cazul existenţei medicamentelor contemporane, pentru păstrarea sarcinii, jumătate din succes îi revine forţei spirituale. Savanţii au explicat de mult efectul placebo, dar de pe poziţia bolnavului. Forţa sufletească a doctorului şi a moaşei are o tot atât de mare influenţă, iar în situaţii critice chiar mai mare, întrucât e direcţionată mai pătrunzător şi mai corect. Spiritul copilului deseori este gata de autosacrificiu. Iubirea faţă de părinţi şi faţă de viaţa viitoare este atât de mare, încât copilul poate să se lege puternic pe sine de părinţi pentru a nu-i uita întâmplător pe tatăl şi pe mama sa, sau atrage asupra sa poverile grijilor părinteşti. Numeroase mame au simţit că în timpul sarcinii toate problemele de viaţă se îndepărtează, nu se întipăresc în inimă şi acest lucru se explică prin faptul că au fost mental împreună cu copilul. Câteodată aceasta este o autoînşelare. Dacă până la sarcină aţi

fost foarte sensibilă faţă de toate lucrurile, atunci în timpul sarcinii, copilul a luat pur şi simplu asupra sa grijile dumneavoastră. Totuşi, mai târziu nu a mai putut să se elibereze de acestea.

Fiecare femeie însărcinată ar trebui, pe lângă iertarea obişnuită, să înveţe copilul: *"Dragul meu copil, fiecare om are destinul său. Tatăl tău îl are pe al lui, eu îl am pe al meu. Noi trebuie să ne descurcăm singuri cu lecţiile vieţii. Să iei asupra ta grijile altuia este o greşeală, pentru celălalt nu va fi mai uşor, în schimb pentru tine va deveni mai greu. Trebuie să învăţăm din necazurile altora şi să-i învăţăm şi pe ei şi să-i sprijinim. Dar, să iei asupra ta necazul altuia înseamnă o crimă. Prin aceasta îl privezi de lecţie, de posibilitatea de a învăţa şi el va rămâne neştiutor. Să ai o atitudine de înţelegere faţă de acesta. Învaţă din această chestiune. Eu te iubesc!"*

Fătul înţelege tot, trebuie să-i explicăm doar, şi să-l rugăm să abordeze raţional problema.

În mod simbolic, pentru fiecare copil, naşterea este o ieşire, cu alte cuvinte ieşirea dintr-o peşteră printr-un canal. Canalul este întotdeauna închis cu porţi sărbătoreşti la intrare şi cu porţi mici la ieşire. Canalul de naştere este aşezat pe partea stângă a vieţii, adică pe partea tatălui, sau a forţei întrucât pentru naştere este nevoie de forţă şi claritate. Copiii mamelor singure sau aceia ai căror taţi se află departe de casă simt lipsa sprijinului patern. Dacă mama iartă lipsa tatălui, explică totul copilului şi-i cere iertare, atunci copilul nu va avea stres. Copilul va fi în stare să se mobilizeze în numele său propriu şi al mamei.

Naşterile familiale înseamnă perfecţiune prin care toţi participanţii câştigă mai mult decât se poate imagina. Acest lucru mi l-a arătat deja experienţa mea practică. De

exemplu: o femeie de treizeci de ani a născut pentru prima oară după ce s-a tratat zece ani de sterilitate. Ea însăşi a avut o greutate de cincizeci kilograme, a născut în decurs de şase ore un copil de patru kilograme şi jumătate, care imediat a putut să-şi ţină gâtul, să ridice capul şi să fixeze totul cu ochii.

Incredibilul devine natural, dacă naturalul devine el însuşi de înţeles. Naşterea este deci un proces natural.

Despre rolul moaşei am vorbit deja mai sus. Mai jos, însă, prezint încă un exemplu.

Exemplu din viaţă

Femeia naşte. Copilul este cuprins de atâtea stresuri încât simte că este pe moarte. În acea clipă moaşa tânără, fără experienţă, a înţeles acest lucru, dar nu poate să facă nimic pentru a salva situaţia. Dar ea este iubitoare, sufletul îi este plin de iubire. Ea stă ţinându-şi strâns mâinile pe piept şi roagă copilul cu disperare ca acesta să apară de dragul ei, ea nu ştie ce se va întâmpla cu ea dacă copilul va muri subit. Acesta este strigătul unei inimi iubitoare. Copilul a simţit că *este iubit*, că acesta este primul om care îl iubeşte şi el s-a năpustit să întâmpine iubirea. Durerile naşterii devin deodată mai intense şi se naşte un copil sănătos. Moaşa, de bucurie, aproape că plânge. Datorită emoţiei, pe faţa ei s-au rostogolit lacrimile şi ele cad, împrăştiindu-se pe burtica pruncului ca razele fierbinţi ale soarelui. Acesta este semnul dovezii unei iubiri fericite.

Femeia al cărui stres de naştere a fost eliberat a exclamat fericită: *„Acuma ştiu de ce întotdeauna când mi-a fost rău, am pus mâna pe burtă şi mi s-a făcut cald şi bine”*, - *„Se poate ca dumneavoastră să vă placă oamenii care vă vin în întâmpinare pe stradă cu lacrimi pe o-*

braji?" – *„Da, ei sunt aşa de drăguţi!"* – a sunat răspunsul. Fiecare iubeşte în felul său.

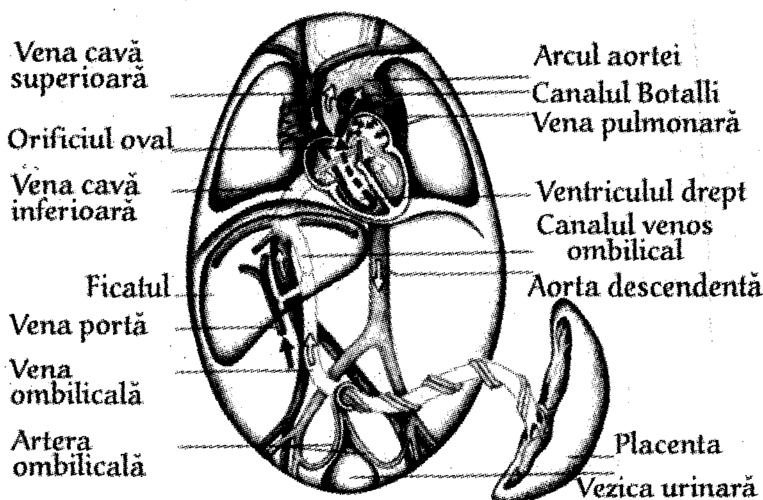
Inima – organul iubirii

Aş vrea să explic esenţa stresului din naştere printr-o patologie des întâlnită.

Tot mai mulţi copii suferă de bolile organelor respiratorii care culminează cu astmul. Pe mulţi îi doare stomacul, îşi pierd pofta de mâncare şi se observă frânarea creşterii, obosesc foarte repede şi, dacă nu dorm sau nu se odihnesc, îşi pierd cunoştinţa. Nervoşi, apatici, speriaţi, ajung la starea de frică sau chiar la dorinţa de a muri. Deseori se îmbolnăvesc de alergie şi de alte boli de piele care nu se vindecă în ciuda restricţiilor până la limită şi a îngrijirii şi întreţinerii materne. Mama este dezamăgită de medicină. Aceste simptome de boală pot să apară combinate, apoi să dispară pentru un timp şi să reapară fără vreo cauză aparentă.

Câte odată cauza se găseşte în inimă, întrucât, ca urmare a tuturor acestor simptome, pe copil îl doare tocmai inima. În ultima vreme, este tot mai des întâlnită, insuficienţa cardiacă – orificiul oval deschis – *foramen oval apertum* (lat). Conform statisticii oficiale această patologie este specifică pentru 25% dintre nou-născuţi, după datele neoficiale, cifra este mult mai mare.

Care sunt cauzele acestei boli?

Viața fătului în pântecele mamei diferă de viața copilului deja născut. Sângele fătului ajunge în inimă prin orificiul oval situat în peretele dintre auricule, fiindcă nu respiră cu plămânii. După naştere plămânii se deschid şi sângele circulă prin ei pentru a se îmbogăți cu oxigen. Înainte acest lucru îl făcea mama cu plămânii ei. Orificiul oval se închide după câteva minute.

Inima este organul iubirii. Dacă simte că nu este iubit, că iubirea nu este reciprocă, orificiul nu se închide. De forța stresului depinde dacă orificiul rămâne deschis pe deplin sau se închide parțial – copilul îşi păstrează posibilitatea să moară mai degrabă, dacă nu se schimbă nimic în bine sau dacă el este mâhnit pentru faptul că prin prezența sa face viața mamei mai grea. Dacă orificiul este parțial deschis, sângele pătrunde în el învârtejit, făcând zgomot, iar când rămâne total deschis, circulația sanguină este înceată din cauza tensiunii prea mici. Întrucât sângele circulă incorect pe drumul celei mai mici rezistențe, atunci în plă-

mân şi ficat sângele face hemostază. Fiecare bătaie a inimii adaugă o altă cantitate de sânge ce rămâne în plămâni şi ficat. De obicei, aceşti copii au pieptul îngust, burta mare şi respiraţie abdominală. Când rămâne prea mult sânge în ficat şi în plămâni se îmbolnăvesc de bronşită, pneumonie şi astm:

- bronşita este provocată de depresie, certuri în familie, oboseală de viaţă;
- pneumonia apare din cauza certurilor în familie sau a tăcerii acuzatoare;
- astmul apare când în familie este strivit sentimentul iubirii, mocneşte plânsetul, atunci copilul nu vrea să trăiască fiindcă îi este frică de viaţă.

Uneori, cantitatea de sânge rămasă în ficat este extrem de mare. Ficatul, cel mai mare organ din corpul uman, curăţă organismul de reziduuri şi produce sânge. În el se acumulează răutatea, dispreţul, ura etc. Cele mai otrăvitoare sentimente se reflectă negativ asupra ficatului. Dacă ficatul nu mai rezistă, aceste sentimente se depozitează în mucoase şi în piele. Aceasta este cauza durerilor de oase, încheieturi, reumatism şi a bolilor de piele la copii. Bolile de oase sunt provocate din cauza lipsei de calciu. Dacă oasele nu primesc cantitatea necesară de calciu, în oasele tubulare apar dureri din cauza eforturilor. Un copil care are asemenea dureri cere să i se maseze picioarele.

Orificiul oval poate fi închis uşor. Indiferent de sex şi vârstă, la închiderea lui se produc următoarele schimbări tipice:

- se face o inspiraţie adâncă aşa încât partea superioară a cutiei toracice se bombează, iar burta se micşorează. E bine ca inspiraţia să dureze cât mai mult, dacă e posibil, câteva minute. Deseori auzim următoarele cuvinte: „*Eu*

respir ca şi când ar fi pentru prima dată în viaţă". Este adevărat, aşa şi trebuie să respire copilul după naştere. Întrucât nu i s-a permis să respire astfel înainte, i se pare că s-a născut din nou;

- apare senzaţia de gol în stomac, întrucât fenomenele de hemostază din burtă încep să dispară. Copiilor le apare pofta de mâncare;

- tenul îşi schimbă culoarea, buzele se rumenesc, chipul se luminează, în ochi apare fericirea.

Aceste schimbări au loc în câteva minute şi se văd cu ochiul liber. Această privelişte este uluitoare prin frumuseţea sa. Este plăcut să vezi şi lacrimile de fericire. Dacă oamenii s-ar elibera de stresuri prin iertare, bolile ar dispărea definitiv.

Dar dacă cineva consideră că treaba este rezolvată şi suferinţa s-a retras, acesta greşeşte: deşi efectul poate dura ani de zile, vechea stare se întoarce încet-încet. Orificiul nu se deschide din nou, dar de la stresuri se deteriorează muşchiul inimii şi ca rezultat are loc încetinirea circulaţiei sângelui şi hemostaza sângelui în organele vitale ale organismului.

O asemenea boală a inimii se diagnostichează deseori, iar bolnavii sunt operaţi. Inima se vindecă dar bolile mai sus amintite, de multe ori nu trec. La o întrebare mirată, inima răspunde foarte simplu: „*Eu am aşteptat iubirea şi a apărut violenţa*".

Pentru corp bisturiul constituie întotdeauna o violenţă, chiar şi atunci când se foloseşte îndreptăţit şi salvator pentru viaţă. El simbolizează o rătăcire în relaţia cu necesităţile adevărate ale corpului. Operaţia certifică faptul că s-a întârziat cu lichidarea cauzelor îmbolnăvirilor.

Această patologie deseori nu se evidenţiază întrucât

însăşi inima nu se manifestă ca atare, ea fiind încă alimentată de iubirea divină. Întrucât în membrana dintre auricule nu există căi de comunicare, examinarea prin metodele tradiţionale (EKG) nu descoperă problema. Mai târziu, când muşchiul inimii a suferit deja se pun diagnostice corespunzătoare rezultatului.

E x e m p l u d i n v i a ţ ă

În vara anului 1992, a venit la consultaţie un bărbat de vreo 50 de ani. Avea tenul palid-gălbui, respira greu, umerii fragili, partea superioară a cutiei toracice era prăbuşită, iar mâinile atârnau ca două ciocane. Burta era uriaşă şi coapsele extrem de înguste. Avea o barbă neagră frumoasă, dar ochii îi erau stinşi. Avea o înfăţişare de caricatură şi îmi provoca un zâmbet involuntar deşi ulterior acest om mi-a devenit prieten. Ca orice om care s-a născut pe insula Hiiumaa, lui i-a plăcut şi a ştiut să glumească, ochii lui străluceau de înflăcărare. De acea dată el a vorbit laconic. După câteva luni am aflat că el a venit la mine din Tallin, ieşind din spital, unde stătuse două luni, trecând prin examinarea anuală aşa cum era nevoie atunci pentru a confirma invaliditatea.

L-am întrebat ce îl supără. El a spus: „*Mă doare spatele*”. Eu însă mă gândesc: „ *Care spate! Uite-te la burtă. De ce nu spui nimic despre ea?*” – şi uitând de spate, eu am început să studiez burta. Observ în prima parte un organ imens umflat pe care nu îndrăznesc să-l numesc ficat, întrucât în întreaga mea practică de medic nu am auzit că un ficat poate să crească ajungând ca un lighean mic. Până la linia centrală a burţii se află o formaţiune densă care în mintea mea pot numai să o compar cu coada măturii mele de acasă. În acelaşi timp eu l-am culcat pe canapea,

întrucât bărbații au obiceiul să leşine fiind atât de sensibili şi îl întreb: „*Ce simțiți în burtă*?" Bărbatul răspunde încet: „*Simt un băț în burtă pe care îl puteți chiar atinge.*" De atins s-ar putea, dar du-te şi atinge prin tobă dacă poți. La ciocăniri într-adevăr s-a manifestat o întunecare. Apăs puternic din nou pe burtă şi pe această formațiune densă şi simt apă. Dacă e vorba de apă înseamnă că e edem şi înseamnă că este vorba de ficat, iar atunci cauza trebuie să fie inima. M-am uitat la inimă, era mărită de asemenea. Caut cauza şi deodată, spre surprinderea mea, constat că nu există perete între auriculi.

Fiind ginecolog, niciodată nu am auzit despre faptul că se poate trăi cu o inimă tricamerală. Dar cu ajutorul lui Dumnezeu pot să-mi păstrez liniştea sufletească şi capul limpede; odată ce omul trăieşte, înseamnă că putem să-l ajutăm.

Din moment ce nu există despărțitură, înseamnă că trebuie făcută. O dată lucrul gândit se şi face. În timp ce bărbatul stătea culcat liniştit i-am construit peretele cu răbdare. Am urmărit cum se formează ultimii milimetri şi inima a început să se schimbe. Tabloul energetic este aşa de veridic, iar energia aşa de materială, încât funcția se reface. După un timp oarecare are loc creşterea țesuturilor sănătoase din punct de vedere fizic şi omul se vindecă.

Bucuria mea a fost întreruptă de un sforăit brusc. Inspirase atât de profund încât, pe neaşteptate, a sforăit. N-am văzut în viața mea o inspirație atât de prelungă. Burta aceea mare a început să dispară văzând cu ochii şi partea superioară a cavității toracice a început să se umple. Bărbatul mi-a spus subliniind fiecare cuvânt: *„parcă respir pentru prima dată în viață."* El a continuat să se bucure de respirația sa, iar eu m-am bucurat de înfățişarea

lui precum şi de schimbările care au avut loc la el. Peste o jumătate de oră era alt om – cutia toracică se îndreptase, iar burta atârna, în falduri, pe canapea, şi mi-am zis: *„Doamne, ce să fac, pielea îi atârnă până la genunchi ca un şorţ!"*

A revenit peste două săptămâni. Mă uit la el, mă minunez şi amuţesc. El mă întreabă:

„Nu mă recunoaşteţi?" – „Vă recunosc şi nu vă recunosc, - spun eu, întrucât nu vă recunosc pe deplin" – *„Dumneavoastră aţi întinerit cu zece ani. Câţi ani aveţi?"* – *„Dar dumneavoastră cât îmi daţi?"* Treaba este suspectă, mă gândesc şi spun: *„Cincizeci"*, - *„Exact"* – exclamă el. În realitate el avea numai patruzeci. „Şi cum se ţin pantalonii?" – întreb eu; pe cuvânt, el nu mai avea burtă. *„Se ţin, eu chiar am mai făcut în curea nişte găuri"*. M-am uitat la ficat şi nu-mi venea să cred ochilor – se micşorase până la arcul coastelor.

„Am fost să-mi fac analize pentru diabet – mi-a spus bărbatul – *şi doctoriţa mi-a palpat ficatul şi mi-a zis că aşa ceva este imposibil, că în dosarul de pensionare pe caz de boală apăreau cu totul alte dimensiuni ale ficatului. Nu i-am spus nimic".*

„De ce nu i-aţi spus?" – m-am mirat eu.

„Mi-a zis că simulez o boală a ficatului," – s-a plâns el ca un copil supărat.

Despre acest om simpatic se puteau povesti multe lucruri întrucât a avut o mulţime de stresuri, dar el avea o forţă puternică a spiritului şi fiind optimist, s-a opus tuturor încercărilor, ăsta era el, mergea înainte.

După 20 de ani de invaliditate, bucuria muncii i-a dat strălucire ochilor. Ar fi fost un păcat să-l mustri pentru râvna lui exagerată, dar eu totuşi am făcut-o.

El nu a negat nici unul dintre stresurile sale. Adevărul este că s-a mirat cât de multe lucruri rele zac în el. Era conştient de faptul că gândurile rele nu sunt bune deloc. *„Eu singur am început să gândesc astfel...”* – aşa suna de obicei răspunsul lui. Doi ani mai târziu a venit plângându-se de stări de vomă, diaree, oboseală, pe care el a numit-o comoditate. După plexul solar, am văzut că-şi dirija corpul din dorinţa de a termina lucrul început şi trăia într-un stres permanent că se va îmbolnăvi. Îl enerva tot ce-i împiedica munca, iar furia începuse să-i întunece bucuria.

Ce s-a întâmplat de fapt? În pofida bolii sale nevindecabile, bărbatul şi-a păstrat speranţa de a renaşte ca pasărea Phoenix. A renăscut, efortul, însă, a fost prea mare – a construit case, a muncit la câmp, a crescut animale, şi dorea să prospere tot mai mult. Chiar şi un corp sănătos nu rezistă. Acest om n-a înţeles atunci când corpul său a început să cedeze, că are nevoie de odihnă. Totul a fost subordonat muncii şi datoriei, iar corpul căuta salvarea. La început, atâta timp cât lucrurile nu au mers prea departe, corpul a reacţionat prin vărsături (semnul faptului că organismul este gata să scoată din el violenţa prin vărsături, dacă el nu încetează să muncească excesiv). Însuşi corpul a hotărât să se elibereze de rău. A urmat apoi stomacul. Când bărbatul a întrecut orice limită, corpul a hotărât să ia sub control situaţia. Fecalele sunt deşeurile organismului, adică răul. Fiecare are limita sa de rezistenţă, iar dacă nu se ţine seama de acest lucru, apare boala.

Fiecare a şaptea zi a săptămânii trebuie să fie ziua de repaus ceea ce este de asemenea legea divină a naturii. După încălcarea legii urmează pedeapsa, şi este imposibil să te înşeli pe tine însuţi.

Conflictul dintre generații

Problema luptei infinite pentru putere. Părinții își subordonează copiii, apoi sunt subordonați ei înșiși. Tot ce facem ni se întoarce îndoit. Astfel, cine seamănă vânt culege furtună.

Prin repetarea celor de mai sus aş dori să subliniez încă o dată următoarele:

1. Copilul își alege părinții cu calitățile lor bune și rele și invers. Nu ai pe cine să învinuiești.

2. Copilul = suflet curat care apare să-și iubească pentru totdeauna părinții săi. Însă scopul părinților, dimpotrivă, adeseori este egoist.

O mamă sau un tată iubitor, chiar dacă au o dispoziție rea, nu spun niciodată copilului: „*Tu nu mă iubești, tu ești rău*”. Acea mamă care simte cu inima că nu este iubită, din cauza durerii provocate de acest lucru spune furioasă aceste cuvinte copilului pentru a-l face să simtă această durere. Mama justifică acest lucru „în mod logic”: „*De ce eu nu am voie iar el poate?*”

Datoria mamei este să învețe copilul dar pentru aceasta ea însăși trebuie să învețe. Dacă în timpul educației mamei, părinții ei au comis greșeli, atunci greșeala trebuie iertată și nu trebuie sădită mai departe sămânța răului.

Dragi părinți, durerile sufletești provocate copiilor se vor întoarce cândva la dumneavoastră. Atunci să nu învinuiți copiii, mai bine cereți-vă iertare pentru greșelile făcute.

Copilule! Dacă știi că mama sau tatăl nu-și vor cere iertare de la tine, iartă-i și iartă-te și pe tine că ai acceptat durerea în suflet. Datoria mamei este să învețe copilul să se adapteze la lume, să-l facă puternic. Sunt rare mamele

care nasc cu iubire curată în suflet.

Asemenea discuţii adesea scot din pepeni părinţii, dar constituie un fapt care demonstrează această afirmaţie: - acel părinte în sufletul căruia există o dragoste curată, niciodată nu va avea o atitudine duşmănoasă faţă de copilul său. Pot să existe divergenţe, controverse, certuri cu ocazia cărora se clarifică adevărul, dar niciodată mânie şi jignire. Iubirea îl face pe om mai puternic, mai înţelegător şi mai înţelept. Cine se înfurie din cauza unui cuvânt sau a unei fapte, nu este capabil să înţeleagă şi vrea să-şi demonstreze adevărul cu orice preţ. Violenţa naşte întotdeauna proteste, iar protestul – ură. Este clar că părinţii, cu drepturile celui mai mare şi mai puternic, ies învingători. Cu cât forţa fizică domină mai mult asupra spiritului, cu atât spiritul devine mai slab şi se frânează dezvoltarea intelectuală a copilului, în special a celui docil.

Copilul poate fi dirijat în diferite moduri:

- unii îi ceartă, îi înjură;
- alţii îi ameninţă;
- mulţi plâng, ştiind că plânsul îi lasă fără apărare pe copiii sensibili;
- se găsesc şi asemenea părinţi care spun: *„de dragul bunului renume al familiei noastre trebuie..."* şi copilul se supune. El ar fi procedat la fel şi singur, dar acum el este obligat să facă acest lucru;
- deseori, părinţii se comportă contrar spuselor lor; un asemenea comportament îi extenuează pe copii.

Există părinţi care-şi sperie copiii atunci când sunt neascultători, spunându-le: „Mă omori! Mă bagi în mormânt! Mă omori cu neascultarea ta!, etc..." şi le provoacă nevroza. Dar omul care nu ştie să aibă o atitudine corectă faţă de moarte, nu ştie nici să trăiască. Naşterea şi moartea

sunt fireşti şi inevitabile şi copiii trebuie să-şi însuşească acest adevăr vital. Copiii care au fost învăţaţi ce înseamnă moartea ştiu că moartea nu este distrugere ci trecerea spre o altă existenţă.

Părinţii, cărora le este frică de moarte, sunt bolnavi, şi copiii sunt expuşi, deseori, unor boli repetate şi grele. Copiii alimentează cu energia sănătăţii lor frica de moarte a părinţilor. Deosebit de înclinat spre autojertfire, copilul poate chiar să moară pentru mama sau tatăl său.

Un adevăr crud al vieţii spune că părinţii sunt primii care aplică violenţa atât asupra spiritului copilului cât şi asupra corpului său, iar mai târziu îşi primesc din plin răsplata pentru faptele lor. Aceia care se plâng de copiii lor nu vor nicidecum să înţeleagă acest lucru. Dar negarea greşelilor nu elimină suferinţa, trebuie să vă cereţi iertare de la copii ca să vă vindecaţi. Cine nu face acest lucru din cauza încăpăţânării şi a trufiei este condamnat la suferinţă. O dată cu înaintarea în vârstă, deseori copilul devine mai înţelept decât părinţii săi, întrucât viaţa merge înainte. Acela care la un moment dat este mai înţelept, poate şi trebuie să-i înveţe pe alţii cu condiţia să facă aceasta corect. Părinţii cărora le este teamă că nu vor putea face acest lucru corect, să înceapă discursul cu cuvintele: *„Iartă-mă, dar după mine, tu nu procedezi corect. Hai să te învăţ eu”*. Fiecare mamă şi fiecare tată trebuie să aibă atâta minte cât să-şi poată învăţa copilul. Copilul doreşte să-şi respecte părinţii, iar acel părinte care-l învaţă merită întotdeauna respect în ochii copilului. Dacă însă v-aţi întrecut în înţelepciune mama şi tatăl, niciodată să nu-i înjosiţi, lăudându-vă cu mândrie de superioritatea dumneavoastră. Se poate ca în viaţa viitoare să deveniţi chiar părintele lor, iar atunci vă aşteaptă răsplata binemeritată.

Bucurați-vă de faptul că acest lucru vă este cunoscut și că procedați corect.

Copiii trebuie pedepsiți pentru greșelile lor, dar cu înțelepciune. Pedeapsa este o problemă deosebit de serioasă. Prin aceasta se evidențiază atitudinea față copil, iar copilul în viitor vă va mulțumi pentru pedeapsa justă și aplicată la timp, care l-a învățat să fie cuminte și înțelept.

Copile! Chiar dacă tu ai crescut și ții minte atitudinea nejustă și incorectă a părinților tăi, iartă-i pentru aceasta și iartă-te și pe tine însuți pentru faptul că ai preluat aceasta de la ei. Cere iertare și corpului tău pentru faptul că prin aceasta i-ai pricinuit un rău.

E x e m p l u d i n v i a ț ă

Un bărbat de treizeci și unu de ani era diagnosticat cu boala Behterev sau spondiloartrită care deformează coloana vertebrală. Aceasta se aseamănă cu un băț de bambus torsionat, mai cu seamă este torsionată partea de sus a spatelui și omul stă în așa fel încât poate cu greutate să ridice bărbia la douăzeci de centimetri de la birou. Are un sentiment permanent că cineva apasă pe el foarte puternic. Pe interlocutor este în stare să-l privească numai cu un ochi, înclinând capul lateral. Pe parcursul a 20 de ani a făcut tratamente de 2-3 ori pe an.

Examinându-l, am constat că boala a început la vârsta de 7 ani. Bărbatul mi-a confirmat că în copilărie l-a durut într-adevăr spinarea. Am văzut că în familie apăreau mereu conflicte și tatăl a plecat. Copilul a simțit că este vinovat și își dorea să moară. A stat timp îndelungat sub o ploaie rece ca gheața ca să răcească și să moară. S-a îmbolnăvit, dar n-a murit. Bărbatul mi-a confirmat că am dreptate. Am căutat apoi cauza pentru care copilul avea

sentimentul vinovăţiei faţă de părinţi şi am văzut că s-a născut cocoşat, aidoma unui sărac cu o mână întinsă, cerşind.

Ce putea provoca un asemenea stres?

M-am uitat în timp şi am văzut că părinţii s-au certat în luna a 4-a de graviditate şi mama, ca să-şi jignească soţul i-a spus:"*din cauza ta trebuie să nasc această pocitanie.*" Copilul a înţeles că i-a provocat rău mamei cu prezenţa sa. Copilul care a venit pe lume cu sentimente luminoase, deştept şi echilibrat, a început să se transforme în pocitanie după spusele mamei.

Am discutat cu el această problemă, şi-a iertat mama, şi şi-a cerut iertare de la corpul său. După o jumătate de oră tabloul se prezenta în modul următor: eu stau, îl învăţ, frământându-mă energic cu acest prilej, bărbatul stă pe canapea, întinde coloana vertebrală şi se uită la mine fără să încordeze gâtul. Îl întreb repede: „*Ce simţiţi acum?*" Bărbatul este uimit, ca şi mine dealtfel, şi răspunde: „*Parcă mă răsuceşte ceva în partea cealaltă – eu mă îndrept*".

Şi într-adevăr s-a îndreptat.

Un rol deosebit în familie îi revine mamei. Ea reprezintă izvorul iubirii. Stresurile mamei împiedică desfăşurarea unei vieţi normale în familie. Dacă mama a moştenit sentimentul de culpabilitate, ea va fi mereu zbuciumată şi va cerşi iubire. Dacă nu reuşeşte din cauza fricii că *nu este iubită,* ea începe să caute vinovaţi pentru necazurile ei. Îi găseşte foarte repede – cel de alături este vinovatul – soţul, părinţii, vecinii etc. Copilul vede conflictele dintre părinţi, vede că iubirea a secat, şi se îmbolnăveşte, iar mama îl dojeneşte:"*şi aşa îmi este greu, iar tu te-ai îmbolnăvit*".

Sentimentul culpabilităţii mamei îi atrage pe învinuiţi: pe soţ, doctorul, propriul tată, propria mamă, care consideră că dacă ea ar fi ascultat îndrumările bunicii, atunci copilul ar fi fost sănătos. Omul cu stresurile sale consideră că el are dreptul să se amestece în treburile altora.

Am examinat asemenea copii nu o singură dată şi sufletele lor mă rugau: *"ajutaţi-mi părinţii, nu pe mine. Cu mine totul este în regulă."* Dacă bunicii şi părinţii s-ar elibera de stresuri, n-ar exista sentimentul vinovăţiei, acuzaţii, frică, intimidare, rău şi înrăiţi...

Viaţa este o continuă mişcare. Azi nu mai este ieri. Şi chiar dacă ziua de ieri a dispărut pentru totdeauna în trecut ea a lăsat urme în ziua de azi. Astfel, ziua de ieri nu dispare pentru totdeauna şi întotdeauna ne urmăreşte. Dacă această amprentă este bună, atunci bucuraţi-vă. Dacă este rea atunci ştergeţi-o prin iertare ca să nu vă încurce viaţa.

Omul care vede la părinţii săi rutina gândirii sau duşmănie şi consideră că ei nu fac nimic pentru cei tineri, se privează de ceva important. De obicei, părerea tineretului este aceasta: *cu părinţii nu putem discuta despre nimic, cu străinii este mai simplu* – şi provine din faptul că tineretul simte o rezistenţă subconştientă lăuntrică sau stres, întrucât părinţii îi obligă să înveţe (deşi totul în viaţă este o învăţătură). Întrucât constrângerea poartă în ea negativul, aceasta este percepută dureros fără să se vadă faptul că ea este dictată de grija părintească. Prima problemă este că se naşte protestul, întrucât tânărul nu ascultă glasul raţiunii. Cine ştie să vadă în primul rând binele, iar numai după aceea răul, acela vede în altă culoare şi grija părintească.

Atâta timp cât mama nu-şi va corecta greşelile în raport cu mama sa şi cu copilul său, stresurile nu se vor termina niciodată. Din păcate, fiecare generaţie va suferi tot

mai mult. Putem demonstra lumii întregi câte dureri ne-a provocat mama şi câte suferinţe tot mai mari şi mai mari ne provoacă, la rândul său, copilul nostru, ceea ce înseamnă că suntem nişte oameni deosebit de nefericiţi. Totuşi, atâta timp cât nu ne cerem iertare de la mamă şi nu ne iertăm copilul, nu are sens să aşteptăm îmbunătăţirea relaţiilor dintre noi.

În această carte se menţionează, în permanenţă, rolul mamei, fiindcă influenţa tatălui asupra copilului se produce prin ea, însă, într-o viaţă viitoare, fiecare tată va fi mamă şi iertarea lui nu este mai puţin importantă.

Astăzi, creşte numărul copiilor stresaţi din cauza lipsei de iubire.

Conform statisticilor, cei mai mulţi oameni mor de boli cardiace, tot mai mulţi tineri se îmbolnăvesc de cancer pulmonar, iar femeile – de cancer la sân. Toate acestea sunt bolile chakrei a 4-a. Îmi exprim speranţa că acest fapt nu mai necesită explicaţii.

Când este vorba de asemenea îmbolnăviri grave, mai cu seamă de cancer, omul, de obicei, nu se descurcă singur. Este nevoie de un sprijin activ din partea fiinţelor apropiate: părinţi, soţ, prieteni. Chiar şi copiii sunt în stare să ajute. Există şi unii oameni cu un caracter puternic care în stadiul iniţial al cancerului sunt în stare să schimbe lumea gândirii lor şi se însănătoşesc.

Problema sterilității

Trăim în perioada schimbării secolelor. Aşa cum este cunoscut din istorie, atunci când se produc crizele au loc revoluţii. În prezent, se trece printr-o criză – viaţa de pe pământ nu poate continua ca înainte, în caz contrar, se distruge pământul. Spiritul înăbuşit năvăleşte spre libertate. În zilele noastre, în întreaga lume a crescut puternic numărul familiilor fără copii. Femei şi bărbaţi sănătoşi din punct de vedere fizic nu au urmaşi, în ciuda eforturilor depuse de cei mai buni doctori şi de descântecele vrăjitoarelor. Copiii timpurilor noi doresc să vină pe pământ fără stresuri, pentru a începe îndeplinirea sarcinilor lor de viaţă şi nu pentru a îndrepta greşelile părinţilor. Toate alarmele, fricile, toate concepţiile greşite, toate încordările exagerate, dorinţele etc... îi provoacă spiritului lipsa dorinţei de a veni în atmosfera stresurilor întrucât el ştie că toate sentimentele şi concepţiile părinţilor trec în el. Femeia care nu are copii, în primul rând trebuie să-şi revizuiască atitudinea sa faţă de mamă. Atitudinea faţă de mamă înseamnă atitudinea faţă de neamul femeiesc şi faţă de sine însăşi. Dacă la dumneavoastră vrea să apară o fetiţă - înseamnă şi atitudinea faţă de ea. Gândiţi-vă că ea simte dacă mama dumneavoastră are asemenea concepţii: *„naşterea constituie un chin îngrozitor şi nu se ştie cum va decurge”, „educaţia copiilor este o problemă grea...”, „Cine are copii să-i trăiască, cine nu – să nu-şi dorească”*. Ţineţi cont că dumneavoastră înşivă, fiind un copil bun, aţi acumulat în sinea dumneavoastră o asemenea atitudine şi v-a apărut sentimentul culpabilităţii pentru faptul că aţi îngre-

unat viaţa mamei. Mama şi acum continuă să sufere din cauza problemelor dumneavoastră. Iar dumneavoastră deja desenaţi în imaginaţie tot felul de tablouri cu dezvoltări de deficienţe şi cu traumatisme de naştere etc. Spiritul copilului vede tot şi nu vrea să vină pe lume fiindcă:

- nu doreşte ca mama să sufere;
- poate să-şi iubească mama şi fiind spirit;
- nu vrea să fie vinovat;
- el nu doreşte să fie născut de mama ce nu crede în faptul că în mâinile copilului se află înţelepciunea şi forţa naşterii;
- ştie că sub presiunea unor asemenea stresuri nu va putea să-şi realizeze scopul vieţii.

Contează şi atitudinea mamei dumneavoastră faţă de tată şi a tatălui faţă de mamă. V-aţi aflat şi vă aflaţi între două flăcări. Dacă tatăl dumneavoastră nu suportă lacrimile femeii, dacă s-a plictisit, a obosit sau simte că nu este iubit, etc., atitudinea dumneavoastră faţă de tată şi faţă de bărbaţi, va fi următoarea: *bărbaţii sunt indiferenţi faţă de lacrimile femeilor, sunt fără suflet, nu vor să înţeleagă femeile. Bărbaţii obosesc din cauza femeilor, se satură de ele, bărbaţii se supără pe femei, bărbaţii nu ştiu să iubească.*

Copilul, la rândul său, trage şi el concluziile:

- tatăl meu n-o înţelege pe mama şi nici pe mine, motiv pentru care viaţa noastră este grea,
- m-am săturat de viaţă şi am obosit, iar eu vreau să trăiesc cu satisfacţie viaţa mea, cu un scop bine determinat,
- nu vreau să văd ură.
- am nevoie de iubire întrucât fără dragoste pentru mine nu există viaţă.

Spuneţi, cu ce ocazie să vină copilul? Asemenea copil aşteaptă până când mama devine mai înţeleaptă, începe să judece corect şi abia atunci el o să vină. Dacă aţi fi acel copil ce aţi hotărî? Să veniţi sau să aşteptaţi? Mai cu seamă dacă aţi fi încrezător în sine şi bine intenţionat şi aţi avea posibilitatea de a alege.

Mă adresez femeilor care aşteaptă fără succes să devină gravide. Uitaţi-vă în sufletul dumneavoastră şi trageţi singure, cu sinceritate, concluziile. Un lucru pozitiv în faptul că nu aveţi încă un copil este că sufletul copilului dumneavoastră este atât de înţelept încât este în aşteptare şi educă spiritul părinţilor săi, fiindcă doreşte să fie de valoare reală.

Bucuraţi-vă pentru acest fapt şi începeţi să vă eliberaţi stresurile. Analizaţi-vă atitudinea faţă de părinţi, faţă de soţ, faţă de lume, şi faţă de viitorul copil. Iertaţi-i pe părinţi pentru stresurile lor. Iertaţi tot ce vă deranjează. Iertaţi-vă că aţi acumulat acest rău în dumneavoastră. Cereţi-i iertare viitorului copil pentru că l-aţi împiedicat să vină. Vorbiţi cu el de parcă ar fi cu dumneavoastră, ca o mamă care-şi învaţă copilul.

Ţineţi minte, că Spiritul e mai înţelept decât omul fizic. Acesta nu are doar experienţa vieţii fizice actuale. Spiritele sunt diferite ca inteligenţă şi se poate întâmpla ca la dumneavoastră să se nască un copil care să fie un spirit bătrân, adică foarte înţelept în comparaţie cu dumneavoastră. Cu cât spiritul este mai înţelept, cu atât mai mult are nevoie de claritate şi de adevăr. El ştie să deosebească grâul de neghină. Spiritul nu apare de dragul vieţii frumoase şi uşoare. Părinţii al căror principiu de viaţă este: *să trăiesc, să mă veselesc, să am o poziţie în societate, să primesc apartament, să-mi cumpăr maşină etc.*, deseori

rămân fără copii. Copilul ştie - această mamă nu are nevoie de dragostea de mamă. Ea are nevoie de jucărie iar la bătrâneţe are nevoie de cârje pentru sprijin. El schimbă o aşa-zisă mamă de treabă cu una care probabil că îi va trage o săpuneală dar în schimb îl va iubi fără limite şi într-un anumit moment îi va spune: *„Vino ca ajutor şi dă-mi sfaturi, eu singură nu mă descurc şi mie îmi place atunci când noi lucrăm împreună!"* De la o asemenea mamă ai ce învăţa.

Femeie care visezi să ai un copil! Vorbeşte cu viitorul tău copil aşa cum ai fi dorit să-ţi vorbească mama ta, atunci el va veni. Copiii ai căror părinţi se eliberează de stresuri cu un an şi jumătate înainte de naştere sunt copii deosebiţi. Ei sunt inteligenţi, nu sunt capricioşi, fac tot ceea ce doresc, dorm foarte puţin, iar când comunicaţi cu ei, aveţi adesea sentimentul că discutaţi cu un om bătrân şi înţelept cu toate că ei nu pot vorbi încă.

Viitoare bunică! Ţineţi minte că mamele nu trebuie să se amestece în viaţa copilului nici chiar mental. (A transmite iubire şi bunăvoinţă nu înseamnă amestec.) Dacă dumneavoastră vă este teamă că odată cu naşterea nepotului viaţa propriului copil va deveni dificilă şi dacă gândul dumneavoastră vă influenţează copilul şi acesta se supune influenţei, atunci se poate întâmpla ca nepotul să nu apară chiar şi datorită acestui singur gând. Deseori, bunicilor le este teamă că odată cu naşterea nepoţilor, fiicele lor se vor îndepărta de ei, că nu-i vor ajuta şi doresc, inconştient, să nu se nască nepoţii. În consecinţă, dorinţa devine realitate. În unele cazuri, familiile se destramă din cauza bunicilor pricinuindu-le rău copiilor lor, nepoţilor şi strănepoţilor. Nu degeaba se spune că păcatele părinţilor sunt răscumpărate de trei generaţii. Aceasta este cea mai

grea ispăşire. Înşişi părinţii sunt răsplătiţi după merite atât în viaţa actuală cât şi în cea viitoare.

Dacă, după părerea dumneavoastră, fiul sau fiica se căsătoreşte cu un om nepotrivit atunci ţineţi minte: ce se aseamănă se adună. În consecinţă, ei au o similitudine pe care nu doriţi să o recunoaşteţi. Vă este ruşine să recunoaşteţi deoarece aceeaşi trăsătură care nu vă place absolut deloc la alesul copilului dumneavoastră există şi la el şi această trăsătură dumneavoastră înşivă i-aţi transmis-o ca moştenire. Recunoaşteţi acest lucru şi corectaţi-vă greşeala şi astfel este posibil să descoperiţi că situaţia nu este deloc aşa de rea, ci dimpotrivă.

Se poate întâmpla şi ca binele propus de dumneavoastră atât de mult să nu fie necesar copilului şi, în contradicţie cu dorinţa dumneavoastră, el alege un soţ sau soţie cu totul diferit, fiind dreptul lui, întrucât acesta a venit pe lume să obţină lecţia **sa** de viaţă. Copilul nu trebuie considerat ca o proprietate personală. În loc să vă consumaţi energia pentru a vă impune părerea, mai bine învăţaţi-vă copilul, în măsura posibilităţilor, să se descurce mai bine în situaţia dată. Aduceţi-vă aminte mai des înţelepciunea populară care spune: *Mama trebuie să ştie să sosească la timp şi să plece la timp*. Dacă acest lucru vă întristează, înseamnă că nu înţelegeţi nici viaţa, nici adevărurile ei. Dumneavoastră doriţi ca propriul copil să fie o excepţie fără să vă gândiţi că faţă de excepţii cerinţele sunt mult mai mari şi viaţa lor este mai grea.

Femei ce doriţi să rămâneţi însărcinate! Ştiţi cum gândeşte mama dumneavoastră, cât de mult o iubiţi şi cât de mult contează vorbele ei pentru dumneavoastră. Iertaţi-o că v-a supărat şi cereţi-i iertare copilului pentru că n-aţi ştiut să-l protejaţi de negativismul mamei voastre.

Exemplu din viață:

O fată frumoasă de 19 ani, își pierde repede vederea. Ea a venit în această viață cu frica de a trece pragul în cameră, întrucât s-a temut să vadă răul. Ea ezita (pe prag), gândindu-se ce să facă. Nu am putut să pătrund mai adânc întrucât atunci când am întrebat-o pe mama ei dacă ea înțelege ce poate însemna acest lucru, aceasta, ofensată până în măduva oaselor, a exclamat: *„La ce trebuia ea să se gândească! Eu am așteptat-o șase ani, înainte de a apărea pe lume...”*

Această mamă trebuia să se întrebe pe sine însăși de ce i-a fost frică copilului să apară timp de șase ani.

Exemplu din viață:

A venit la mine un tânăr de vreo 25 de ani, foarte deștept, cu atrofie musculară progresivă. Cu un an în urmă s-a trezit într-un cărucior pentru invalizi. Pentru întărirea coloanei vertebrale a fost operat în Finlanda, fixându-i-se tije metalice, dar nu se însănătoșea. Se afla în același scaun cu rotile. I se scurta coloana vertebrală și se distrugea țesutul osos.

Avea stres din naștere. Am văzut cum spiritul venea grăbit spre pragul vieții sale, dar a întâlnit un obstacol, intrarea era blocată de o plasă groasă, iar dincolo de ea se afla tatăl supărat și mama deprimată. I-am descris tatălui care însoțea fiul, cele văzute și l-am întrebat: „A fost un copil nedorit?”. Mi-a răspuns urlând de supărare: ”Cum adică nedorit? Ce îndrugați? A fost dorit mai mult decât oricare altul. Dacă nu se năștea, m-ar fi luat în armată.” Au existat perioade când capii de familie cu doi copii nu erau chemați în armată.

Acest copil s-a jertfit. Păcatele karmice din viața ante-

rioară i-au provocat această boală. Dacă părinţii ar fi avut o concepţie corectă despre lume, copilul nu s-ar fi născut. Părinţii aveau şi ei păcatele lor.

Dragi părinţi!

Copiii au nevoie de iubire. Scopurile egoiste ale părinţilor se realizează, de cele mai multe ori, sub semnul „invers" ca o mărturie că fără iubire sinceră, nu există viaţă. Copilul nu este un obiect.

Dacă părinţii au gânduri negative, atunci ei atrag către sine copilul cu datorie karmică. Aceste două exemple sunt date nu pentru condamnare ci pentru învăţătură. Situaţia putea fi îndreptată de la bun început.

Voi prezenta un exemplu din viaţă pe baza căruia o să încercăm să elucidăm mai concret problemele legate de relaţiile dintre părinţi şi copii.

Exemplu din viaţă:

Vine la consultaţie o femeie impresionantă, de patruzeci şi cinci de ani, cu înclinaţie spre ştiinţe spirituale. Încă din fragedă copilărie ea a avut un dar natural de a ierta. Un asemenea dar, încât cerând iertare pentru alţii, ea s-a transformat în judecător popular, atât acasă cât şi la şcoală şi apoi la locul de muncă. Avea o voinţă puternică şi dorea să le facă bine tuturor. A învăţat să facă bine şi pentru sine după mari strădanii. Întrucât avea sentimentul vinovăţiei, căuta şi găsea greşeala doar în sine.

Patru sarcini s-au sfârşit cu pierderea lor, două, însă, au fost duse până la capăt graţie voinţei puternice şi gândirii subconştiente corecte – în timpul acestor două sarcini s-a apărat pe sine în numele copiilor.

De 7 ani, familia locuieşte împreună cu mama doamnei care în ciuda vârstei înaintate este activă şi între-

prinzătoare. Viaţa ei este asemănătoare cu o piatră care se rostogoleşte – pestriţă şi grea. Îi iubeşte pe cei pe care îi consideră buni. Deseori devine bun cel care a murit. Încă din tinereţe, sufletul neliniştit şi zbuciumat al bătrânei o obliga să lupte împotriva răului. Chiar şi în cel mai minunat lucru ea găseşte ceva rău şi prin aceasta ştie să tragă covorul de sub picioare atât copiilor cât şi adulţilor. Cu grija sa meticuloasă şi cu lacrimile de întristare ea conduce întregul neam oferindu-i destul de multe probleme.

Înfăptuind *binele ei* a pricinuit mult rău fiindcă, după părerea ei, ea este bună, iar ceilalţi îi fac rău dinadins *şi doar o viaţă liniştită poate să-i salveze sănătatea extrem de precară.* Având o gândire materialistă, devine irascibilă când este vorba de problemele sufletului. Îl detestă pe Dumnezeu fără să ştie ce este Dumnezeu şi refuză să i se explice. Consideră că sunt corecte părerile celor în vârstă, în special ale sale, şi terorizează pe oricine cu ajutorul lacrimilor, a milei faţă de sine, a vorbelor de ocară, etc. „ Moare" în fiecare zi de 40 de ani, dar îi este frică de moarte. Dacă nu este ascultată atunci împroaşcă cu înjurături şi blesteme. „*Voi muri, dar pentru acest lucru nu te voi ierta*". – Acestea sunt cele mai obişnuite dintre ameninţările ei şi le spune, mereu, foarte sincer. Nu uită cui i-a făcut bine şi îi consideră datornicii săi. Cei mai mari datornici sunt copiii.

Din legile naturii cunoscute de noi ştim următoarele:

- Copilul îşi alege singur părinţii, asta înseamnă că acestei fiice îi trebuia o astfel de mamă. Fiind un om dezvoltat spiritual, ea are nevoie tocmai de o asemenea mamă, care îi creează o viaţă deosebit de grea, întrucât din greutăţi înveţi. Deşi se putea şi altfel, adică prin educaţie;

- Copilul îşi alege părinţii dintr-o mare dragoste – toate

spiritele vin la părinţi din iubire şi nici un copil, niciodată, nu va înceta să o iubească pe mama sa. Verbal poate să nege acest lucru dar nu şi în suflet. Acea persoană care crede în cuvintele lui, nu înţelege legile naturii. Această fată o iubeşte de asemenea pe mama sa, în ciuda tuturor lucrurilor.

- Mama, fiind de mai mult timp în corpul fizic este obligată să-şi înveţe copilul să se descurce în viaţă.

Fiica ştia despre toate acestea şi în sufletul ei a făcut tot ce era posibil. În ciuda acestui fapt ea suferă foarte des de afecţiuni ale căilor respiratorii. Devansând problema, dacă boala nu dispare, înseamnă că stresul nu s-a eliberat definitiv. În consecinţă, trebuie să ierţi din nou şi din nou.

Bolile de care suferă fiica sunt:

- inflamaţia laringelui şi a coardelor vocale (chakra a 5-a – probleme de comunicare);
- bronşită (chakrele 4-5 – probleme de comunicare şi sentimentul iubirii);
- amigdalita care a apărut la vârsta de 6 luni înseamnă probleme în relaţiile dintre părinţi.

La mamă s-a format următoarea concepţie: *„Nimeni nu mă iubeşte şi nimeni n-are nevoie de mine"*. Copilul nu poate să-i spună mamei că o iubeşte, întrucât nu poate încă vorbi, şi i se formează complexul inferiorităţii: *„Eu o iubesc, dar mamei nu-i pasă de iubirea mea, altfel n-ar spune că n-o iubeşte nimeni."* Cu cât mai mult plângea mama, cu atât mai des apare amigdalita. Copilul doreşte binele mamei şi se sacrifică, cedând forţa sa mamei. Fiica într-o perioadă de şase ani a avut de trei ori amigdalită atât de puternică, încât doctorii au pierdut speranţa să mai salveze

viaţa copilului. La vârsta de 11 ani i s-au scos amigdalele, dar stresurile i-au rămas şi a început inflamarea laringelui şi a coardelor vocale.

Inflamarea cronică a vezicii urinare

Cuvintele mamei: *„bolile tale mă bagă în mormânt"* îi provoacă copilului sentimentul vinovăţiei şi teama că mama va muri. Copilului, aflându-se de trei ori în moarte clinică, şi ca urmare, prin aceasta, căpătând experienţa morţii nu i-a mai fost frică de moarte, dar i-a fost foarte mare frică de moartea mamei.

Inflamarea vezicii urinare înseamnă acumularea înverşunării împotriva vieţii. Permanenta măcinare de către mamă a unora şi aceloraşi gânduri negative otrăvesc viaţa copilului.

Indigestia

Ameninţările, înjurăturile, blestemele, ameninţarea cu moartea, interdicţiile, ordinele, plânsul, reproşurile, tirania etc. provoacă indigestia. La fiecare stres corpul reacţionează în mod diferit. Mama şi copilul sunt legaţi pentru totdeauna prin cordonul ombilical invizibil, iar lipsa de autocontrol a mamei îi provoacă dureri copilului.

Apendicita

Copilul nimereşte într-o situaţie fără ieşire. El tot timpul este rău, în ciuda faptului că se străduieşte de dragul mamei din răsputeri să înveţe bine, este silitor şi ascultător. Dar pentru acestea nu aude nici un cuvânt de încurajare, iar când ceva nu este cum trebuie, atunci mama se grăbeşte să îl înfiereze şi să îl înjure.

Durerile de cap

Copilul nu poate să aplaneze divergenţele dintre părinţi. Atât mama cât şi tatăl îl folosesc ca pe un scut pentru a para atacurile reciproce. El îi iubeşte pe amândoi. Părinţii distrug lumea gândurilor şi a sentimentelor copilului.

Bolile glandei tiroide

Fiica nu poate să-şi exprime părerea deoarece copiii nu au acest drept, sau părerea copilului este întotdeauna greşită. Mama vorbeşte mereu pentru el, şi copilul este pus în situaţia de a nu mai putea să deschidă gura. Creşte un copil care gândeşte şi acţionează corect, dar n-are dreptul la nimic. Aşa sunt educaţi sclavii fără a conştientiza că nu poţi face sclav pe oricine.

Bolile virale şi cele nediagnosticate de până la pubertate.

Ele trezesc în copil speranţa: *„când voi absolvi şcoala şi voi pleca de acasă, totul va fi altfel"*. Şi cu unii aşa se şi întâmplă.

Trebuie să menţionez că, după atât de multe suferinţe, femeia totuşi nu s-a îmbolnăvit de inimă întrucât iubirea ei pentru mamă era atât de mare încât nimic n-a diminuat-o. Ea a înţeles că lumea nu este atât de rea cum consideră mama sa. Copilul s-a salvat, fiindcă a cerut ajutor de sus, din cer. Strigătul inconştient de ajutor a fost sincer, aşa cum acest lucru este întotdeauna caracteristic copiilor şi Dumnezeu, recunoscându-i sinceritatea, l-a ajutat.

Acumularea de stresuri i-a provocat dorinţa de a muri, dar întrucât moartea i-ar fi pricinuit mamei dureri, nici acest lucru nu ar fi fost o ieşire. A început lupta, fără cuvinte, pentru supravieţuire.

Doi dintre copiii acestei femei au murit. De ce? Femeia începe să elimine mama din gândurile sale. Ea nu dispune de arta deplinei iertări, dar pentru păcatele anterioare cere întotdeauna iertare. Sufletul ei nu este cuprins de ură, ştie să uite răul, începe să se respecte şi pe sine şi să-şi insufle binele. Mama simte că *fiica i-a scăpat din mâini* şi încep reproşurile.

Maturizându-se, fiica îşi găseşte un punct de sprijin doar în raţiune în sentimentele sale, în capacitatea de a deosebi binele de rău şi în respectul de sine, având senzaţia singurătăţii chiar şi printre semenii săi. Totuşi, ea îşi însuşeşte câte ceva din concepţia mamei despre lume. De exemplu: *„bărbaţii sunt monştri şi dacă accepţi un bărbat lângă tine, nu-mi mai eşti fiică"* îi distruge sentimentul iubirii faţă de sexul opus, iar mai târziu îi distruge şi familia.

Întreruperea sarcinii

Fiica este timidă, dispreţuieşte bărbaţii şi consideră că, în viaţă, copiii nu aduc nimic bun, îţi dau doar bătaie de cap. Totuşi, sentimentele îi spun contrariul. Fiica se căsătoreşte cu un om tăcut cu care nu este posibil să discute despre viaţă, şi care tăinuieşte complexul de inferioritate de la început: *eu nu sunt demn de iubire*, care împiedică sinceritatea sentimentelor. Mama insistă pentru întreruperea sarcinii. La locul de muncă există o tensiune mare, soţul nu o iubeşte, ea însăşi nu este demnă de iubire – toate acestea provoacă inflamarea muşchilor inimii, lucru ce începe să se repete cu regularitate primăvara devreme, de şapte ani încoace.

Miocardita sau inflamarea muşchilor inimii

Primăvara se simte cel mai mult insuficienţa energiei solare. Lipsa de iubire extenuează chakra inimii. Femeia aşteaptă o viaţă întreagă să i se spună: ”*Te iubesc*”, ea, însă, are stresul „*nu sunt demnă de a fi iubită*” care împiedică exprimarea în cuvinte a sentimentelor.

Tânăra femeie, energică şi plină de viaţă îşi iubeşte familia, serviciul, şi dăruieşte iubire tuturor – oamenilor, plantelor, animalelor, şi totul merge ca pe roate. La rândul său, primeşte răspuns la iubirea ei, fapt ce o ajută să reziste. Însă, cei cărora doreşte cel mai mult să le ofere iubire, o resping, iar aceasta o istoveşte. Ea caută ieşire din situaţie. Analizându-şi sentimentele, descoperă că este iubită, dar are nevoie de confirmare în cuvinte.

Tulburarea funcţiilor creierului – pierderea memoriei, a echilibrului şi a capacităţii de muncă. În plus apare şi miocardita cronică.

Conflictul dintre sentimente şi raţiune atinge cota maximă la vârsta de 30 de ani. Creierul ei însuşeşte cu sârguinţă înţelepciunea şcolară şi ţine sentimentele în captivitate, dar aspirând spre sinceritate, simte o povară foarte mare. Deşi se simte vinovată, fiind o fire emotivă, ea îşi urmează din fericire, sentimentele. Le face mult bine altora, pe sine, însă, se neglijează.

Tumoare la uter, anemie cronică

Uterul este organul maternităţii şi a naşterii copiilor. Copilului care îşi asumă problemele mamei jertfindu-se pe sine, îi apare fibromul uterin încă din pântecele mamei. Anemia este un indiciu că în viaţa ei au dispărut forţele vitale şi sensul vieţii. În timpul procedurii ginecologice,

femeia se află în stare de şoc, intră în moarte clinică şi pentru un timp pleacă în lumea de dincolo. Ulterior îşi aminteşte totul, dar nu poate să atingă aceste viziuni.

După o asemenea criză, apare încrederea în sine dar şi o oarecare depresie care o obligă să caute... Caută şi, treptat, se regăseşte pe sine. Apare credinţa puternică în sine, din cauza căreia apar neînţelegerile cu colegii. Treptat ea devine tot mai spirituală, mai deşteaptă şi mai puternică. Singurul lucru ce nu poate să-l depăşească este mama sa, mereu nemulţumită, plină de răutate, care ţine sub presiune întreaga familie. Pentru familie, aceasta este o povară uriaşă. Cel mai mult suferă fata, fiindcă se simte vinovată faţă de mamă, dar şi faţă de familia sa, deoarece stă în casă cu mama sa scandalagioaică. Ea, în general, reuşeşte să rezolve problemele în mod delicat, dar nu şi în acest caz, întrucât nu poate hotărî cu bună-cuviinţă.

Febra

Mama urzeşte o următoare ceartă dar cearta nu se dezvoltă, întrucât este imposibil să se certe cu fiica sa, deoarece aceasta, încă din copilărie, a învăţat din experienţa să nu coboare până la un conflict deschis. Acest lucru creează însă încordare iar temperatura arată faptul că pierderea de energie a atins nivelul maxim. Întrucât fiica ştie să o ierte pe mamă, temperatura scade după câteva ore.

Inflamarea coardelor vocale

Este corect ca omul să-şi spună părerea, să discute în contradictoriu, să raţioneze. Dacă îşi exprimă răutatea prin ţipete provocându-le rău altora, dar şi lui însuşi, fie nu vorbeşte ceea ce ar dori, fie cuvintele i se opresc în gât, atunci esenţa în ambele cazuri este una şi aceeaşi - are loc acu-

mularea aceleiaşi energii negative.

Bronşita

Dacă este strivit sentimentul iubirii, suferă inima şi plămânii. Epuizarea energiei chakrei inimii slăbeşte miocardul, dereglează circuitul sanguin şi sângele se sedimentează în plămâni. Corpul vrea să se elibereze de relaţia extenuantă cu mama (sau soţul), vrea s-o elimine. Este ceea ce corpul poate să facă pe cale fizică. Situaţia se complică, deoarece fiica ştie că mama nu iartă, chiar dacă moare. Este imposibil să discuţi cu ea pe un ton liniştit, se agaţă de orice cuvânt şi, imediat îşi exprimă nemulţumirea prin scrisori, la telefon, prin vecini etc. În consecinţă, sentimentul vinovăţiei se transformă în frica în faţa opiniei publice. Pentru a se vindeca, trebuie să se elibereze de:

Sentimentul vinovăţiei faţă de mamă

Eliberarea de acest sentiment părea, pentru fiică, sinonim cu a respinge iubirea. Abia când a dispărut sentimentul de vinovăţie a înţeles că încă îşi mai iubeşte mama şi acest sentiment nu-i mai provoacă dureri.

Frica de opinia publică

Deseori, nu este conştientizată. Stresul concret poate fi eliberat mai uşor. Cine se orientează doar după părerea altora, îşi face rău. Fiecare trebuie să conştientizeze că lumea este ca un glob ce se roteşte, iar în mijlocul lui se află el însuşi. Dacă mă simt bine, eu iradiez în jurul meu energie pozitivă şi se simt bine şi cei din jurul meu, şi problema dispare.

Blocarea chakrei laringiene

A exprima sentimentele prin ţipete provocându-ţi rău ţie şi altora, sau a ţine aceste sentimente închistate în sine, pare o problemă de nerezolvat. Nu este adevărat. Înţeleptul

ştie ce vorbeşte, iar ignorantul vorbeşte ce ştie. Fiecare om se află la un anumit nivel de dezvoltare a raţiunii şi comunică de la acest nivel. Un om înţelept trebuie să coboare la nivelul ignorantului, fiindcă are datoria să-l înveţe. Dacă ignorantul nu acceptă şi continuă să strige şi să se certe, oferiţi-i această posibilitate, iar dacă în consecinţă aveţi o dispoziţie deprimantă, iertaţi-vă că aţi procedat aşa şi nu altfel. Problemele pot fi rezolvate prin discuţii, chiar în contradictoriu, dar să nu porţi, din delicateţe, o povară în suflet, care în cele din urmă, provoacă şi cancerul. Dacă cel înţelept se îmbolnăveşte de cancer, iar ignorantul a rămas ignorant, cine dintre ei a greşit? Evident că cel deştept care, din cauza bunului simţ, a acumulat stresul, neexteriorizându-se, până s-a îmbolnăvit.

Regretul că mama nu-ţi ascultă sfaturile şi suferă, se înrăieşte şi caută vinovaţi.

Fiecare om vine pe lume pentru a învăţa. Fiecare învaţă ceea ce are nevoie. Unul învaţă A, al doilea B, al treilea C, iar în viaţa trecută au învăţat în altă ordine – B, C şi A. Rezultă că fiecare învaţă în felul său. Fiica acestei mame este un spirit bătrân, mai evoluat decât mama sa şi, din iubire faţă de ea o învaţă, forţat, cum să-i fie bine. Este o greşeală.

Cine comunică la nivelul spiritului, trebuie să înveţe spiritual. Cine comunică la nivelul raţiunii, trebuie să înveţe raţional. Agresivitatea celui ce comunică la nivel fizic, trebuie domolită fizic. A te face jertfă agresiunii fizice, înseamnă să te autodistrugi.

Cine doreşte să se ridice mai sus de nivelul său, trebuie să-şi exprime această dorinţă. În cazul de faţă, mama trebuie să-şi exprime dorinţa de a se schimba. Întotdeauna, faptele se întorc la autorul lor. Fiica nu poate să-şi ajute

mama, fiindcă fiecare are dreptul să-şi aleagă metoda de educaţie. Te gândeşti cu părere de rău la faptul că propria mamă îşi face sieşi rău şi înţelegi acest lucru, dar nu poţi să o ajuţi, pentru că fiecare om are dreptul să-şi aleagă singur metoda învăţării. Dacă fiica o învaţă binele, iar mama nu o înţelege, atunci este dreptul sfânt al mamei să sufere.

Când i-am explicat fiicei esenţa stresului ereditar al mamei sale ca s-o înţeleagă mai bine pe aceasta, s-a dovedit că această viaţă a fost foarte necesară mamei şi că şi-a iubit părinţii cu o dragoste deosebită pentru că i-au permis venirea pe lume. Mama mamei era o femeie harnică, dar aspră. Având o fiică, îşi dorea să nască doar fii pentru a avea ajutor în familie. Tatăl avea un caracter moale şi era bolnăvicios. Părinţii luptau cu greutăţile vieţii şi fiica avea sentimentul vinovăţiei că nu poate să îndeplinească aspiraţiile părinţilor. S-a format stresul „oricum nu mă iubeşte nimeni" care creştea ca lava unui vulcan şi îi otrăvea viaţa. În situaţia creată, fiica putea să-şi ajute mama doar iertându-şi bunicii că şi-au permis aceste gânduri despre viitorul copil lăsându-l fără iubire şi provocându-i durere şi nepoatei sale etc.

De ce mama pacientei mele avea asemenea părinţi? Cheia înţelegerii se află în viaţa anterioară când părinţii ei erau nişte oameni certăreţi care nu aveau grijă de copilul lor. Fata fugea de acasă din cauza scandalurilor, după care era pedepsită. Familia s-a destrămat, părinţii şi-au abandonat fiica, devenind un copil al nimănui. Fata era un spirit deschis, foarte sensibil şi a început să practice magia albă. Viaţa dură din copilărie îşi lăsase însă amprenta şi ea a început să răspundă răului cu rău.

Probabil că aţi înţeles că în viaţa actuală, acest suflet a venit cu dorinţa de a obţine părinţi care să nu-şi abando-

neze copiii. Dorința i s-a împlinit, dar n-a tras nici o concluzie din celelalte greşeli. Stresurile i-au provocat nevroza cu dureri cumplite în tot corpul. În această viață nu putea să învețe decât prin suferința fizică. Aceasta este calea tristă a acestui spirit spre lumină.

Femeia s-a însănătoşit. Modul ei de gândire s-a schimbat, a început să-şi înțeleagă mama, conflictele erau tot mai puține şi fiica n-o mai atrăgea pe mamă cu stresurile sale. Mama nu-i mai paraliza voința.

Relațiile dintre sexe și sentimentul vinovăției

S-ar putea ca cineva să continue căutarea celui vinovat de necazurile sale întrucât nu a înțeles că vina este doar cauza primară. Noi aşa ne-am obişnuit să fim vinovați şi să-i învinuim pe alții încât este nostim să ascultăm cum femeile îi învinuiesc pe bărbați pentru toate păcatele de moarte, iar bărbații le învinuiesc pe femei.

După legea polarității Universului, omul este o ființă bipolară – bărbat şi femeie, formând un întreg. În lumea fizică aceasta înseamnă desăvârşire. Dacă omul a ales să trăiască în singurătate, el se lipseşte de ceva de importanță vitală. Aceasta este o greşeală şi din greşeli se învață.

Bărbatul creează forma iar femeia – conținutul. Bărbatul naşte idei, iar femeia naşte copii. Bărbatul construieşte casa iar femeia înfrumusețează căminul. Bărbatul reprezintă forța iar femeia – căldura sufletească. Bărbatul reprezintă mintea, iar femeia sentimentul.

Dacă femeia spune că genul masculin decade, aceasta se referă şi la bărbatul ei. Chiar dacă acest lucru nu este

aşa, femeia îşi conduce bărbatul pe panta decăderii.

Dacă bărbatul spune că femeile sunt ignorante, aceasta se referă şi la soţia sa.

Femeia care doreşte ca bărbaţii să fie la fel de blânzi şi sensibili ca femeile, nu înţelege că îi determină pe bărbaţi să se feminizeze. Este mai bine să iubiţi bărbatul în aşa fel, încât cu propria dragoste să înflăcăraţi dragostea lui. Numai dragostea atrage către sine dragostea.

Bărbatul care doreşte ca femeile să-şi însuşească o educaţie tehnică şi să fie experimentate ca bărbatul, nu înţelege că el singur se privează de căldura feminină. Mai bine iubiţi sensibilitatea soţiei dumneavoastră şi respectaţi-i feminitatea.

Iubirea de mamă este considerată, pe drept cuvânt, un sentiment atotbiruitor. Mama este primul învăţător în lumea fizică. Ea trebuie să înveţe copilul să iubească. Dacă mama are iubire în suflet, totul în jur este plin de iubire. Omul care iubeşte este un partener bun, un părinte bun, un şef bun şi un prieten bun etc.

Când în sufletul mamei există iubire, atunci aceasta pătrunde în tot ceea ce atinge. În camera unde trăieşte o soţie sau o mamă iubitoare oricine doreşte să intre, chiar dacă aceasta este o cămăruţă, unde în loc de cuier este înfipt un cui în zid, în care e doar o masă simplă cu scaune şi podeaua este imaculată. Acolo este cald şi bine pentru că toate obiectele respiră iubirea.

Sunt case pline ca un potir în care viaţa poate fi venerată, numai să fie în ele căldură sufletească. Aceasta nu înseamnă că într-o casă sărăcăcioasă este căldură, iar într-o casă bogată nu este. Îndestularea în acest caz nu contează. Şi în casă bogată se întâmplă să fie bine, nu pentru că stăpâna posedă lucruri de valoare, ci pentru că ştie să

iubească.

Bărbaţi şi femei!

Bucuraţi-vă pentru faptul că partenerul dumneavoastră este un om adevărat şi nu un robot asexuat şi aveţi grijă de el. Această comoară merită ocrotită. Dacă transformaţi cu samavolnicie partenerul în robot sau vă supuneţi cu docilitate singuri, atunci vă pierdeţi o jumătate din viaţă. De tot ceea ce luaţi de la alţii vă privaţi şi pe dumneavoastră.

La femei prevalează sentimentele, la bărbaţi – forţa. La femei este ascunsă forţa, la bărbaţi – sentimentele. Asta aşa şi trebuie să fie.

Bărbaţii spun deseori: *„cât de slabe sunt femeile, dar trăiesc mai mult".* Spiritul sau zona sentimentelor este primordial, de aceea sentimentele determină starea sănătăţii şi durata vieţii. Prin aceasta se explică rezistenţa femeii. Femeia care încearcă să trezească sentimentele bărbatului, îi întăreşte sfera emoţională şi îi prelungeşte viaţa. Femeia luptă pentru puritatea sentimentelor sale creând pe parcursul acestei lupte atât binele cât şi răul. Dacă femeia trăieşte mai mult decât bărbatul, înseamnă că ea a procedat corect. Dacă însă femeia doreşte să fie bună, bine crescută, ascultătoare şi încearcă să producă o impresie bună, trăieşte scrâşnind din dinţi şi îndeasă în sine toate stresurile, atunci o asemenea femeie precis că va muri înaintea soţului.

Bărbatul care simte fericirea izvorâtă din putere are o influenţă pozitivă asupra corpului său. Bucuria lui atrage bucuria altora; comunicarea cu un asemenea om provoacă plăcere. Dacă un bărbat dezvoltat fizic are complexul inferiorităţii, se va îmbolnăvi, fiindcă sentimentele sunt vulnerabilitatea bărbaţilor.

Dacă femeia îşi corectează sentimentele cu ajutorul raţiunii, în concordanţă cu locul şi timpul, atunci ea este o

femeie puternică. Rezultă că sentimentele i-au întărit forța.

Dacă bărbatul își corectează prin rațiune forța în concordanță cu locul și timpul, atunci el este un bărbat puternic. Rezultă că forța i-a întărit sentimentele.

Asemenea oameni sunt buni în orice situație. Cine se eliberează de comoditatea gândurilor poate să devină echilibrat.

Relația de cuplu este corectă atunci când ambele părți permit una alteia să fie așa cum au fost create și se acceptă. Cu înțelegere și cu bunăvoință se raportează la greșelile fiecăruia și obțin plăcerea de la partea puternică a perechii. Se dezvoltă în general și se dezvoltă reciproc unul pe celălalt iar dacă apare un conflict, atunci în cadrul disensiunii clarifică totul până la sfârșit. Dacă bărbatul gândește cu bunăvoință: „*Of, ea este femeie, la ea întotdeauna sentimentele se revarsă în afară,*" iar dacă femeia gândește bine: „*Of, bărbatul e bărbat, indiferent, el nu simte așa ca mine, dar în felul lui are dreptate,*" și împreună continuă să meargă pe calea vieții lor, atunci apare unitatea desăvârșită.

Aceasta este o familie puternică.

Dacă bărbatul, râde dinadins de sentimentele soției sau este obligat să se apere de sentimentele acesteia, sau dacă femeia umilește forța bărbatului și se înverșunează din cauza nesimțirii acestuia, atunci într-o asemenea familie se trăiește rău. Soția trebuie să îndeplinească rolul femeii, iar soțul - rolul bărbatului. În caz contrar, se ajunge la sentimentul de inferioritate.

Pentru o asemenea familie este mai bună o soluție cu certuri zgomotoase până la țipete decât să permită ca supărarea să fiarbă în ei în tăcere.

Dorința de a-l înțelege pe celălalt și pe tine însuți ajută

la lecuirea chiar şi a celor mai grele boli. Omul are nevoie de claritate.

Omenirea există din vremuri imemoriale, indiferent unde se află casa omului – fie în peşteră, fie în palat. Un rol determinant îl joacă nu nivelul de bunăstare, ci liniştea sufletească. Cu cât mai înțeleaptă devine omenirea, cu atât se complică viața sufletească şi cu atât mai perfect devine mijlocul de comunicare, adică, vorbirea. Vorbirea, pentru omenire, are o importanță imensă. Ea dezvoltă oamenii precum şi relațiile dintre ei. Filozofia a subliniat întotdeauna importanța artei oratorice ca un mijloc de autoexprimare. Filozofia, însă, din păcate, tinde să fie alimentată cu demagogie.

Gândul este primordial, iar cuvântul consolidează gândul. Rațiunea există pentru a controla sentimentele şi cuvintele. Cuvântul aruncat fără judecată, fără control, poate întotdeauna să cauzeze durere altuia şi atunci este foarte greu de iertat. Este foarte uşor să jigneşti pe cineva, să-i striveşti sentimentele, dar este extrem de greu să te eliberezi de propriile supărări.

Învățați copiii să vorbească, să argumenteze, să-şi exprime gândurile ca să nu ajungă oameni ce dispun de darul vorbirii, dar cel mai adesea tac. Foarte multe stresuri se acumulează în suflet fiindcă oamenii nu ştiu să se exprime în aşa fel încât să nu jignească pe cineva. Şi câte stresuri nu apar fiindcă oamenilor le este frică de părerea altora, văd în fiecare cuvânt o jignire, o învinuire, o observație, o pierdere de timp fără sens, întrucât ştiu că ei înşişi iau asupra lor toate cele spuse de ceilalți ad literam.

Oameni tineri şi simpatici se îndrăgostesc şi se căsătoresc. Viața formulează revendicările sale, apare necesitatea de a se clarifica ceva, dar ei nu sunt în stare să aleagă

cuvântul corect şi momentul propice, fiindu-le frică să nu dea dovadă de insuficientă delicateţe. Le este teamă că interlocutorul va considera discuţia ca un reproş la adresa sa. Se străduiesc din răsputeri, dorind să se facă plăcuţi unul altuia, se distrează, dar adesea recurg la alegorii, sperând că partenera de viaţă înţelege despre ce este vorba. Dar omul are nevoie să i te adresezi direct lui atunci când este vorba de el, alegoria adeseori fiind percepută ca reproş.

Mângâierea fără cuvinte este de asemenea lipsită de valoare întrucât lipseşte esenţialul, adică forţa cuvântului. Unii nu îndrăznesc să spună cuvântul cu glas tare. Cu cât mai mult durează o asemenea încordare, cu atât mai puternică este iritarea faţă de sine şi faţă de partenera de viaţă, sentimentele se răcesc, se destramă viaţa sexuală. Răbdarea femeii este prima care cedează, întrucât femeia nu poate să trăiască cu sentimente estompate. La o femeie adevărată sentimentele trebuie să strălucească precum un cristal. Atunci străluceşte şi casa şi familia. Femeia se îngrijeşte atât de mult de păstrarea sentimentelor sale, încât în mod instinctiv începe să adreseze iubirea sa altor oameni sau animalelor, plantelor, obiectelor, întrucât ea nu poate să procedeze altfel. La soţ deja nu mai ajunge suficientă dragoste, întrucât el este îndepărtat de toate acestea.

Sentimentul este partea slabă a bărbatului. Bărbatul care îşi înfrânează sentimentele se privează de ele întrucât numai sentimentul adresat unei alte persoane se întoarce înapoi de două ori. Din cauza faptului că bărbatul îşi reţine sentimentele, el pierde mult, de aici provine şi viaţa scurtă a bărbatului. Bărbatul are un suflet fragil, dar un corp puternic. Femeia – invers.

Este profund greşită părerea că bărbaţii trebuie să-şi

exprime, primii, sentimentele, iar femeia trebuie să aştepte. Dacă se întâmplă altfel, în momentul certurilor, soţul poate să-i reproşeze aceasta soţiei. O asemenea jignire nu se uită uşor. În astfel de cazuri nu există învingători, ambele părţi sunt învinse. În conformitate cu legea naturii, omul trebuie să rămână el însuşi, iar exprimarea sentimentelor este un proces firesc şi individual. Trebuie să înţelegem corect legile morale, ele nu trebuie să încătuşeze oamenii.

Oameni care vă recunoaşteţi în descrierile prezente, iertaţi limitele voastre de încătuşare, de frică şi începeţi să vă exprimaţi pe voi înşivă şi sentimentele voastre. Dacă sentimentul este întărit cu un cuvânt corect, atunci acesta este un sprijin puternic în viaţă.

În caz contrar, cu trecerea anilor, dumneavoastră vă implicaţi într-o luptă fără sens, dar şi copiii vor fi obligaţi să crească pe câmpul de luptă.

Într-o căsătorie, soţii încearcă să păstreze iubirea prin diferite metode. Sunt la modă căsătoriile libere care nu încătuşează oamenii. Soţii încearcă să evite atitudinea de proprietar a unuia faţă de celălalt şi limitarea reciprocă a libertăţii, fără a înţelege faptul că în faţa lui Dumnezeu ei formează un întreg unitar. Inelele şi mărturiile despre căsnicie, chiar şi căsătoriile în biserică constituie un spectacol omenesc, care are influenţă în măsura în care percep aceasta părţile participante.

În faţa lui Dumnezeu, o pereche căsătorită este aceea care se uneşte reciproc prin suflet şi trup într-unul, iar această uniune este sfântă pentru totdeauna. Cine greşeşte, acela îşi alege singur pedeapsa, iar măsura se află în sufletul celui care a greşit.

O căsătorie încheiată oficial, la baza căreia stau iubirea curată şi respectul faţă de libertatea personalităţii, nu

are nevoie de un alt sprijin decât tăria sentimentelor. O dragoste curată şi dezinteresată este aceea care dă şi care nu doreşte recompensă. Iar cel care ştie să dea este răsplătit dublu.

Alergia – blestemul secolului

Alergia sau hipersensibilitatea este un indiciu al intoleranţei corpului. Dar ce nu tolerează? Alimente? Iertaţi-mă, cum poate corpul să nu suporte mâncarea?

Conservanţii, carnea de pasăre crescută cu hormoni, insecticidele, naftalina etc., sunt substanţe care nu se elimină din corp şi afectează organele de eliminare – ficatul şi rinichii. Metalele grele se acumulează în ficat şi în oase, iar când cantitatea lor atinge două mii de grame, atunci corpul moare chipurile fără o cauză vizibilă.

De ce alergia este atât de frecventă la copii? Deseori sunt aduşi la consultaţii copii a căror piele este acoperită de o crustă în ciuda faptului că respectă un regim alimentar extrem de sever.

Exemplu din viaţă:

Mama şi tatăl aduc copilul la consultaţie. Acesta are o erupţie alergică pe piele. Eu le explic că această boală este determinată de acumularea zgurei în ficat. Ficatul nu mai este în stare să cureţe organismul, iar pielea este obligată să vină în ajutorul lui. Ficatul nu se descurcă cu activitatea

sa întrucât frica în fața urii și furiei l-au blocat. Incapacitatea ficatului de a funcționa provine din insuficiența energiei la nivelul chakrei inimii sau din lipsa iubirii.

Copilul este oglinda relațiilor familiale. Ura și furia părinților față de tot ceea ce este rău și ceea ce nu se îndreaptă distrug în ei sentimentul iubirii. Copilul vede acest lucru și din cauza prăbușirii iubirii părinților, a prăbușirii familiei, inima i se blochează cu o durere surdă. Le-am mai spus părinților despre stresurile copilului de când era în stare embrionară, stresuri provocate de cearta părinților pentru întâietate. Văd două fețe palide de jertfe, cu lacrimi în ochi și cu rușine mângâindu-se unul pe altul, dar hotărârea de a îndrepta lucrurile li se citește pe chipuri. Oamenii și-au recunoscut vina lor. Cine recunoaște, acela corectează.

Eu știu acum - copilul lor se vindecă repede și în întregime. Sufletul lui simte că ce a fost a fost, că aceasta a fost o învățătură, și că de fapt părinții îl iubesc.

E x e m p l u d i n v i a ț ă:

O altă mamă disperată pentru sănătatea copilului vine deja nu știu a câta oară, întrucât deși există un efect, problema nu este rezolvată. Mama speră în mod sincer că se va vindeca. Văd fața ei speriată și gata să izbucnească în plâns pentru că nu mai poate suporta mai mult. Când îi repet: „copilul este oglinda familiei", ea îmi răspunde: *„suntem o familie liniștită, noi nu ne certăm"*. Ea nu înțelege că în familia lor se acumulează amărăciune în suflet. Faptul că în general nu se ceartă poate fi și adevărat, dar tonul mereu ridicat și nervos al glasului și viața trăită după ordine și interdicții este mai rea decât orice ceartă. „De ce n-a venit tatăl?" – am întrebat-o. „Nu are timp" –

mi-a răspuns. Dar iertaţi-mă, să stai în maşină, în curte şi să înjuri că mama târăşte copilul la orice om anormal, - pentru aceasta el are timp? Apropo, toţi oamenii, în felul lor sunt anormali... La care mama îmi spune: „Dar...noi o ducem bine."

Eu aş dori ca dumneavoastră să trăiţi bine, dragă doamnă. Dar dacă vă e teamă de furia bărbătească, dacă tremuraţi întotdeauna de frică şi nu ziceţi nimic, atunci dumneavoastră înşivă vă alegeţi cu un astm alergic iar copilul, într-un asemenea biocâmp negativ, nu se va putea vindeca. Nu poţi să ţii în suflet o iubire înăbuşită. La copil se accelerează îmbolnăvirea până la apariţia unei plăgi la gât. Copilul este cuprins de stresul că el nu este iubit.

- „Cine nu îl iubeşte? Pe cine nu iubesc?", a întrebat disperată femeia.

Copilul îşi iubeşte părinţii fără rezerve şi pentru totdeauna. Când el vede atmosfera din casă, iar copilul nu poate fi înşelat, atunci îi apare frica pentru faptul că dragostea părintească dispare. Problemele materiale constituie de asemenea un factor efectiv de distrugere a vieţii de familie. În general, începutul acestui proces se trage din activităţi şi evenimente care au avut loc încă în perioada embrionară. Nu are nici un sens să negi aceste probleme. Tatăl trebuie iertat. Faceţi aceasta în locul copilului – înainte, însă, iertaţi frica de furie, de ură şi atunci veţi putea să-l iertaţi şi pe tată. Faceţi acest lucru în fiecare seară înainte de a adormi. Să nu vă fie frică să faceţi acest lucru în faţa copilului. El va simţi imediat că iubirea faţă de tată se descătuşează şi înfloreşte. Pe părinţii soţului să-i iertaţi pentru faptul că ei nu au reuşit să trezească în sufletul copilului lor adevărata iubire, iar pe ai dumneavoastră pentru faptul că v-au făcut iubirea dependentă de frică.

Sufletul liber este curajos şi puternic. Atunci şi soţul se eliberează de stresurile dumneavoastră şi veţi putea discuta cu el. Încăpăţânarea bărbătească adeseori constituie numai o reacţie de protecţie. Acţiunea corectă întotdeauna este aplicabilă pentru bărbatul adevărat. Onoarea bărbatului adevărat creşte numai prin recunoaşterea greşelilor proprii şi iertare, numai dacă femeia îl apreciază corect. Într-adevăr, copilul apreciază corect. Abia atunci va începe să se schimbe şi soţul şi atmosfera din familie.

Exemplu din viaţă:

Un bărbat de vreo 55 de ani s-a supărat atât de tare la serviciu, încât era gata să plesnească de furie şi a doua zi. Către seară, i-a apărut pe corp o erupţie alergică.

- „La câte probleme am, asta-mi mai lipsea!" – şi-a zis bărbatul. Dimineaţa i s-a făcut şi mai rău. „Mă duc la doctor să-mi prescrie vreun medicament. Evident doctorii ăştia nu ştiu nimic şi, în general, medicina noastră e în declin. Dumnezeu cu dânşii. Sunt un om în vârstă şi m-am îmbolnăvit de boala copiilor, etc."

Medicul i-a prescris medicamentul şi era iarăşi nemulţumit: „Pentru ce am dat atâţia bani? Pe deasupra, tableta este foarte amară. Într-un cuvânt, oricum o întorci, tot nu nimereşti."

Credeţi că s-a însănătoşit? Nu. Către seară, corpul s-a acoperit de răni purulente şi omul nostru s-a înrăit şi mai mult.

Ce s-a întâmplat? În ficat, s-a acumulat până la punctul critic furia şi alergia a semnalizat că era nevoie de ajutor, dar a primit o tabletă amară. Ficatul avea nevoie de iertare şi iubire, dar a primit o altă doză de amărăciune şi

corpul a început să elimine puroiul pentru a-l ajuta. Oare ar fi fost mai bine dacă ar fi început să se dezvolte cancerul?

Sfaturile pentru acest om nu au fost complicate: - *iartă furia, cere iertare de la corpul tău*. Efectul a fost rapid şi convingător.

Aşadar, alergia este rezultatul încurcării ghemului iubirii, fricii şi furiei.

Bolile alergice sunt o reacţie a corpului la starea emoţională a omului. Corpul simte pericolul şi nu doreşte să moară de cancer. El vede mai clar şi astfel, prin alergie, se apără.

Există diverse feluri de alergii, ca de exemplu: sensibilitatea la părul animalelor ce este deseori legată de faptul că, în timpul sarcinii, mama s-a speriat sau s-a enervat, fie mama nu suportă câinii pentru că aceştia au obiceiul să lingă copilul pe faţă. Dacă pruncul este alergic la părul câinelui, atunci observaţi-o pe mama sa - ea nu face parte dintre oamenii echilibraţi.

Dacă unui copil îi este teamă că nu va fi lăsat în curte şi aceasta provoacă la el furie, atunci la un asemenea copil pot apărea aşa-zisele friguri provocate de fân, sau alergie la polenul florilor. Atunci este posibil ca el să ofteze toată viaţa iritat şi speriat: „*Eu nu am voie să ies în curte* şi trebuie să înghit preparate hormonale." Corpul pur şi simplu îi oferă o asemenea posibilitate.

Eliberaţi-vă frica indiferent cine şi când v-a insuflat-o, acesta constituie stresul dumneavoastră. Recreaţi-vă imaginar copilăria şi veţi găsi cauza mult mai exactă a problemelor dumneavoastră personale.

Dacă alergia la polen a apărut la maturitate, amintiţi-

vă, n-aţi avut o stare de nemulţumire la adunatul fânului sau vreun alt caz concret ce ţine de natură? Aduceţi-vă aminte începutul bolii, întrucât nemulţumirea manifestată este tocmai acel stres pe care este necesar să-l eliberaţi. Cauza rareori este înrădăcinată în viaţa anterioară, dar chiar şi atunci când se întâmplă acest lucru, stresul, totuşi, constituie particularitatea vieţii dumneavoastră actuale.

Repet, nu e absolut necesar ca dumneavoastră să fiţi un om rău. Frica de furia altora, neliniştea din cauza oamenilor răi, răutatea din cauza decepţiilor, nemulţumirea din cauza situaţiei materiale precare, suferinţa că la conducerea ţării se află un om rău etc., sunt stresurile dumneavoastră. Căutaţi-vă singur sentimentele şi gândurile dumneavoastră rele şi eliberaţi-le. Vă va fi cu atât mai uşor să eliberaţi frica faţă de cancer.

Cereţi iertare de la toţi aceia pe care îi învinuiţi pentru nefericirea voastră întrucât nu ei, ci voi înşivă atrageţi către voi nefericirea. Dumneavoastră puteţi spune: „*Păi, doar fiecare are o nefericire a lui*". Este adevărat, dar cine le interzice lor să-şi îmbunătăţească starea emoţională? De ce să aşteptăm până când natura ne trezeşte din „hibernare" printr-o oarecare catastrofă?

Cine va elimina răul din faşă, acela se va izbăvi de rău. Cine continuă să urască răul şi nu învaţă să ierte, acela suferă de rău.

Mulţi oameni încearcă să se justifice: „Există alţii şi mai nervoşi decât mine". Sunt de acord cu dumneavoastră. Fiecare om are dreptul să fie aşa cum este dar fiecare este creatorul propriei sănătăţi. Bolile depind de natura stresului.

Apariția tumorilor

Stresurile sunt variate. Din punct de vedere energetic, stresul are volum şi greutate. Se spune „am o piatră pe inimă" atunci când ne apasă vreun stres.

În principiu, când organul începe să acumuleze stresuri, el se măreşte prin umflare cu spuma moale a stresului. La eliberarea stresului, spuma dispare văzând cu ochii. Dacă nu este eliberat, organul acumulează tot mai multe stresuri, fiind nevoit să le comprime. În consecință, apare tumora benignă care poate să atingă proporții uriaşe. Acum treizeci de ani, viitorii doctori erau învățați că, de exemplu, fibromul uterin niciodată nu se transformă în cancer. Cu zece ani în urmă, transformarea în cancer se întâmpla rar, iar în prezent această transformare are loc din ce în ce mai des.

Probabil este clar că dacă femeia acumulează în sine grijile mamei sale (uterul este organul mamei) adăugându-le pe cele personale iar din cauza incapacității de a le rezolva începe să urască totul, fibromul benign se transformă în cancer.

Iertați-vă ura.

Iertați-vă pe dumneavoastră înşivă că ați acumulat grijile şi furia mamei, dar şi ale dumneavoastră.

Cereți-vă iertare corpului dumneavoastră că i-ați pricinuit rău.

Iar fibromul dumneavoastră se va vindeca înainte ca boala să se agraveze.

Fibromul este foarte frecvent întâlnit fiindcă, în ultima vreme, relația mamă-fiică a devenit foarte complicată.

Frica fiicei că *mama nu mă iubeşte* se loveşte de comportamentul autoritar al mamei. Iertarea din partea fiicei poate să nu-şi facă efectul şi fibromul se măreşte de câteva ori timp de o lună. Uneori, apare senzaţia că totul e lipsit de sens. Deseori mi se spune: „Am făcut tot ce mi-aţi spus". Atunci eu le răspund: *„Educaţia trebuie să treacă prin suflet, să fii util pentru fiecare ocazie a vieţii. Iertarea trebuie să devină a dumneavoastră personal, să pornească din inimă şi nu din cele scrise de mine pe hârtie, unde au fost fixate stresurile dumneavoastră, într-un moment concret al timpului. Întrucât în clipa următoare stresurile vor fi altele, încercaţi să gândiţi creator!"*

Copilul trebuie educat până la 18 ani. În continuare mama trebuie să ştie când a sosit timpul să plece şi când e timpul să revină.

Mamele care n-au putut să-şi educe corect copiii din cauza serviciului, încearcă sentimentul vinovăţiei faţă de ei. Sentimentul vinovăţiei este ca un bici care le determină să se implice în viaţa copiilor. Ele încearcă să corecteze greşelile lor, dar nu înţeleg faptul că timpul a trecut. Acum pot să se uite numai dintr-o parte şi să ceară iertare din toată inima pentru faptul că au privat copilul de iubire. Iertaţi-vă pentru că nu aţi ştiut şi nu aţi putut altfel. Prin aceasta îl eliberaţi pe copilul dumneavoastră de zgardă şi fibromul se va absorbi.

Alte boli frecvent întâlnite la femei sunt fibroadenomatoza şi cancerul glandelor mamare. Graniţa dintre aceste două boli este instabilă şi poate să dispară într-o clipă. De regulă este distrusă de frică.

Haideţi să judecăm:

1. dacă privim din faţă, sânii se află în zona chakrei inimii. Rezultă că stresul ţine de iubire;

2. dacă privim din spate, asigurarea sânilor cu energie are loc la nivelul vertebrelor a 4-a şi a 5-a toracice. Este zona iubirii şi a sentimentului vinovăţiei.

3. în spate se află energia voinţei dar aceasta este distrusă de frică.

Această boală depinde de stresurile care apar când soţia îşi învinuieşte soţul, de exemplu, că nu o iubeşte din cauză că nu o înţelege, că îi este infidel etc.

Dacă patologia există la un singur sân, atunci stresurile îşi au originea în perioada embrionară, deci problema este legată de relaţiile dintre mamă şi tată:

- mama nu mă iubeşte şi eu o învinuiesc pentru aceasta;
- conştientizarea că tatăl n-a iubit-o pe mama trezeşte mila faţă de ea, apoi faţă de femei, în general.

Subliniez faptul că prin stresuri de genul: *„bărbaţii nu iubesc femeile, sunt indiferenţi faţă de ele"* femeile crează un zid pe care iubirea bărbatului nu poate să-l depăşească. O asemenea femeie poate fi iubită doar de un bărbat extrem de puternic, dar şi acesta este condamnat să se întristeze: *„Ce se întâmplă cu mine, dacă această femeie se simte nefericită, fiindcă nu se simte iubită"*

Alte stresuri des întâlnite:

- învinuiri reciproce ale părinţilor;
- negarea iubirii (în special la femeile necăsătorite sau divorţate);
- încăpăţânarea: mă descurc şi fără soţ, negarea stresului şi apariţia răutăţii;
- bărbaţii nu mă iubesc, e de neînţeles ce găsesc ei la alte femei;
- invidia faţă de femeile iubite;
- tatăl nu mă iubeşte, fiindcă şi-a dorit un fiu.

În general, glanda mamară este foarte receptivă la

reproşuri, plângeri şi învinuiri.

Femeia care nu poate suporta şi urăşte văicărelile, reproşurile şi învinuirile nefondate, întrucât acest stres i s-a transmis de la mamă atrage către ea un bărbat asemănător. Situaţia poate fi şi invers – femeii însăşi îi place să ofteze, să se văicărească şi să se jelească.

Dacă prietena dumneavoastră a fost diagnosticată cu cancer la sân, încercaţi să reflectaţi puţin asupra vieţii ei. O cunoaşteţi bine. Gândiţi-vă logic, nu intraţi în panică, nu gândiţi - *dacă şi la mine este acelaşi lucru*? Trebuie să vă ajutaţi prietena, s-o susţineţi şi s-o învăţaţi, dar să nu proiectaţi asupra dumneavoastră structura invizibilă a bolii ei dintr-un sentiment de compasiune. Nu sunt rare cazurile când, într-un cerc de prietene, dacă una s-a îmbolnăvit de cancer atunci la celelalte apar umflături la sân. Toate aveau acelaşi stres *nu mă iubeşte nimeni.* Similarul atrage similarul, tocmai de aceea au devenit prietene. Le lipsea doar stimulentul bolii – frica, şi l-au primit.

Dacă aceste stresuri se acumulează, iar medicii nu se ocupă de ele, se intensifică frica, apoi se transformă în răutate. Nu negaţi prezenţa stresurilor. Aşa se comit greşelile catastrofale ale căror consecinţă este cancerul.

Dragi femei!

În sfârşit, gândiţi-vă şi la propria persoană! Căutaţi în dumneavoastră stresurile şi eliberaţi-le. Nu negaţi prezenţa lor, nu vă străduiţi, din mândrie exagerată, să fiţi mai presus de ele. Un om curajos priveşte răul în faţă şi îl iartă.

Nu este o problemă separată bolile glandelor mamare la bărbaţi. Cauzele sunt aproximativ aceleaşi, există, însă, nuanţe masculine.

Cui îi este teamă că nu este iubit, creează loc pentru stresuri. Dacă stresul există deja, înseamnă că spiritul doreşte ca, prin stres, să devină mai înţelept. Spiritul învaţă prin suferinţele corpului. Astfel, corpul trebuie să atragă stresuri similare pentru ca spiritul să înveţe prin suferinţele sale. Putem să-i demonstrăm corpului că dorim să fim sănătoşi doar eliberând stresurile. Nu trebuie să urâm stresurile ci să le eliberăm cu iubire, fiindcă au venit ca să putem învăţa o lecţie. **Învăţarea este superioară oricărui lucru.**

Deseori, oamenii se supără până în străfundul sufletului când le spun: *"Dumneavoastră doriţi să fiţi bolnav"* sau *„Nu vreţi să vă însănătoşiţi"*, şi îmi răspund: *„Cum puteţi să-mi spuneţi aşa ceva, am venit special pentru aceasta?"*

Sunt nevoită să explic mereu: *„N-am nevoie de protestele dumneavoastră, n-am nevoie de explicaţii. Eu văd care e situaţia reală. Demonstraţi-i corpului dumneavoastră, explicaţi-i, şi dacă va înţelege, va fi o dovadă că aţi acţionat corect"*

„Dar... întotdeauna, îi iert pe toţi"

„Dar... toţi mă consideră un om bun"

„Dar..."

„Le-aţi cerut iertare altor oameni şi corpului dumneavoastră?"

„Eu deja am citit şi am făcut astfel, dar nu m-a ajutat"

„Straniu, această învăţătură trebuie să fie corectă. Este învăţătura lui Hristos. L-a vindecat pe unul, pe al doilea, pe al treilea. Al patrulea s-a supărat pe vorbele

mele şi nu s-a vindecat. Ce credeţi? De ce, nici el, nici dumneavoastră nu v-aţi vindecat? Cum aţi citit? Printre rânduri! Iată cum!

În asemenea cazuri, eu întotdeauna amintesc rândurile de început ale poeziei poetei Doris Kareva:

"Eu spun: IUBIRE
Ea nu este un neadevăr.
Dacă vrei s-o asculţi
vino mai aproape.
Dacă vrei să o simţi,
vino mult mai aproape,
dar eu mai mult,
nu voi mai spune..."

Măsura sufletului se află **înlăuntrul** fiecăruia şi cu aceasta se măsoară pe **sine**. Şi aceasta este o învăţătură. Justificarea în faţa oamenilor, mila faţă de tine însuţi şi învinuirea altora sunt greşeli frecvente şi constituie lecţii de viaţă. Oamenii în vârstă vorbesc înţelept – *„biciuindu-te cu biciul tău te doare mai tare dar i se permite biciului să danseze pe propria spinare*". Acest proverb se citează, se comentează, dar nu i se acordă atenţie.

Încercaţi mai bine să lăsaţi să treacă înţelepciunea populară prin sufletul dumneavoastră, să simţiţi versurile şi să nu citiţi în fugă sau să tociţi pe dinafară pentru a demonstra capacitatea emisferei stângi a creierului dumneavoastră. Sentimentele se acumulează în profunzimile sufletului, sunt negate, strivite, ca apoi, să spunem mândri şi indiferenţi: *„Nu. Nu simt în mine nici un stres"*

Eu nu simt...?

V-aţi ascultat oare vreodată corpul, aşa, pur şi simplu, înainte ca acesta să vă dea un semn prin boală? Aţi privit oare cândva în sufletul dumneavoastră, fără să urmăriţi prin aceasta vreun profit? Cum puteţi să vorbiţi de sentimente când le ascundeţi de dumneavoastră înşivă?

Tăinuirea este pentru minciună, pentru hoţie, pentru distrugere.

Pe cine distrugem noi? ***Pe noi înşine***! Deseori, îi tragem după noi şi pe alţii. Dar aceasta este problema lor.

Sunt uimită când, după discuţii îndelungate, explicând în cele mai mici amănunte esenţa bolilor şi a iertării, când inima mea radiază: *„şi acest om poate fi de asemenea ajutat!”*, sunt fixată cu o privire rece, iscoditoare: *„După părerea dumneavoastră, trebuie să demisionez?”*

Nu! ***Nu de dragul meu,*** nu trebuie. Şi las nepronunţate cuvintele: *„Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş renunţa la distracţii.”* Este nevoie de timp pentru lucrul cu tine însuţi.

Spiritul raţiunii nu poate fi înşelat, pe Dumnezeu nu poţi să-l minţi.

Creştinii spun – L-a pedepsit Dumnezeu – şi omul îşi imaginează că *El,* Acolo, Sus, pedepseşte. Dar El nu este *Acolo, El* este aici, *în noi. El vrea să ştie tot.* Dacă eu, în această viaţă, mă înrăiesc, tăinuiesc, mint, fur, omor, în viaţa viitoare voi încerca totul pe propria-mi piele, dar cu o intensitate mai mare. Voi veni, fiindcă voi dori să vin, dar în viaţa viitoare nu voi avea raţiunea vieţii anterioare, o să fie numai spiritul şi sufletul. Ele nu cunosc durerea fizică. Durerea este un sentiment minunat care te învaţă să fii raţional.

Deseori sunt întrebată: *„De ce alcoolicii şi vagabonzii*

au copii?" Amintiți-vă măcar faptul că, în primul și în al doilea război mondial, milioane de oameni au acumulat în ei datoria karmei. E vorba despre cei care au plecat în război cu ură ca să zdrobească dușmanul și nu despre cei care doreau doar să-și apere patria. Ei trebuie să-și achite datoria și se nasc acolo unde le este cel mai greu. Grija și ajutorul sunt lucruri bune, dar lipsește ce este mai important – învățătura, care le-ar fi de mare ajutor. Deocamdată, omul își adâncește propria criză.

Dacă ați putea să vedeți cu câtă pasiune își iartă părinții un copil de trei ani, cât de bine înțelege că a săvârșit o faptă rea în viața anterioară și își orientează cererea de a fi iertat către acela căruia i-a pricinuit răul! Schimbările din biocâmpuri sunt atât de puternice, încât se schimbă și aspectul exterior al copilului. Cu el este ușor să lucrezi, dar este neplăcut să vezi fețele autoritare și arogante ale părinților. Ei își doresc un copil sănătos și nu o *poveste absurdă.* Din fericire, majoritatea părinților se răzgândesc.

Eu sunt un om bun

Mulți dintre părinți oftează spunând: *Sunt un om bun, onest, dar nu înțeleg de ce am un asemenea copil! Niciodată nu pierd timpul în zadar, îi cer să fie ordonat, nu-l răsfăț. Sunt convins că l-au stricat prietenii de la școală."*

Acum priviți situația cu ochii copilului:

1. În sufletul lui, copilul suferă de lipsă de iubire – *mama pe mine nu mă observă, nu îmi acordă atenție și nu m-a primit cu dragoste în pragul vieții mele.*

Subliniez, *sunt stresurile copilului.* Mama are aceleași

stresuri, dar le neagă.

2. Fără iubire, copilul comite greşeli, iar părinţii îl pedepsesc. Aşa apare stresul faţă de părinţi, şi stresul de a mai face ceva, în general.

3. Dorinţa copilului de a acţiona este imensă, dar pe el îl **obligă** alţii să facă ceva chiar atunci când copilul se apucase de treabă. Părinţii se simt bine când îl obligă, nu-l compătimesc, nu-l mângâie, învaţă copilul să aibă o personalitate care străpunge orice obstacol. Aceasta provoacă la copil frica faţă de obligativitate, tristeţe, spirit de împotrivire şi încăpăţânarea. Şi, ce este mai rău decât orice, - sentimentul că *pe mine nu mă iubesc.*

4. Părinţii îi ordonă copilului să înveţe, dar nu înţeleg că şi fără insistenţa lor, copilul este împins de necesitatea de a cunoaşte. Părinţii consideră necesar ordinul de a învăţa dar acest ordin constituie o violenţă asupra copilului. Micuţului i se spune: *„Nu face, nu te duce, nu atinge ...”* etc. în loc să i se spună: *„Du-te şi vezi, du-te şi atinge, du-te şi fă...”* Se pare că părinţii se simt bine atunci când pe copil nu-l interesează nimic. Copilul este bun atunci când nu îi încurcă pe părinţi. Ei nu observă cum copilul devine un introvertit şi îşi pierde pofta de a munci. Apoi, aceluiaşi copil i se reproşează: *„De ce nu faci, de ce nu te uiţi, de ce eşti indiferent?”* El simte cum în sufletul lui se instalează un gol imens care îl obligă să fie indiferent faţă de părinţi şi începe să caute o ieşire din situaţie. Dacă este bine sau rău, este o altă problemă.

5. Părinţii îşi învaţă copiii să trăiască după vorbele lor şi nu după fapte:

nu-ţi fie teamă – ei înşişi fiind fricoşi;

nu este bine să faci asta – ei, însă, sunt preocupaţi de lucruri urâte;

să nu te duci – iar ei înşişi merg pe căi greşite;

să nu te grăbeşti – iar ei n-au timp să-şi ducă gândul până la capăt.

6. Părinţii nu înţeleg că un copil vede totul şi ştie totul. *Tu eşti ignorant, iar eu sunt deştept, învaţă de la mine!* Câte talente se irosesc din cauza aceasta din fragedă tinereţe, întrucât părinţii au distrus adevăratul „Eu" al copilului lor. Ei îl transformă în proprietate personală şi pe parcursul transformării care are loc sub egida educaţiei, îi strivesc sufletul.

7. Nemulţumirea părinţilor, frica şi ura faţă de toţi cei care le învaţă copilul (educatoarea de la grădiniţă, profesorii, antrenorii), îi provoacă şi copilului aceleaşi sentimente şi îi determină comportamentul. Astfel, profesorii sunt proşti, răi etc. Cu toate acestea, unul şi acelaşi profesor, pentru un elev, este înger, iar pentru celălalt, necuratul împieliţat. Cu dispoziţia gândurilor sale copilul atrage către sine comportarea corespunzătoare din partea profesorului. Apoi du-te şi descurcă, cine a început primul. Ieşirea din situaţie poate fi, în general, iertarea.

Trăsăturile de caracter ale părinţilor se transmit şi se intensifică în copii.

Cu timpul se acumulează tot mai multe stresuri şi atât părinţii cât şi copiii încăpăţânaţi se învrăjbesc unii împotriva altora.

Copilul = părintele văzut într-o oglindă strâmbă.

Copilul are nevoie de adevăr. Părinţilor nu trebuie să le fie frică să le spună copiilor adevărul despre necazuri, pericole.

Copilul este o lecţie pentru părinţi, părinţii constituie o lecţie pentru copii.

Stresurile aşteaptă eliberarea.

Iertaţi stresurile. Iertaţi-vă incapacitatea de a vă exprima corect, apoi, puteţi coborî la nivelul copilului şi să-i spuneţi: „Iartă-mă, vreau să-ţi spun ceva..." Dumneavoastră aţi pronunţat o frază plăcută pentru copil, care dă tonul pentru celelalte, iar apoi pentru amândoi o să fie bine.

Copilul va simţi când vorbiţi din suflet şi când vă justificaţi. El va înţelege şi justificarea, dacă îi veţi spune:*"Acum nu pot altfel, dar mă voi simţi bine dacă vei înţelege că această problemă nu s-a ivit din cauza ta."*

Copilul doreşte să fie bun

Copilul doreşte ca părinţii să fie buni. Oferiţi-i această posibilitate încă din copilărie şi nu o să vă pară rău niciodată.

Mai mult ca orice copilul tânjeşte după iubire. Dacă nu va putea atinge acest scop prin alte mijloace, atunci o va face prin boală şi cu preţul suferinţelor. Dacă părinţii nu-şi iubesc copiii, ei cresc nişte *bolnavi „de profesie"* – oameni slabi, care se îmbolnăvesc la fiecare neplăcere şi nu înţeleg că, astfel, ei cerşesc *iubire.*

Alte exemple din viaţă

Oamenilor le este greu să înţeleagă esenţa stresului, de aceea prezint câteva exemple concrete.

A venit, la mine, un bărbat cu probleme de ficat şi calculi biliari. Cauza era ura. Când i-am spus care este cauza, mi-a răspuns pe un ton răspicat: „Care ură? Sunt cel mai bun om din lume, am grijă de toată lumea". Acest bărbat îşi nega felul său de a fi. De pietre îl ajută să scape bisturiul chirurgului, dar ficatul va rămâne mare pentru

totdeauna. Dacă i-aş fi spus concret: *"Cauza calculilor dumneavoastră este ura faţă de şefi"*, şi în acest caz ar fi negat cauza şi ar fi demonstrat cu vehemenţă de ce trebuie să-i urăşti pe şefi. Altcineva s-ar gândi şi ar spune: *„Uneori, mă supăr, dar nu-mi dau seama că sunt atât de rău"*. Nu este neapărat necesar să fii rău, răutatea poate fi luată şi de la alţii. În esenţă, indiferent dacă suntem urâţi sau urâm, sau dacă în jurul nostru există oameni care urăsc, totul ne influenţează, pătrunde în interiorul nostru şi provoacă creşterea calculilor.

De exemplu, ura din colectivul de muncă ne pune în dependenţă totală de relaţia dintre cei care se duşmănesc. Ficatul, vezica urinară şi rinichii se află în chakra plexului solar. Rezultă că, dacă nimerim forţat sub influenţa urii cuiva şi nu putem să eliberăm stresul, se formează calculi renali şi biliari. Dacă cineva are câţiva calculi biliari, el urăşte câţiva oameni deodată. Cu cât mai mult ascundem ura în suflet, cu atât mai des vor apărea calculii biliari.

Este uimitor cât de puţin comunică oamenii cu ei înşişi şi cât de puţin ştiu despre ei. Noţiunile de bine şi rău sunt extrem de confuze. În principiu, tot ce nu le convine este rău.

Există următoarea părere: *nu fac nimănui nici un rău cu sentimentul meu de vinovăţie, cu regretele şi cu plânsetele mele. Faptul că în mintea mea vin numai evenimente negative şi eu orbesc plângând din cauza amintirilor permanente, nu-i face rău nimănui*". Aceasta este valabilă, în special, la oamenii în vârstă. Ei nu vor să înţeleagă că readucerea, în permanenţă, a răului, în memorie, îi face să fie şi mai răi şi acest rău iradiază, în exterior. Este periculos ca oamenii în vârstă, care gândesc negativ, să aibă în grija lor copii mici. Gândurile negative

îmbolnăvesc copiii.

Toate bolile, fără nici o excepţie sunt provocate de stresuri. Chiar şi bolile virusale şi alte boli contagioase.

E x e m p l u d i n v i a ţ ă:

M-a sunat o mamă a cărei familie era bolnavă de gripă. Ea are cunoştinţe de parapsihologie.

Îmi spune: „M-am uitat şi am văzut deasupra familiei o pată de sânge proaspăt." Am întrebat-o: "Ce-i cu acest sânge, în familia dumneavoastră, aţi tăiat vreun miel?" Mi-a spus că: „Acum o săptămână am castrat un berbecuţ. Am făcut acest lucru în repetate rânduri şi întotdeauna am reuşit, dar acum am găsit berbecuţul într-o baltă de sânge" – „Şi le-aţi povestit tuturor despre acest necaz?" – „Da, şi când discutam cu o doamnă, am simţit că m-am îmbolnăvit de gripă..."

Este natural faptul că bacteriile şi virusurile îşi trăiesc viaţa alături de noi. Faptul că sezonul înmulţirii lor revine pentru toamnă şi iarnă este de asemenea natural. Şi tot natural este faptul că omul cu stresurile sale se împotriveşte mai slab virusului.

Mama şi-a cerut iertare tuturor celor implicaţi şi peste două ore familia s-a însănătoşit.

Omul este o parte a Universului. Rezultă că influenţa sa asupra mediului înconjurător este inevitabilă. Acest lucru se observă în special în cazul îmbolnăvirii copiilor.

E x e m p l u d i n v i a ţ ă:

Un băieţel de unsprezece ani s-a îmbolnăvit de pneumonie. A stat în pat două săptămâni în spital şi s-a vindecat. La cinci zile după externare i-a revenit febra şi a început să tuşească sufocându-se.

Temperatura înseamnă pierdere exagerată de energie. Pneumonia blochează energia chakrei inimii, ceea ce înseamnă că suferă sentimentul iubirii. Puteţi întreba, ce fel de sentiment de iubire există la un copil de unsprezece ani?!

Copilul îşi iubeşte părinţii şi doreşte ca totul să fie bine cu ei. În această familie, tatăl a făcut depresie din cauza problemelor financiare. Tatăl suferea foarte mult din cauza acestor probleme condamnându-se că nu este în stare să-şi întreţină familia, iar soţia nu va putea să iubească un asemenea soţ. Iar acest lucru ar fi fost de nesuportat. Soţia a simţit că suferă, dar nu i-a explicat că iubirea ei nu depinde de grosimea pungii. La amândoi s-a blocat sentimentul iubirii. Atunci când energia copilului s-a transferat la părinţi, el s-a îmbolnăvit de pneumonie. În spital, nu se afla în câmpul energetic al familiei şi s-a însănătoşit. Când s-a întors acasă, totul s-a repetat şi boala a revenit.

Exemplu din viaţă:

Copiii care sunt deosebit de legaţi de părinţi pot să fie extenuaţi de aceştia atât de mult, încât să moară de o boală incurabilă.

A venit la mine o doamnă de 35 de ani, extrem de slăbită, cu un genunchi bolnav. Tumora din articulaţia femuro-tibială era malignă, ţesutul osos era distrus şi era imposibil ca femeia să fie salvată. Femeia era liniştită, fără pretenţii, vorbea puţin – o martiră curajoasă. Un om care este condamnat la moarte, dar care îşi păstrează o asemenea raţiune calmă rar întâlneşti. Ea îşi blocase sentimentele, era extrem de apatică şi se împăcase cu destinul.

Din stresul ei din naştere am aflat că părinţii ei au conceput-o raţional, respectându-se unul pe altul, dar fără

iubire. Erau nişte oameni oneşti. Spiritul fetiţei era încântat de frumuseţea părinţilor săi. Atât mama cât şi tatăl erau intelectuali, inteligenţi, eleganţi. Fetiţa a venit şi în aceeaşi clipă a acumulat stresul *nu mă iubeşte nimeni.* Dar ea totuşi apare, întrucât este încântată de frumuseţea şi eleganţa părinţilor săi, ceea ce constituie o lecţie de viaţă. Am aflat că a fost educată de bunică, fiindcă părinţii erau ocupaţi.

De ce copilul şi-a ales asemenea părinţi? Am aflat din viaţa ei anterioară pe care a trăit-o în Anglia. Părinţii erau foarte bogaţi şi au plecat într-o călătorie pe mare, împreună cu fiul de opt luni. Bunica a încercat să-i convingă să nu plece, dar n-a reuşit. Vaporul s-a scufundat. Copilul a fost pus într-un butoi şi şi-a găsit adăpost în familia unui pescar sărac, dar în subconştientul lui a rămas dorul de părinţii săi frumoşi la chip. Acest sentiment era atât de puternic, încât în această viaţă îşi alege părinţii după înfăţişare – ea a venit acum pe lume să înveţe înţelepciunea: **exteriorul poate fi înşelător.**

Acela care apreciază omul numai după înfăţişare, educaţie, instruire şi cultură, deseori se înşeală. Cercetaţi profund interlocutorul dumneavoastră şi aveţi încredere în sentimente, ele vă vor arăta cât de mult vă influenţaţi reciproc. În concordanţă cu aceasta, se poate clădi relaţia.

Exemplu din viaţă:

Uneori, dacă omul este foarte receptiv, boala poate să dispară ca prin minune.

Mi-au adus un bărbat de 75 de ani cu un calcul mare la rinichi. Era extrem de extenuat de dureri, dar şi munca de o viaţă ca tăietor de lemne îl uzase. N-avea nici un rost să discuţi cu el probleme de filosofie.

I-am spus: „Acum douăzeci de ani v-aţi certat cu

vecinul şi i-aţi dorit răul. Nu v-a trecut supărarea nici până astăzi. Bărbatul mi-a răspuns: „Da, recunosc". „Dacă vă veţi cere iertare de la vecin pentru că i-aţi dorit rău, chiar dacă el a început cearta, apoi să vă iertaţi pe dumneavoastră pentru răul pe care l-aţi făcut şi să vă cereţi iertare rinichiului pentru că prin păcatul dumneavoastră aţi crescut calculul în el, cu cât mai sincer veţi cere iertare cu atât mai mică se va face piatra."

Bărbatul a plecat. Nu credeam că va reuşi ceva, pentru că bărbatul era puternic abrutizat şi chiar pentru tineri eram obişnuită să dau îndrumări lungi, ample şi lesne de înţeles.

Peste vreo oră m-au sunat şi mi-au spus: *„În drum spre casă, starea pacientului s-a agravat. Nu vă neliniştiţi, acum totul este în regulă, e la noi şi bea ceai. Ce să facem, cu calculul care s-a fărâmiţat în toaletă?"*

Am înţeles că bărbatul a mers pe jos aproximativ 1,5 Km de la locul meu de muncă şi şi-a cerut intens iertare... şi calculul s-a spart în bucăţi. El a înţeles că trebuia să facă totul din suflet. Acest om ştia să iubească.

Se pune întrebarea: ce legătură are asta cu iubirea?

Putem să ne vindecăm doar cu iubirea, în caz contrar nu vom primi ajutor.

În fiecare om sunt stocate capacităţi spirituale extraordinare. La majoritatea, din păcate, acestea sunt încuiate cu şapte lacăte. Numai omul poate să deschidă aceste lacăte. Citind literatura corespunzătoare, se poate trece prin sufletul propriu ca să se nască rezonanţa, şi atunci se poate spune: „*Aceasta este pentru mine*". În lume se află mulţi oameni cunoscuţi şi experimentaţi cu capacităţi spirituale extraordinare, iar fiecare are o filozofie individuală deosebită în abordarea uneia şi aceleiaşi probleme, ceea ce arată cât

de complicat este adevărul. La adevăr se poate ajunge pe căi foarte diferite, dar întotdeauna orientându-ne spre bine. Trebuie să determini singur ce este bine pentru tine. Dacă amplitudinea ta coincide cu amplitudinea tămăduitorului, atunci filozofia asemănătoare trebuie studiată profund. Trebuie însuşită teoria şi atunci ea se va traduce în practică.

Exemplu din viaţă:

A fost adus la mine un băieţel de doi ani care avea astm, iar cauza bolii era atmosfera din familie. Mama însă, nu voia să recunoască. Explic din nou faptul că acest copil este bolnav datorită problemelor părinţilor şi acasă ceva nu este în ordine. Vreau să o oblig pe mamă să reflecteze. Mama nu recunoaşte acest lucru. *„În ultima vreme nu s-a întâmplat nimic deosebit, am fost doar la doctor, fiindcă am probleme cu inima şi acum urmez un tratament. Noi nu ne certăm."* Ea, însă, nu s-a gândit de ce o doare inima. Nu încearcă să înţeleagă cauza bolii. Îşi pune toată speranţa în medicamente şi nu vede nici o legătură între boala sa şi a copilului. M-a uimit această mamă, deoarece cu două săptămâni mai devreme am discutat cu ea despre stresul din naştere al copilului. Înseamnă că teoria mea nu a fost înţeleasă de mamă.

Mama este un om speriat, înclinat spre depresie. Când s-a îmbolnăvit copilul, frica ei s-a intensificat. După cum spuneam, frica blochează suprarenalele şi nu se secretă hormonii necesari pentru vindecare. Mama i-a spus bunicii despre nenorocire şi bunica i-a transmis copilului frica sa. Sufletul copilului a fost strangulat de frica, decepţia, pesimismul, etc. celor adulţi.

I-am explicat, din nou, acestei mame că băieţelul nu se vindecă din cauza fricii sale.

„*- Dar cum să scap de frică?*" – m-a întrebat femeia, de parcă îi explicam pentru prima oară. Mama nu înțelesese nimic. Frica a împiedicat-o. Frica este asemănătoare unui perete de beton care trebuie să te apere de rău, dar împiedică perceperea binelui.

Exemplu din viață:

Un tânăr avea din naştere hernie la măduva spinării. În urma operației s-a ales cu paralizia părții inferioare a corpului. În viața anterioară a fost un ofițer trufaş, ambițios şi mereu dornic de onoruri. Odată l-a lăsat în pădure pe un alt ofițer, având coloana vertebrală fracturată. Din greşeala vieții anterioare nu a tras concluzia justă, astfel, lecția vieții nu a fost însuşită. Viața actuală constituie răscumpărarea datoriei karmice.

Orice greşeală se poate corecta, inclusiv datoria karmică. În mod ideal fiecare mamă ar putea să corecteze viața viitorului copil cu condiția să cunoască aceste greşeli.

Corpul copilului nu ia în considerație faptul că în momentul actual spiritul mamei este blocat şi nu poate ajuta spiritul copilului.

Mai jos este prezentată descrierea stresului ereditar al acestui tânăr şi situațiile în care stresurile au apărut. Stresurile apărute în aceste condiții puteau fi înlăturate dacă mama ar fi fost din timp învățată şi dacă ea ar fi ştiut să ceară iertare. Mama nu a ştiut, însă corpul nu poate să accepte această nepricepere, iar la mamă a apărut sentimentul subconştient al vinovăției, adică piatra care s-a aşezat pe suflet.

Mamele pot fi supărate – de ce viața cere tocmai ceea ce omul nu poate face. Dar viața trebuie să se dezvolte şi în numele acestei cerințe este necesar să se meargă

întotdeauna în întâmpinare.

O regulă principală a fost, este şi va fi: - *similarul atrage spre sine similarul*. Dacă mama are o manieră bună de gândire, emoţii pozitive, atunci ea atrage către ea un copil asemănător, fără datorii karmice majore = sănătos.

Calea spiritului	**Apariţia stresurilor**	**Iertarea pe care nu a obţinut-o mama**
Spiritul zboară perseverent pe calea spre pragul vieţii sale, care este foarte înalt. Să nu calci pe prag, să nu calci peste el şi să nu sari peste el. El cu greu se caţără în sus şi s-a pomenit pe prag, simţind prin aceasta o asemenea bucurie, încât nu se gândeşte la nimic altceva.	Alege perseverent pentru sine ţeluri mari pe care este foarte greu să le atingi, dar nu ştie să-şi uşureze obţinerea ţelurilor sale.	*Dragă copile! Dacă vrei să obţii ceva, începe cu lucrurile mici, aşa va fi mai uşor. Dar dacă este greu, atunci iartă obstacolele şi o să treci singur, altfel obstacolul nu devine mai mic. Învaţă din asta. Eu te iubesc.*
Spiritul se ridică şi se loveşte cu capul de pragul de sus al uşii. Dar nu poate să nu se ridice. Se ridică şi se îndreaptă în aşa fel, încât pragul de sus al uşii pătrunde în corpul său, la nivelul umerilor.	Se grăbeşte atât de tare încât îşi provoacă durere.	*Dragă copile! Ţie îţi este frică să te opreşti la jumătatea drumului. Iartă frica, iar atunci ridicarea ta va fi naturală. Învaţă din aceasta. Eu te iubesc.*

Stă şi aşteaptă. Cu cât mai mult, cu atât mai puternică este tristeţea şi mai amare sunt lacrimile din cauza faptului că nimeni nu-l aşteaptă.	Aşteaptă chemarea şi se întristează dacă nu este chemat.	*Dragă copile! Iartă-mă că nu am ştiut că în acel moment tu ai venit şi nu te-am chemat cu dragoste. Eu sunt o femeie obişnuită şi nu am ştiut că în acea clipă am rămas gravidă. Femeile moderne de obicei află despre sarcină atunci când se opreşte menstruaţia. Iartă-mă! Tu nu ai ştiut acest lucru, dar acum învaţă din aceasta.*
Bâjbâie cu mâinile în întuneric întrucât în cameră este întuneric şi el nu simte că este aşteptat cu dragoste.	Sentimentul că nu este aşteptat cu dragoste	*Dragă copile! Eu chiar că nu m-am aşteptat să rămân gravidă, dar noi am dorit un copil. Iartă-ne că noi, fără să vrem, am trezit în tine sentimentul că nu te-am dorit.*
Dar doreşte să vină şi vine pentru ca să treacă de prag, se face mai mic de statură, în aşa fel încât corpul îi devine tot mai mic, iar sufletul umple tot corpul.	Nu ştie să facă corpul demn de spirit.	*Dragă copile! Tu nu ştii să faci corpul tău demn de spirit, întrucât nu-ţi permit posibilităţile (primirea de la uşă). Iartă condiţiile care te împiedică, atunci ele se lărgesc. Învaţă din aceasta*
Spiritul înţelege situaţia părinţilor, el ar fi ştiut să ajute cu iubirea sa, dar simte că ei sunt lipsiţi de iubire şi el nu are forţă pentru a-i ajuta iar dacă face aşa ceva, atunci încetează să mai existe.	Uneori este capabil să-i înţeleagă pe alţii, dar simte că nu-i ajunge forţa şi nu îndrăzneşte să dea ajutor.	*Dragă copile! Iartă frica şi îndrăzneşte să ne sfătuieşti iar atunci vei avea curaj să cedezi iubirea ta fără rezerve întrucât iubirea în sufletul tău este infinită. Învaţă din greşelile noastre.*

Îi este frică să moară deoarece a existat o mare necesitate de a trăi.	Frica în fața morții, insuficiența iubirii.	*Dragă copile! Iartă frica de moarte și iartă-ne pe noi pentru faptul că am stârnit în tine asemenea frică.*
Cu greu se îndepărtează de golul de ușă și se grăbește mai departe printre părinți, pentru ca să nu-și atragă către el părinți răi.	Îi este frică să-și atragă răul altora. Îi este frică de oamenii răi.	*Dragă copile! Orice frică trebuie să fie eliberată prin iertare. Iartă-ne pentru faptul că noi, cu viața noastră te speriem, dar acest lucru este pentru tine o lecție.*
În sufletul tatălui vede o rană neagră, dar nu poate înțelege că aceasta este o problemă a vieții sufletești a tatălui.	Sufletul bărbătesc este traumatizat.	*Dragă copile! Iartă-mă că eu nu am observat rana sufletească a soțului meu și ți-am permis să crezi că sufletul bărbătesc este într-adevăr rănit și chipurile așa și trebuie să fie. Învață din greșelile mele.*
Spiritul merge în noaptea întunecată. Drumul se înalță în munți și devine alunecos. Intervine alunecarea înapoi.	Alege un drum greu pe care se poate aluneca.	*Dragă copile! Iartă alunecarea și greutățile, atunci drumul devine sigur și ușor.*
Se gândește cu frică: păzește-te! Aceasta înseamnă că apare presimțirea răului.	Presimțirea răului.	*Dragă copile! Iartă presimțirea răului, atunci ea va pleca și răul nu va apare. Învață din aceasta.*
El simte că este vinovat și de aceea îl amenință o pedeapsă și este gata pentru aceasta.	Sentimentul vinovăției care motivează pedeapsa.	*Dragă copile! În lume nu există vină, aceasta este o greșeală din care se învață. Acela care simte vina și consideră pedeapsa ca fiind*

		naturală nu gândeşte corect. Iartă-mă că tu ţi-ai însuşit concepţia mea, dar învaţă iarăşi şi iarăşi din greşelile mele.
Terenul greu şi alunecos de sub picioare îl iluminează de jos, dar el nu se adânceşte în perceperea acestuia întrucât vede un nou prag de uşă. Acesta este mai frumos decât cel anterior. Atracţia acestuia îi sperie gândurile şi logica şi el se aruncă în direcţia pragului nou.	Dacă se găseşte ceva foarte atrăgător, atunci pierde capacitatea de a gândi logic.	*Dragă copile! Tu poţi să-ţi pierzi capul dacă te entuziasmezi de frumuseţea exterioară. Învaţă din aceasta. Eu te iubesc.*
Bucuria victoriei ajungerii pe prag îl împiedică să observe că sufletul este prea puternic pentru corpul atât de mic.	De bucuria victoriei, nu observă lucrurile importante.	*Dragă copile! Bucuria victoriei te împiedică să vezi adevărata esenţă a lucrurilor. Corpul şi spiritul trebuie să fie potriviţi unul cu altul. Iartă bucuria victoriei, care împiedică vederea ta. Învaţă din aceasta!*
Vede bucuria mamei (bucuria egoistă, pragmatică – copilul o va ajuta) şi bucuria tatălui (spirituală – se bucură de curajul său)		*Dragă copile! Iartă-mă că eu nu am putut să te iubesc cu o dragoste adevărată şi am dorit să primesc în persoana ta un ajutor în viaţă. Învaţă din greşelile mele.*

Copilul percepe starea amândurora ca o atitudine faţă de el însuşi şi se bucură în aşa fel încât din nou nu observă în pieptul tatălui rana neagră crescândă	Bucuria personală închide ochii la durerea sufletească surdă a altuia	*Dragă copile! Datorită bucuriei tale tu nu vezi durerea sufletească a tatălui. Părinţii lui nu au reuşit să-i inoculeze sentimentul iubirii pentru a dobândi liniştea sufletească. Îi iertăm pe ei. Învaţă din aceasta.*
Bucuria părintească în momentul realizării că vor avea un copil creşte şi face viaţa luminoasă, dar ei nu ştiu să se adreseze copilului. Bucuria lor nu este adresată copilului; în copil ei nu văd egalul lor.	Recunoaşterea că pe el îl desparte de părinţi un abis negru iar părinţii nu-l aud.	*Dragă copile! Iartă-ne că între noi s-a aşternut un abis negru, noi l-am creat prin nechibzuinţa noastră. Noi nu ştim să orânduim corect viaţa noastră, să ne ajutăm reciproc în greutăţile noastre sufleteşti, dar tu învaţă din greşelile noastre, noi te iubim.*
Apare sentimentul de rupere definitivă a legăturilor cu părinţii, întrucât el nu înţelege grijile materiale ale părinţilor.	Sentimentul ruperii relaţiilor cu părinţii. Incapacitatea de a înţelege grijile materiale ale altora.	*Dragă copile! Iartă-ne că îţi facem rău cu grijile noastre materiale. Tu încă nu ştii ce înseamnă aceasta. Tu vii doar să înveţi lecţiile vieţii. Aceste griji ale oamenilor azi sunt mai mari şi pe noi ne cuprinde sentimentul de deznădejde. Iartă-ne că noi nu te-am putut înţelege şi chiar nu am ghicit faptul că te îngrijorăm.*

La începutul celei de-a patra săptămâni a sarcinii, la spirit se naşte un sentiment puternic de imposibilitate de a se mişca mai departe, întrucât înainte se află un abis negru şi straşnic. Inventează varianta prin care spiritul mare, luminos şi strălucitor părăseşte corpul său mic şi negru, iar corpul poate, pe fondul abisului negru, pe neobservate, să se strecoare deasupra lui. Aceasta este un procedeu josnic al spiritului pentru ca să se elibereze singur, să se înalţe deasupra greutăţilor.	Supraesti - marea forţei spirituale, înţelegerea faptului că omul fizic are nevoie de asemenea de un corp puternic.	*Dragă copile! Faptul că tu cauţi o ieşire este corect. Dar tu ai găsit cu adevărat ieşirea. Corpul şi spiritul trebuie să fie demne unul de celălalt. Să ai o atitudine de înţelegere faţă de aceasta, atunci vei găsi ieşirea. Spiritul creşte datorită experienţei corpului şi dacă spiritul vrea să se înalţe singur, atunci acest lucru este nepermis şi imposibil. Învaţă din aceasta. Iartă-ţi faptul că te-ai comportat josnic faţă de corp Deoarece el te iubeşte. Cere iertare de la corp pentru atitudinea ta josnică.*
În partea opusă a abisului, spiritul se uneşte cu corpul, dar acest corp este pur şi simplu un om bătrân şi gârbovit căruia nu i se îndreaptă mijlocul şi care ştie că aceasta este pedeapsa naturală şi justă şi că nu are pe cine să învinuiască.	Consideră pedeapsa naturală, nu înţelege că după o faptă incorectă neapărat urmează o consecinţă.	*Dragă copile! Omul greşeşte şi din greşeli învaţă, învaţă şi tu. Să nu te consideri un vinovat care trebuie neapărat pedepsit. Nu este nevoie de o pedeapsă separată întrucât şi aşa urmează consecinţa.*

În a 6-a săptămână a sarcinii apare o mare bucurie – conştiinţa că părinţii îl doresc tocmai pe el. Într-adevăr, părinţii au avut un imens noroc, deşi copilul a luat această bucurie asupra sa. El a văzut că Dumnezeu i-a ajutat pe părinţii lui ca ei să-l poată ajuta să se nască pe Pământ.	Capacitatea de a se bucura împreună cu alţii (singur a ajuns la o concluzie corectă).	*Dragă copile! Ce bine că tu ai simţit şi ai văzut corect. Bucură-te întotdeauna de bine şi acceptă acest sentiment în inimă, atunci vei fi puternic.*
În ultima lună a sarcinii, bucuria mamei începe să se întunece de frica dinaintea naşterii, dar spiritul respinge frica mamei. „Ego”-ul lui creşte.	Recunoaşterea propriei slăbiciuni şi respingerea de la sine a fricii şi agitaţiei altora.	*Dragă copile! Iartă faptul că eu simt frică înaintea naşterii tale, dar eu sunt o femeie simplă, care nu poate proceda altfel. Tu eşti deştept, ajută-te singur, tu te descurci, iar eu ştiu acest lucru. Eu te iubesc. Te aştept. Vino! Totul va fi bine.*
Hotărăşte să scape de problema părinţilor întrucât îi este frică că problemele îl distrug.	Dorinţa de a fugi de rău.	*Dragă copile! Frica are picioare lungi întotdeauna. Iartă frica, atunci ea te lasă în pace. Învaţă din aceasta.*
A ajuns la pragul naşterii, dar pragul este închis. El nu înţelege că a mers prea repede şi zgâlţâie poarta. Dar cu timiditate, nu puternic.	Nu întotdeauna ştie să compare posibilităţile sale cu cele ale altora.	*Dragă copile! Când realizezi ceva, încearcă să ţii cont şi de ceilalţi. Păstrează-ţi liniştea. Dacă apare frica, iart-o şi totul va fi în regulă. Eu te iubesc.*

Când îi revine capacitatea de a percepe mediul înconjurător, atunci nu mai există poarta, iar el începe să se îndoiască: A existat oare obstacolul?	Sentimentul că el s-a rătăcit.	*Dragă copile! Iartă acest sentiment şi atunci el nu se va repeta.*
Simte vina pentru comportamentul său, fapt ce naşte frica faţă de pedeapsa viitoare, iar spiritul pleacă din nou cu bucurie răutăcioasă, îndreptând corpul spre canalul ereditar, ca să primească pedeapsa.	Înţelege greşelile sale şi simte vina. Aduce corpul drept jertfă.	*Dragă copile! Greşeala se comite pentru ca din ea să se înveţe. Acela care acumulează în el sentimentul vinovăţiei, pierde liniştea sufletească, i se naşte frica şi necesitatea de a o ispăşi. Dar aflându-te în stare de jertfă nu faci nimănui bine, ci numai rău. Iartă gândurile incorecte. Eu te iubesc.*
Când corpul a răzbătut în afară, spiritul se întoarce sărbătorind victoria.	Bucuria nejustificată a victoriei.	*Dragă copile! Bucuria este bună, dar bucuria de victorie poate pricinui rău dacă tu gândeşti incorect. Învaţă din aceasta.*
Este natural că moaşa este îngrijorată. Spiritul învingător şi triumfător căruia corpul îi este indiferent vede aceasta şi îi apare dispreţul faţă de oamenii îngrijoraţi şi faţă de îngrijorare.	Dispreţul faţă de îngrijorare.	*Dragă copile! Fiecare are dreptul să fie aşa cum este. A dispreţui pe cineva înseamnă a face rău. Este nevoie să te priveşti pe tine însuţi şi dacă descoperi ceva neplăcut pentru tine, fie aceasta îngrijorare, atunci trebuie să-l ierţi pentru ca acel ceva să nu intre în tine. Eu te iubesc.*

Mama se bucură de terminarea chinurilor. Disperarea mamei rămâne deja în afara procesului de naştere.		*Dragă copile! Iartă-mă că nu am putut să mă minunez de tine şi că eu m-am bucurat de terminarea propriilor chinuri.*

Stresurile acestui om tânăr au fost clasificate. Procesul lui de vindecare este expus în scrisoarea adresată mie:

M-am născut având o hernie la măduva coloanei vertebrale, am picioarele pe jumătate paralizate, sunt dereglate circulaţia sanguină şi funcţiile nervoase şi limfatice, iar pe corp au apărut ulceraţii greu vindecabile. Încă din copilărie fac cele mai diverse tratamente, dar fără rezultate. Am apelat apoi la ajutorul oamenilor cu capacităţi extrasenzoriale, a vindecătorilor, a vrăjitoarelor etc. Amintindu-mi de fiecare dintre ei simt, în primul rând, recunoştinţă, fiindcă s-au străduit să mă ajute aşa cum au putut. În mine, încetişor, s-a copt convingerea că deşi pot să mă ajute, totuşi niciodată şi nimeni nu va putea să facă pentru mine totul până la sfârşit. Această boală nu va trece înainte ca în conştiinţa mea să se producă schimbări iar eu să mă pot descurca singur cu mine. Cum să scapi de boală dacă nu cunoşti cauza? Cum aş putea să mă ajut, dacă sunt străin pentru mine însumi, dacă nu înţeleg ce se întâmplă în interiorul meu? De unde a început totul? Unde am comis şi comit greşeli? Toţi încearcă să mă ajute din tot sufletul iar eu nu mă vindec – de ce? Asemenea „de ce-uri" s-au acumulat cât un car întreg şi ele au început să mă urmărească cu insistenţă.

Îmi amintesc mirarea mea şi senzaţia ameţitoare de eliberare la gândul că acel „de ce?" începuse să se

dezlege când m-am întors de la Luule Viilma cu un petec de hârtie în buzunar, pe care erau expuse stresurile aduse din viața anterioară. De unde au apărut una sau alta din trăsăturile caracterului meu? De ce mă doare când văd un copac singuratic? Eu nu știam să-mi pun asemenea întrebări și pentru mine a fost un lucru neașteptat să primesc răspunsuri la ele. Simțeam, însă, că aceste legături există și am aflat durerea pe care mi-o provocau. Pentru vindecare mi s-a recomandat iertarea. Simțeam cu toată ființa mea că este un tratament corect, dar n-a fost atât de ușor să-l urmez; așa o chestiune simplă, iar eu nu mă descurc!

Întrucât problemele s-au acumulat de demult, eu m-am străduit să nu mă concentrez asupra mea, ci să caut și să găsesc iertarea în rugăciune. A realiza acest lucru treptat, a devenit din ce în ce mai ușor. Treptat, durerea a început să dispară. Când m-am eliberat de stresul din naștere, am încercat aceleași sentimente, doar că mai puternice. Îmi amintesc că pe parcursul vindecării mi se luminau ochii. Într-o seară, când am ajuns la pat nesusținut de nimeni, am simțit de parcă mi-ar fi dăruit cineva corpul. Era atât de al meu, atât de apropiat, atât de VIU! Era o bucurie amestecată cu durere și eram, într-o oarecare măsură șocat, conștientizând că am fost străin de el până în acea clipă, de parcă între mine și el se afla un zid. Puteți, oare, să vă imaginați ce bucurie se naște când reușești să faci un pas către tine însuți! După asta îmi era mai ușor să înțeleg notițele despre stresuri. După câteva zile, am simțit căldură în coloana vertebrală, care înainte își marca prezența sa în special prin durere și că se întâmplă ceva cu cicatricea de după operație. Apoi, după câtva timp, a început să se vindece și osul traumatizat.

Îmi asiguram corpul că nu vreau să-i pricinuiesc

dureri cu lipsa mea de înţelegere. Eu l-am rugat să-mi spună ce aşteaptă de la mine şi să mă anunţe despre necesităţile sale. Treptat, aşa s-a şi petrecut. Cred că foarte curând mă voi lăsa de fumat, ceea ce n-am reuşit să fac până acum.

Corpul este mai deştept decât mine, el reacţionează la fumul de ţigară prin repulsie.

Când, la câteva zile după eliberarea de stresul ereditar m-am întâlnit din nou cu mama, m-a anunţat că pe ea a vrăjit-o pur şi simplu zâna cea bună – viaţa i-a devenit mai uşoară şi mai plăcută. Mi se pare că fratele şi mama, de atunci, au început să aibă o atitudine mai grijulie unul faţă de altul. Mi se pare că oamenii cu care m-am întâlnit, au început să-mi zâmbească mai des decât înainte.

În etapa următoare mi-a fost dat să mă întâlnesc cu stresurile ascunse în mine.

De data aceasta am înţeles care era influenţa lor asupra comportamentului meu şi a corpului meu. În procesul de eliberare a stresurilor am simţit de câtă iubire are nevoie corpul meu şi m-a cuprins teama că nu voi reuşi. Am cerut, continuu, iubire pentru corpul meu şi aceasta de nenumărate ori. Într-o dimineaţă, m-am trezit şi am ***simţit fizic*** *ceea ce am ştiut şi am crezut ani de-a rândul, că* ***Dumnezeu*** *este* ***iubire****, iar iubirea este adevărul şi forţa de nezdruncinat în care se stinge tot ce este negativ, tot ce este rău, că omul trebuie să iubească mereu. Este o experienţă personală greu de explicat la nivelul senzaţiei fizice, dar sper că povestea mea să nu fie percepută greşit! Corpul meu s-a îndreptat din interior, a devenit liniştit, s-a umplut de demnitate, bucurie, şi mi-a dăruit convingerea că dacă voi păstra adevărul pe care l-am aflat, nimic rău nu se va mai întâmpla. Cunoscând adevărul, nu trebuie să*

ne lăsăm învinşi, chiar dacă drumul este lung. În încheiere, m-am gândit ce înseamnă pentru mine expunerea acestor gânduri pe hârtie. Probabil, în primul rând, îmbrăcarea în cuvânt a experienţei pe care nu poţi s-o treci cu vederea sau s-o respingi. Aceasta înseamnă confirmarea schimbărilor din mine, posibilitatea unor asemenea schimbări şi a afirmării de sine.

Vă mulţumesc!

Frica fricilor: Frica de a nu fi iubit!

Materialismul i-a dat omenirii o lecţie de dominaţie asupra femeii. Dominaţie înseamnă negativism. Pentru ca viaţa să decurgă normal, este nevoie de echilibru între lumea fizică şi cea spirituală, între principiul feminin şi cel masculin, adică între bărbat şi femeie.

Partea primordială a vieţii este ***gândirea corectă***, după care urmează ***respiraţia corectă, alimentaţia corectă şi mişcarea corectă***. Omul care gândeşte corect va acţiona corect în tot ceea ce face, aşa cum este şi natural.

Tot ceea ce există se caracterizează prin bipolaritate, adică are două faţete. Gândirea este şi ea bipolară. Există gândire logică sau raţională şi gândire emoţională sau intuitivă. Ele trebuie să se afle, de asemenea, în echilibru, în proporţie 1:1, întărindu-se una pe cealaltă în concordanţă cu responsabilitatea şi situaţia.

Bărbatul este întruchiparea raţiunii. El este capul. Soţia reprezintă sentimentele, ea este gâtul. Dacă soţia uită că ea nu este capul, ci gâtul, dacă ea uită să fie fericită pentru faptul că prin forţa iubirii ei poate să facă bărbatul să plu-

tească în aer şi vrea să ia hăţurile conducerii în mâinile sale, atunci ea încalcă legea divină. Omul trebuie să ştie: dacă el vrea să domine, atunci să apară în viaţă ca bărbat, dar dacă a apărut ca femeie înseamnă că acest lucru i-a fost necesar.

Noi venim în viaţă după alegerea liberă a spiritului nostru şi dacă începem să ne plângem de această alegere, atunci distrugem tot ceea ce am venit să construim şi ne trezim lângă un morman de rămăşiţe.

Din momentul în care femeia a dorit să domine, a avut loc o schimbare calitativă în sfera vieţii sexuale: conceperea copiilor s-a transformat în joc sexual. Contopirea spiritelor în iubire, după care punctul culminant este apropierea fizică, s-a transformat în căutarea de poziţii pentru actul sexual cu scopul de a stimula pasiunea. Bărbatul se străduieşte să-şi perfecţioneze tehnica sexuală, din păcate, fără să conştientizeze că baza plăcerii este iubirea spirituală. Dacă un copil este conceput fără apropiere spirituală, atunci apare stresul lipsei iubirii. Cei care se iubesc cu adevărat nu inventează poziţii, acestea apar de la sine, întrucât îndrăgostiţii sunt eliberaţi de frica: *„eu nu sunt iubit"*.

Cu toate acestea, atât bărbatul, cât şi femeia sunt însetaţi după ceva neobişnuit şi cu această speranţă, iarăşi şi iarăşi se unesc unul cu altul, fără să recunoască dorul lor sufletesc. Desfătarea este un moment al uitării de sine când omul încearcă să uite de stresurile care îl încătuşează. Uitarea este o autoînşelare. Mai bine eliberaţi-vă de stresuri.

Stresul *nu mă iubeşte nimeni* este cel mai mare stres, fiindcă fără iubire nu există viaţă şi spirit. Moartea corpului fizic este firească. Spiritul se reîncarnează mereu.
Pieirea iubirii este pieirea spiritului.
Pieirea iubirii este mai rea decât moartea.

Având această frică, omul devine slugarnic, important este să-l iubească cineva. Dar întrucât el este stresat – el „trebuie" să simtă că nu este iubit – şi atunci chiar nu va fi iubit, indiferent de amabilitatea lui. Un asemenea om este folosit, apoi respins. El nu poate să înţeleagă şi îl doare. Aceasta înseamnă că frica *nu mă iubeşte nimeni* blochează raţiunea.

Mulţi oameni varsă râuri de lacrimi şi se plâng cu amărăciune că au făcut atâta bine altora şi cu toate acestea, ei sunt respinşi. Trebuiau să fie respinşi, fiindcă robii nu sunt iubiţi. Sclavilor le este mereu teamă că *nu sunt iubiţi,* iar acest stres are nevoie să fie alimentat în permanenţă şi cere în permanenţă retrăirea sentimentului *nu mă iubeşte nimeni.* Este o lecţie de viaţă, nu căutaţi vina la alţii. Eliberaţi stresul.

Femeia modernă comite trei greşeli importante:

1. Conceperea copilului. Spiritul copilului vine la pragul vieţii, vede tot ce este negativ şi percepe totul ca pe o atitudine faţă de el însuşi. Neînţelegerile dintre părinţi au îngropat sub ele iubirea, iar copilul vede acest lucru. El stă şi aşteaptă, dar întrucât mama şi-a pierdut instinctul primar de creare a copilului şi, prin urmare, iubirea deschisă faţă de el, la copil apare convingerea că *nu mă iubeşte nimeni.*

2. Acest stres se intensifică în timpul naşterii. Frica mamei provoacă contracţiile colului uterin şi copilul, în loc să alunece lin, vine ca printre hopuri traumatizând-o atât pe mamă cât şi pe sine. Este capabil, oare, un om care iubeşte să provoace altuia durere? Nu! Astfel gândeşte copilul. Iar mama sa i-a cauzat durere, ca atare nu îl iubeşte.

3. Copilul se naşte şi imediat aşteaptă dragostea maternă. Deosebit de imensă este necesitatea contopirii cu mama. Mama nu ştie acest lucru şi, în cel mai bun caz, se bucură că s-a născut copilul. Imediat începe să se gândească speriată: „*Oare totul la el este în regulă? Cu mine totul este bine?*” Această frică apare înainte de toate. Moaşa deja ia foarfecele şi taie cordonul ombilical. Aşa se taie ultima speranţă de iubire şi în copil se consolidează frica „*eu nu sunt iubit*”.

Mama poate să demonstreze lumii întregi cât de mult îşi iubeşte copilul şi toată lumea o va crede, ***dar copilului îi este frică.*** Până când mama nu va rupe acest lanţ al stresului prin iertare, copilul nu se va elibera, dar şi mama va avea sentimentul inexplicabil al culpabilităţii. Chiar dacă mama neagă sentimentul vinovăţiei, fiindcă nu crede într-un asemenea basm, totuşi sentimentul vinei îl poartă în ea, iar stresul pândeşte, adună forţă pentru a răzbate în exterior. Un copil bolnav şi nervos constituie urmarea greşelilor mamei.

Nu puţine sunt mamele care se duc plângând să se vaite la prietene: „*Ah, eu sărmana de mine, nefericita, sunt învinuită pentru faptul că, chipurile, nu-mi iubesc copilul şi de aceea el este bolnav*”.

Uneori mă uit la o asemenea mamă şi văd că nu înţelege despre ce vorbesc iar copilul ei de trei ani înţelege tot.

Dacă omul vrea să înţeleagă, atunci înţelege, dacă nu doreşte, atunci va căuta vinovatul care i-a pricinuit durerea. Dar, din nefericire, acest lucru nu-l salvează...

La sfârşitul secolului XX stresul *nu mă iubeşte nimeni* a atins cota maximă.

În principiu, dacă la naştere, copilul nu îşi ţine capul şi nu fixează cu ochii săi ochii mamei, atunci el are stresul fricii. Rezultă că mamele moderne trebuie să le ceară iertare copiilor pentru greşelile comise, să se ierte pe ele însele, şi să-şi ceară iertare de la corpul lor. Copiii, de asemenea, trebuie să-şi ierte mamele.

Femeia reprezintă sentimentele, dar nu uitaţi că şi femeia are raţiune. Bărbatul reprezintă raţiunea, dar credeţi-mă, şi bărbaţii au sentimente.

Prin teama că va dispare iubirea, omenirea pierde simţul realităţii. Din teamă că *soţul nu mă iubeşte,* femeile inventează tot felul de trucuri: capricii, reproşuri, neputinţă, se îmbolnăvesc, dorind să ţină bărbaţii lângă ele. Toate astea provoacă nevroza, al cărui prim semn este durerea de cap. Bărbaţii, fie deprimaţi, fie supăraţi, dau din mâini şi preferă să tacă, până când îşi pierd răbdarea. Şi la unii şi la alţii abordarea este una şi aceeaşi: *„De ce el (ea) nu este aşa cum sunt eu?”*. Problema este neînţelegerea. Durerile de cap, gât, umeri, mâini sunt provocate de stresul *nu mă iubeşte nimeni.* Majoritatea oamenilor neagă acest lucru, fiindu-le frică să nu se arate slabi. Omul nu conştientizează cât de distructiv poate fi stresul. Cel care simte totuşi că există în el această frică înţelege că aceasta îi poate provoca un comportament lipsit de logică.

Iertaţi stresul că a pătruns în dumneavoastră. Iertaţi-vă că l-aţi acceptat. Cereţi-i iertare corpului că i-aţi provocat rău. Cereţi-i iertare soţului sau soţiei dumneavoas-

tră că l-aţi respins cu acest stres.

Dacă omul este cuprins de stresul *eu nu sunt iubit,* atunci el ridică în faţa lui un zid al fricii şi plânge şi se tânguie că el nu este iubit, dar iubirea nu poate să pătrundă la el prin acel zid. Dacă bărbatul sau femeia au un caracter slab, atunci sunt striviţi sub povara plângerilor şi învinuirilor. Dacă au o fire puternică, de luptător, ei încearcă să acţioneze, dar auzind învinuirile nefondate, după câteva încercări încep să se supere. Dar dacă la rândul lor au stresul *nu mă iubeşte nimeni,* situaţia se complică şi oamenii se îndepărtează spiritual unii de alţii.

Unele mame îşi condamnă soţul şi copiii că nu le iubesc.

O astfel de femeie este nefericită, fiindcă toată lumea o evită. Soţul şi copiii sunt nefericiţi deoarece ea nu crede că ei o iubesc. Aceste familii trăiesc într-un cerc închis, torturându-se unii pe alţii. Deseori neînţelegerea este atât de mare încât consecinţa este divorţul şi oamenii, cu sufletele rănite, se împrăştie care încotro fără a-şi găsi fericirea, fiindcă îi împiedică stresul.

Totuşi, există ieşire din situaţie.

În subconştientul său, cel care este stresat că *nu este iubit*, doreşte să fie bun şi demn de a fi iubit. Această necesitate este atât de puternică, încât îl obligă pe om să-i umilească pe alţii doar ca să pară el mai grozav, superior altora. Aceşti oameni distrug tot ce au mai scump, deoarece mintea lor nu poate să raţioneze logic din cauza răutăţii provocată de stres. Ei leagă prietenii cu cei care îi ajută să-i ponegrească pe alţii şi-i dispreţuiesc în acelaşi timp pe cei care seamănă cu ei. Această problemă este grea şi tristă. Ea se naşte de regulă la femeile în vârstă. Ei cauzează suferinţă copiilor şi apropiaţilor lor, dar nici ei înşişi nu

suferă mai puţin. Oamenii care au foarte multe stresuri devin agresivi provocându-le altora durere. Iar cei care fac acest lucru îşi pricinuiesc lor o durere dublă.

Dragi cititori! Iertaţi-vă bunicii, fiindcă i-au lipsit de iubire pe părinţii dumneavoastră. Iertaţi-vă părinţii că nu-şi înţeleg propriile necazuri. Iertaţi-vă pe dumneavoastră că aţi acceptat supărarea, sentimentul de neajutorare, sentimentul că părinţii nu vă iubesc, disperarea, care vă obligă să vă îndepărtaţi de părinţi. Părinţii sunt aleşi de voi înşivă şi această durere este lecţia voastră.

Acuma singuri trebuie să vă hotărâţi dacă să deveniţi un om rău, întrucât aţi lăsat să pătrundă în suflet sentimentul că mama nu vă iubeşte şi tot singuri să hotărâţi să vă eliberaţi de stres. Dacă veţi înţelege că mama sau tatăl dumneavoastră se comportă urât din cauza stresului şi că, de fapt, sunt oameni buni, veţi putea să iubiţi.

Priviţi-o pe mama sau pe tatăl dumneavoastră ca pe un om care a greşit. La fel se comportă un şef căruia îi este teamă că nu este iubit. Pentru a cuceri iubirea devine despot şi începe să-i terorizeze pe alţii, fiindcă simte nevoia să demonstreze că este mai demn şi mai bun decât toţi. El singur nu recunoaşte acest lucru, ci chiar îl neagă.

Dacă un asemenea şef are un subaltern cu acelaşi stres *nu mă iubeşte nimeni,* subalternul se va strădui să-i cucerească dragostea şefului, dar nu conştientizează că îl enervează pe şef cu stresul său. Dacă în aceeaşi instituţie există un şef de secţie, acesta se află într-o situaţie mult mai complicată. Stresul îl va face sclav, şef şi subaltern, fiindcă spiritul are nevoie de cât mai multă iubire – stresul bi-

ciuieşte.

Numai omul liber este iubitor şi curajos. Orice spirit visează la faptul de a se perfecţiona. Spiritul captiv nu poate să facă acest lucru corect – el începe să bată drumurile fricii, luptă şi suportă înfrângerea întrucât nu vede faptul că frica trebuie eliberată.

Dorind să scape de defecte, unii oameni încep să se schimbe imitând sexul opus:

- femeile devin mai raţionale şi mai bărbătoase;
- bărbaţii devin mai sentimentali şi mai feminini.

Astfel se înfăptuieşte violenţa omului împotriva propriei persoane, iar de aceasta suferă chakra plexului solar. Din cauza violenţei asupra propriei persoane apare ulcerul apoi cancerul.

Ieşirea din situaţie este eliberarea stresului, atunci în noi va putea să intre acea iubire de care avem atâta nevoie, invizibilă în totalitate, a forţelor spirituale: cu toţii avem un mentor, ajutoare, îngeri păzitori. Eliberând stresul curăţim în noi locul pentru a accepta binele, apoi descoperim cu uimire că suntem iubiţi.

Atât femeia cât şi bărbatul au nevoie unul de celălalt. Este o necesitate extrem de mare, fiindcă omul are nevoie de desăvârşire chiar dacă nu conştientizează acest lucru. Ce este desăvârşirea? Este familia = soţie + soţ. Întrucât frica *nu mă iubeşte nimeni* şi necazurile care rezultă din cauza stresului blochează unitatea firească, aceasta provoacă decepţia, după care urmează disperarea, încercarea de a corecta ceva, o nouă dezamăgire, frica pentru viitor, răutatea, dorinţa de a umili, de a te răzbuna etc.

Apoi urmează gelozia, apare câmpul de luptă unde nu există învingători. La prima vedere, avantajul este de partea bărbatului. El are pumnul greu şi glasul puternic, fapt

ce şi duce la idolatrizarea bărbatului de către femeie. Bărbatul consideră că soţiei îi este teamă şi devine tiran.

Bărbaţilor! Chiar dacă nu conştientizaţi, voi divinizaţi slăbiciunea femeii şi sentimentele ei puternice. Le sunteţi superiori prin forţă, dar prin sentimente – niciodată. Aveţi nevoie de femeie ca să vă simţiţi mai puternic. Bărbatul care ridică mâna asupra femeii, chiar şi în gând, devine slab şi drumul lui se duce în jos, în spirală.

Femeilor! În loc să deveniţi mai puţin emotivă, iertaţi-vă soţul că nu înţelege că trebuie să-şi elibereze frica şi eliberaţi frica dumneavoastră proprie. Atunci soţul nu va mai căuta „femeia adevărată", fiindcă o va descoperi la el acasă. Femeia care şi-a eliberat iubirea de sub puterea fricii, întotdeauna atrage bărbatul prin iubirea sa. Iubirea poate fi atrasă doar de iubire. Nici o condiţie sau pretenţie nu va face acest lucru. Nu vă va ajuta nici faptul că sunteţi frumoasă, deşteaptă, fidelă, gospodină, îngrijită, grijulie etc. Doriţi să cuceriţi dragostea soţului? Iubiţi-vă pe dumneavoastră, eliberaţi-vă de stresuri ca să puteţi să fiţi iubită şi nu veţi mai plânge dincolo de zidul fricii că nu sunteţi iubită de soţul dumneavoastră.

Cine nu vrea să renunţe la dorinţa de a domina şi întreabă mereu *de ce eu, de ce nu el,* primeşte în cele din urmă ceea ce merită – o căruţă distrusă. Învinuirea permanentă provoacă furia, gelozia, ostilitatea, care le provoacă femeilor cancerul la sân.

Când în om se instalează frica *„eu nu sunt iubit"* îi dispare capacitatea de a gândi critic. El vede în fiecare om un rival care posedă ceva mai bun şi care poate să-i diminueze importanţa. *Şi deci - cel înjosit nu este iubit.* Un vecin norocos sau o femeie frumoasă trezesc teamă. Aşa apare forţa uriaşă a invidiei cu toate manifestările ei, de la

calomnie până la îmbrânceli, fiindcă înţelepciunea celui invidios este blocată de frică. *Să fie şi altul la fel de bun ca Mine, dar nicidecum mai bun.* Lupta iraţională pentru supremaţie, nu alege mijloacele.

Este extraordinar de plăcut să manifeşti mărinimia faţă de aceia care provoacă milă, iar apoi să consideri acest lucru ca un merit. E ofensator când acest om jalnic nu apreciază binefacerea mea, ci dimpotrivă, râde de ea. - Dacă gândim în acest fel este total greşit.

Când nu mă cuprinde teama că eu nu sunt iubit, atunci:

- dăruiesc un lucru preţios şi nu un fleac,
- nu aştept mulţumire – pe mine şi aşa mă iubesc,
- cel care primeşte mulţumeşte şi pentru un fleac – în el este inclusă şi iubirea mea.

Dacă adversarii ar renunţa la dorinţa ca celălalt să devină la fel *ca Mine,* dacă ar învăţa să se bucure că el sau ea *nu este ca mine* şi ar fi fericiţi să-i ofere lui sau ei ceea ce au, plăcerea ar fi deplină. Femeia şi bărbatul sunt creaţi pentru ca să se completeze reciproc. Cel puternic devine mai puternic dacă îl sprijină pe cel slab – bărbatul pe femeie – fizic, femeia pe bărbat – sufleteşte.

Cine nu oferă, nu primeşte.

Dacă hoţeşti, te hoţeşti pe tine

Tinerii sunt capabili să simtă satisfacţie întrucât ei nu se îneacă în stresuri. Aduceţi-vă aminte de dragostea din tinereţe. Se spune că tineretul e stricat. Acest lucru nu este adevărat. Dar spiritele tinerilor încă din copilărie văd ce creează teama că *„eu nu sunt iubit"*. Ea înalţă un zid de netrecut între tată şi mamă care ar trebui să alcătuiască un întreg unitar. Spiritul suferind năzuieşte spre iubirea salva-

toare pentru a cuprinde măcar ceva, pentru a nu uita desfătarea care i-a permis lui să pătrundă în corpul fizic. Când în baia publică se întâlneşte un băiat mic şi o fată şi încep cu curiozitate să se uite unul la altul, mamele imediat încep să-i dojenească: *„Ruşine. Ruşine.”*

Ruşine trebuie să-ţi fie de acţiuni şi nu de existenţă.

Ruşine trebuie să-i fie mamei care nu i-a povestit copilului său despre faptul că femeile şi bărbaţii sunt alcătuiţi diferit şi acest lucru trebuie înţeles corect, pentru a trăi şi a se comporta corespunzător cu sexul propriu.

Regulile comportamentale sunt legi ale vieţii acumulate în familie, în şcoală, dar şi prin autoeducaţie, prin dorinţa de a te schimba.

De când înţeleg ce înseamnă să fii bărbat – de la micul copil până la bătrân, ei simt bucurie oferind sprijin femeii *slabe*. Dar sexul feminin care are o puternică forţă sufletească trebuie acum, cu ruşine, să aplece ochii – setea de îmbogăţire materială a făcut femeia oarbă sufleteşte. Femeile se supără când bărbaţii nu le invită să treacă înaintea lor şi nu le cedează locul. Aceasta este sentimentul triumfător că „EU AM DREPTUL!” Dar problema constă în faptul că dreptul se stabileşte de către legile statului iar drepturile vieţii se cuceresc de către legile care pornesc din inimă.

Ce drept am eu, o femeie sănătoasă, să-i cer unui bărbat tânăr, dar bolnav, cu faţa palidă şi privirea stinsă de durere, să-mi cedeze locul? El, însă, doreşte să-mi cedeze locul fiindcă educaţia, bunul simţ, etc., nu-i permit să procedeze altfel. Eu, din iubire faţă de el, ar trebui să-l refuz.

Un tânăr poate să-i ofere locul unei femei, cu bucurie, dacă aceasta îl roagă politicos. Acelaşi tânăr poate să nu-i ofere locul unei femei în vârstă cicălitoare. De ce? Oare nu

este clar? Cea care bombăne vrea să bombănească. Dacă îi cedez ei locul, atunci nu mai poate bombăni.

Este Voia Divină. Dacă vrei ceva şi nu ţi se oferă, trebuie să te schimbi tu şi se va schimba şi atitudinea celor din jur faţă de tine.

Copilul lipsit de iubirea părintească, o va căuta în altă parte. Din păcate, teama că *„nu sunt iubit”* este deosebit de mare la copii. Dovadă este comportamentul lor, lipsa rezultatelor la învăţătură, nervozitatea, desele îmbolnăviri.

Spiritul ştie ce-i trebuie şi spiritul tânăr este în mod deosebit sensibil, dar raţiunea lui nu poate să recunoască acest lucru. Are nevoie să fie înţeles şi la urma urmei, în unele cazuri, el va găsi un asemenea om care-l înţelege în rândul oamenilor de acelaşi sex. Apar relaţiile homosexuale, care pot aduce plăcere în decursul unui timp îndelungat, dar totuşi aceasta nu este perfecţiunea şi uniunea divină.

Când o femeie uneşte cu o altă femeie părţile sale puternic emoţionale şi părţile sale slabe fizic, atunci sentimentele mai degrabă încep să scapere scântei. Una dintre partenere trebuie să semene cu un bărbat, altfel uniunea se destramă. Aceasta poate să reuşească numai în exterior. Schimbarea sexului este o autoînşelare.

Când bărbatul uneşte cu un alt bărbat părţile sale slab emoţionale şi părţile fizice puternice, atunci uniunea durează mai mult, întrucât suma sentimentelor devine mai puternică şi liniştea sufletească vizibilă se păstrează mai mult. În schimb suferă mai mult partea fizică, întrucât fiecare organ al corpului trebuie să îndeplinească acea funcţie cu care a fost înzestrat.

IAR TEAMA CĂ „EU NU SUNT IUBIT” continuă să mocnească ca un foc sub cenuşă şi acţionează în mod dis-

trugător. Stresul va ajunge la suprafaţă ca erupţia unui vulcan. Tinerilor le este ruşine, neînţelegând ce înseamnă ruşinea – aceasta este teama de a-ţi recunoaşte propria esenţă.

Stresul *nu mă iubeşte nimeni* se manifestă diferit la bărbaţi şi la femei. O fată sentimentală, dar care doreşte să domine, începe fie să cerşească iubire, fie să o ofere. Din dorinţa de a fi lăudată ea devine foarte ascultătoare, fie, devine capricioasă, dacă frica depăşeşte limita. Pentru a fi iubit, un tânăr doreşte să înlăture tot ceea ce împiedică iubirea, el începe să se agite şi să lupte pentru a cuceri iubirea. Prin creşterea stresului are loc procesul invers: fata devine agresivă, iar băiatul devine apatic sau arogant, adică neagă existenţa problemelor pentru a nu părea timid. În decursul vieţii, sentimentele se însumează şi femeile şi bărbaţii vârstnici ajung să fie foarte diferiţi. După parcurgerea a 77 ani de viaţă începe din nou vârsta copilăriei; prin aceasta se explică sinceritatea bărbaţilor la această vârstă. Ei nu neagă teama lor că *„nu sunt iubiţi"*. În Împărăţia Divină bărbatul este principala creaţie. Bărbatul fără stresuri este un foarte bun conducător, lui i se supun toţi cu bucurie. Dacă şeful are o soţie iubitoare, atunci ea contribuie la avansarea soţului şi pe scara profesională. Dacă femeia ţine frâiele, atunci numai cu ajutorul iubirii ea va atinge rezultatele necesare. Dacă femeia doreşte să conducă folosindu-se de procedeul bărbătesc, atunci se naşte un conflict în instituţia respectivă şi în sănătatea femeii însăşi, precum şi în sănătatea bărbaţilor subordonaţi ei.

Bărbatul trebuie să-şi ocupe locul său în viaţă. Dacă el nu face acest lucru, atunci este osândit să sufere. Ca urmare a acestui lucru are loc o luptă permanentă pentru

putere între bărbaţi şi femei. Bărbatul trebuie să domine, iar femeia nu trebuie să dorească să deţină rolul preponderent. Asta nu înseamnă că femeia trebuie să stea acasă şi în mod exclusiv să se ocupe de educaţia copiilor. Femeia trebuie să-şi ocupe de asemenea **locul său în viaţă**.

Femeia care doreşte să domine, se îmbolnăveşte de boli bărbăteşti (de exemplu, radiculită lombară sacrală precum şi alte îmbolnăviri ale părţii inferioare a corpului). Bărbatul care are o atitudine negativă faţă de superioritatea femeii are necazuri similare.

Există o ieşire prin eliberarea de teama că „nu sunt iubit" şi atunci se eliberează şi raţiunea. În acest fel dumneavoastră vă veţi găsi locul în viaţă.

Cine îşi impune să trăiască în aşa fel, încât să fie agreat de toţi, se distruge pe sine şi întreaga sa familie. Cine crede că munca sa – serviciul este mai important decât iubirea, pierde iubirea. Munca nu este iubire, dar iubirea este muncă...

Îmi amintesc un băiat de 13 ani care avea coloana vertebrală deformată şi căruia i-am spus: *„îţi este atât de frică de tatăl tău, încât ţi s-a deformat coloana, iar capul îţi este greu şi te doare pentru că acolo este teama că nu eşti iubit*". Copilul care privea tot timpul în pământ s-a uitat la mine cu o privire pătrunzătoare şi a strigat disperat: *„Toţi îmi spun că eu am o căpăţână din lemn! Mie aşa mi-e de rău!"*

Copilule, iartă teama că *nu eşti iubit* şi căpăţâna ta de lemn va deveni un cap deştept. Până acum frica nu a dat voie să ţi se deschidă mintea. Coloana ta vertebrală va începe să se îndrepte şi îţi va deveni clar că părinţii te iubesc. Pur şi simplu ei au fricile lor.

Reacţia la tineret şi la copii este identică, aşa cum îmi

arată experienţa comunicării zilnice cu ei. Cu adevărat bravo lor! Ei nu întreabă niciodată: *„Eu nu am făcut nimic rău, de ce trebuie să cer iertare? Ceilalţi trebuie să-şi ceară iertare de la mine"*. Până în prezent eu nu am întâlnit nici un asemenea tânăr, în timp ce bătrânii se încăpăţânează în permanenţă.

Teama adulţilor a cărei prezenţă ei o neagă, blochează de asemenea, capul. La judecată, inculpatul este obligat să ceară iertare victimei, iar victima iartă cu trufie sau cu indulgenţă: *„este important ca eu să fiu mai bun decât el!"*. Oare aceasta este iertare? Oameni buni! Străduiţi-vă să înţelegeţi că duşmănia rămâne duşmănie şi se intensifică şi mai mult dacă o înjosim prin jubilare victorioasă. Cauza a fost provocarea, iar infracţiunea a fost efectul. Va fi corect dacă provocatorul cere scuze, iar vinovatul (efectul) iartă. Numai atunci vinovatul poate cere iertare pentru faptul că el a ridicat mâna.

Provocatorului îi va apărea o altă teamă. Frica, pe măsură ce creşte, provoacă răutate. Astfel, liniştea sufletească nu se instalează. Este ciudat că oamenii ca mase populare în mod inconştient sunt înclinaţi spre autoînşelare.

Aspecte obişnuite de autoînşelare:

1. Uitarea. Închipuiţi-vă că în mine intră teama şi se fixează în plexul solar. Eu nu o doresc şi mi-e frică de ea. Pentru a nu o vedea, eu îndepărtez fâşia de teamă de pe ochi şi o trag după mine, ca pe o aţă, şi o ascund după colţ şi o presez cu o piatră mare. Ea va sta ascunsă acolo un an, doi ani, zece ani. Eu mă distrez liber întrucât ea nu mă stânjeneşte şi mă cred pe mine însămi când spun: *„Eu nu*

simt frica". Piatra se sfărâmă totuşi. Într-o bună zi vine pisica şi cu coada mătură fărâmiturile. Firul fricii se eliberează şi mă loveşte dureros, întrucât cu trecerea anilor, firul a acumulat greutate şi s-a transformat în frânghie.

2. Autosugestia. Frica este asemănătoare cu un şoricel, care se agaţă de plexul solar cu coada lui lungă şi neagră. Eu încerc să mă autosugestionez: „*Totul este bine şi va fi şi mai bine*". De zece ori, de o sută de ori, de un milion de ori. Ca şi grăunţele aurite se adună într-o grămadă mare şi eu mă bucur. Totul este bine. Iar el, acest şoricel, face întruna cranţ, cranţ, cranţ... Şoarecele a acumulat forţă iar acum nu mai este aşa de uşor de prins...

3. Să spui negru când e alb. Mă îngrijorez, mă îndoiesc, simt nesiguranţă, cred în semne, simt timiditate, sfială, sunt plină de complexe, justific îngrijorarea mea, o argumentez, caut vinovaţi, dar nu îndrăznesc să spun: „ MI-E FRICĂ". Frica este un cuvânt dur. Aşa de dur, încât eu încep să mă înşel pe mine însămi sau să neg evidenţa, pentru ca să nu recunosc în sinea mea teama.

4. Negarea. Tot ceea ce nu văd cu ochii şi ceea ce nu pot atinge cu mâna se poate nega, deşi **toate acestea există**. Fie el sentiment de vină, de frică sau de ură, acesta îşi face treaba lui în ciuda negării.

Cu cât se afundă mai mult omul în lucrurile materiale, cu atât mai mult se autoînşeală. Înghite atâtea preparate hormonale, încât oasele se înmoaie până la fracturare. El are pentru orice o justificare dar despre frică nu doreşte să vorbească... Frica blochează suprarenalele, iar omul înghite preparate hormonale şi se gândeşte cu groază la efectele secundare.

Priviţi-vă în oglindă, oameni dragi! Dacă aveţi o cu-

loare nesănătoasă a feței, dacă aveți o privire indiferentă, înfricoșată sau istovită, dacă aveți pungi sub ochi, spatele gârbovit, tenul îmbătrânit, mâinile neîngrijite etc... - rezultă că în dumneavoastră se cuibărește TEAMA CĂ: *„EU NU SUNT IUBIT”*.

Eliberați-vă frica înainte de a cumpăra de la farmacie toate medicamentele și de a simți cu disperare că începeți să vă pierdeți mințile. Folosiți-vă măcar o oră de recomandările mele pentru eliberarea stresurilor, și priviți-vă apoi în oglindă. Dacă nu veți observa schimbări esențiale, veți constata măcar că ochii sunt plini de viață și capul nu mai este greu.

Atunci când totul vă irită, vă face să plângeți, nu vă găsiți locul, doriți să spargeți ceva sau să vă certați cu cineva etc... înseamnă că stresul dumneavoastră a depășit limita și s-a transformat în ură, răutate, care caută posibilitatea de a-i distruge pe alții sau pe dumneavoastră înșivă. Omul încetează să mai raționeze, nu-și mai dă seama de faptele sale, fiindcă mintea lui este blocată de stres.

Eliberați stresul. Acesta a apărut nu pentru a vă face rău. Dumneavoastră singur l-ați înglobat în sine, întrucât vă este necesar ca prin el să învățați. El este prietenul dumneavoastră. Aveți dreptul să alegeți dacă primiți o învățătură a acestui prieten sau nu.

Eliberați-vă stresul și nu veți mai plânge, nu veți mai fi iritat.

Iertarea li se pare oamenilor un lucru greu și atât de înfricoșător, încât ei încearcă să găsească alte ieșiri: meditații, antrenarea corpului fizic, diferite metode orientale de restabilire a energiei. Credeți-mă, fără iertare nu se poate! Cui îi este frică să ierte, aceluia îi este dat să treacă prin calea suferinței, întrucât primordială trebuie să fie gân-

direa. Iertaţi-mă dacă dumneavoastră mă înţelegeţi din jumătate de cuvânt şi simţiţi că v-aţi săturat de repetarea multiplă a uneia şi aceleiaşi idei. Spiritul dumneavoastră este mai deschis, dar acest lucru nu vă dă dreptul să scurtaţi educaţia altora. După experienţa mea eu văd că repetarea este extrem de necesară.

Totuşi, în activitatea mea, uneori, m-am izbit şi de faptul că sunt aţintiţi spre mine ochi care nu văd şi mă ascultă urechi care nu aud. Nu este vorba despre faptul că oamenii sunt orbi sau surzi. Eu ştiu că ei după ce pleacă vor spune: *„Ne-a îndrugat o grămadă de fleacuri despre iertare, iar eu sufăr în continuare la fel ca înainte."* De fapt pot să se îmbolnăvească şi mai puternic, întrucât nu au încercat să înţeleagă şi s-au supărat, nerecunoscând faptul că se supără pe ei înşişi. În acest caz, sănătatea chiar trebuie să se înrăutăţească. Dar peste câteva zile, criza trece şi într-un mod uimitor apare destinderea.

Acum, acest om va reflecta totuşi cât de puţin, în ciuda încăpăţânării raţiunii. Pentru conştiinţa corpului său, situaţia s-a limpezit însă. Asta pentru că trupul a ascultat conversaţia noastră.

Uneori, sunt întrebată de ce nu-i refuz pe cei care nu vor să se ajute. Sinceră să fiu s-a întâmplat să refuz, dar nu pentru că erau oameni răi sau criminali. Erau oameni care nu doreau să înţeleagă nimic, îşi negau cu încăpăţânare greşelile, considerau că numai ei au dreptate şi credeau că sănătatea poate fi cumpărată cu bani. Sănătatea nu o cumperi nici cu toate comorile din lume.

Nu se reuşeşte nimic dacă omul nu doreşte!

Dacă doreşte însă, omul ***poate*** *orice!*

În acest caz îi trebuie numai educaţie şi un profesor. Până în prezent nimeni nu a plecat de la mine fără să pri-

mească o asemenea explicaţie.

Există mulţi oameni care şi-au însuşit şi urmează foarte strict „preceptele adevărate" şi gândirea standardizată şi prin aceasta ei ţin spiritul în captivitate. Cea mai răspândită boală la asemenea oameni este nevroza: spiritul încearcă să se elibereze, iar raţiunea nu permite.

În asemenea cazuri eu simt că trebuie să recurg la constrângere – întrucât şi copiii sunt constrânşi ca să înveţe, pentru ca ulterior să le fie mai uşor. Îi rog să mă ierte pentru faptul că îi constrâng şi le explic tot ceea ce este obligatoriu.

Se poate ca următorul exemplu povăţuitor mă va ajuta să ilustrez o asemenea abordare.

E x e m p l u d i n v i a ţ ă:

A venit la mine o femeie de vreo patruzeci şi cinci de ani, mică de statură, care mi-a spus:

- „Vă amintiţi? Am fost la dumneavoastră acum două luni şi n-am crezut nimic, iar acum sunt sănătoasă."

- „ Cum v-aţi însănătoşit, dacă nu credeţi?"

- „ Mi-aţi spus că, dacă am venit, să ascult, poate îmi va fi de ajutor. Viaţa va arăta."

- „ Ce v-a arătat viaţa?" – am întrebat-o.

Mi-a povestit că trăieşte într-o suburbie a oraşului Tallin. Într-o seară de vară, întorcându-se de la serviciu a observat cu coada ochiului că este urmărită de un tânăr beat, de statură înaltă, ce se apleca înainte pentru a-şi păstra echilibrul, aşa cum fac de obicei cei în stare de ebrietate. Ea şi-a continuat drumul cufundându-se în gânduri. Mai departe totul s-a petrecut fulgerător. Dintr-o dată a fost apucată de gât. În clipa următoare ea era culcată pe

spate, apăsată de genunchiul atacatorului la pământ. În mâinile lui a strălucit un cuţit. Femeia nu a reuşit nici măcar să se sperie. Dintr-odată în capul ei au fulgerat cuvintele pornite din inimă, la care nu s-a aşteptat nicidecum: „*Eu te iert, prostule, tu nu-ţi dai seama ce faci...*" Pentru mai multe cuvinte nu a ajuns timpul. În acelaşi moment ea a fost apucată de guler şi smucită în picioare, a fost scuturată ca un sac gol şi „*binecuvântată*" cu următoarele cuvinte: „*Tu, căţea, nu meriţi nici să fii omorâtă*". Apoi i-a scuturat poalele, i-a dat înapoi geanta şi... ea s-a trezit în mijlocul drumului ca un stâlp singuratic, ca şi cum în jurul ei n-ar fi fost niciodată nimeni.

- „*Abia când am ajuns acasă am început să analizez cele întâmplate, iar acum sunt sănătoasă*"' – a încheiat femeia jubilând de bucurie.

Nu ştiu de ce eu nu refuz să învăţ pe nimeni.

Fiind mediator eu vă transmit învăţătura însuşită de mine. Dacă în sufletul meu va apărea neliniştea pentru sănătatea oamenilor din cauză că ei doresc cu încăpăţânare să fie bolnavi şi nu cred în bine, atunci eu iert neliniştea pentru faptul că ea a apărut. Mă iert pe mine pentru că am primit-o. Îi cer iertare corpului, că i-am provocat dureri din cauza neliniştii pentru sănătatea oamenilor. Îmi cer iertare şi de la oameni că le-am provocat rău obligându-i să se vindece.

Voinţa omului trebuie să fie liberă.

Apoi din nou transmit învăţătura celor care o acceptă, care au nevoie de ea pentru a intra într-un ciclu nou.

În procesul redactării acestei cărţi, activitatea asupra ei câteodată s-a întrerupt, ceea ce este de înţeles pentru orice autor şi ceea ce, în acelaşi timp, întotdeauna a înlesnit apa-

riţia unui capitol nou. Consider că trebuie să prezint materialul aşternut de mine oamenilor în aşa fel, încât ei să-l înţeleagă şi să-l poată folosi.

Viaţa este simplă dacă cunoaştem şi utilizăm legile ei, dar pentru a le cunoaşte este necesar să ni le însuşim, iar acest lucru nu este aşa de simplu de făcut.

Ca şi cartea însăşi aşa şi actualul capitol s-a scris cu dorinţa de a fi foarte pe scurt, concis şi clar, dar a apărut o întrerupere în activitate în timpul căreia eu am primit o lecţie, despre care aş dori să povestesc cât se poate de amănunţit.

De multe ori mi-a fost dat să văd cum oamenii neagă prezenţa fricii *„eu nu sunt iubit"* în ei înşişi. Ei au capul puternic blocat. Le sunt ţintuite sentimentele, le este îngreunată gândirea logică şi în acest caz negarea – este o chestiune obişnuită. Se obişnuieşte să se spună: *gândeşte corect.* Omul care poartă în sinea sa teama *că nu este iubit* nu este în stare să înţeleagă ce înseamnă să *gândeşti corect.* După părerea acestuia, el gândeşte absolut corect. Câţi oameni sunt care nu au un asemenea stres? Aproape că nu sunt asemenea oameni. Cine neagă, acela consideră inconştient că este superior altora.

Lucrând asupra propriilor stresuri, eu am înţeles că înlăturând stratul lor superior, literalmente coaja, noi descoperim sub aceasta adevărate zăcăminte de stresuri. La început, eu nici nu am ghicit acest lucru. Stresurile încep să erupă ca dintr-un vulcan.

Când cineva aplică metoda de eliberare a stresurilor, din curiozitate sau din necesitatea de a se ajuta pe sine, pe parcursul următoarelor zile, va încerca o stare de entuziasm şi de cunoaştere emoţională a propriei persoane, după care urmează o reacţie violentă.

Exemplu din viaţa mea:

Experienţa mea de fiecare zi cu bolnavii mi-a demonstrat că stresul *nu mă iubeşte nimeni* are nevoie de o explicaţie mai exactă. Gândind cum să se realizeze acest lucru, seara, stând în pat, am început să cer ajutorul lui Dumnezeu. Am aţipit o oră şi trezindu-mă cu capul limpede, am început să cer iertare de la teama că „*eu nu sunt iubit*".

Eu te iert pentru că ai venit la mine.

Eu mă iert că te-am primit.

Eu cer iertare de la corpul meu pentru că astfel i-am făcut rău.

Dintr-odată a apărut necesitatea de a-mi închipui ce ar fi fost dacă într-adevăr pe mine nu m-ar fi iubit nimeni. Dar absolut nimeni.

Această groază este imposibil de descris. Eu am tremurat şi m-am scuturat, simţeam că mă împrăştii la suprafaţă. Aceasta a fost presimţirea sfârşitului, din care a lipsit teama de moarte. Capul mi-a rămas limpede.

Eu m-am apucat să iert acest sentiment. O dată. De două ori. De trei ori... Groaza s-a transformat în sentimentul eliberării. Eu, în mod conştient, am încercat să reţin sentimentul de a te afla în această groază. Eliberarea creierului a acţionat liniştitor. Corpul a devenit cald şi tremuratul a trecut.

Cu mulţi ani înainte de a mi se descoperi calităţile de vindecătoare, îmi amorţeau mâinile şi umerii. Înainte îmi explicam acest lucru ca fiind din cauza muncii fizice foarte grele din copilărie. Când veneam acasă cu sacoşe pline cu produse alimentare, iar pe alături treceau doamne elegante cu geanta pe umăr, oftam din greu. Aşa cum aţi

putut ghici, şi eu am simţit că nu sunt iubită, că nimeni nu are nevoie de mine, că nu valorez nimic, etc. Ce să ascund, câteodată am ajuns până la furie. Un sentiment cunoscut multora, nu-i aşa?

După procedura iertării, care a durat, probabil, câteva ore, am adormit, iar când m-am trezit am mai repetat iertarea încă o dată. Am constatat cu plăcere că stresul s-a diminuat.

(N.B. L-am eliberat de mai multe ori şi întotdeauna mi se ameliora starea sănătăţii).

Dimineaţa, m-am trezit mult mai vioaie, dar când m-am ridicat din pat, la cea mai mică mişcare simţeam o durere ascuţită în mâini, în umeri, şi în coloana cervicală. O asemenea durere apare în următoarea zi după o încordare fizică puternică. Eu am înţeles că a apărut reacţia. A crescut mobilitatea întregului corp şi m-am simţit tânără.

Întrucât chestiunea s-a petrecut sâmbătă, care este o zi mare de muncă pentru gospodină, atunci eu m-am cufundat în curăţenie. Cu aceasta, eu am comis o greşeală, deoarece durerile de muşchi apar din cauza depunerii reziduurilor, şi se recomandă să bei multă apă. În acea seară eu am repetat iertarea, acum acest lucru a fost deja mai uşor.

Sculându-mă de dimineaţă, mi-am simţit corpul mult mai uşor şi mai plăcut. Durerea din muşchi a trecut definitiv, numai la încheietura umărului stâng, la mişcare, a apărut o durere puternică pulsativă, ca la o inflamare acută a nervilor. Cu cât mă mişcam mai mult, cu atât era mai rău. Mi-a fost greu chiar să-l ating. Într-un cuvânt, o durere afurisită!

Am încercat ca de obicei, să găsesc cauza pentru ca apoi s-o folosesc pentru indicaţii:

- Mâinile – stresul *nu mă iubeşte nimeni*
- Partea stângă – problema cu soţul; ieri cu soţul a fost totul în regulă, înseamnă că durerea este legată de alţi bărbaţi;
- Durerea este evident rea – răutate = furie;
- Mişc corpul şi simt o înţepenire între omoplaţi, în consecinţă, durerea este legată de sentimentul culpabilităţii sau de învinuire.

Meditând la ceea ce s-a întâmplat ieri, eu, fără o dificultate deosebită, găsesc cauza:

- Supărarea pe cei care învinuiesc pe alţii în legătură cu faptul că ei nu iubesc, şi în acelaşi timp nu înţeleg că ei înşişi împiedică pătrunderea iubirii în ei;
- Sentimentul vinovăţiei din cauză că eu nu am reuşit să le explic lor nicidecum această înţelepciune Divină.

Ieri m-au sunat trei femei, s-au plâns de viaţa lor şi de sănătate, toate trei pur şi simplu sunt biciuite de aceeaşi cravaşă - teama că „*nu sunt iubite*". Ele însele au zidit drumul propriei energii a iubirii, dar aruncă vina pe soţi şi pe cei apropiaţi etc.

De ce la mine a apărut răutate = furie? La mine vin după ajutor, eu învăţ, caut cauze. Omul trebuie să se ajute singur, alţii nu pot face acest lucru şi nu le este nici permis. Dar dacă tu înveţi omul de mai multe ori, şi în afară de aceasta mai ai de-a face şi cu oameni care se ocupă de problemele spirituale, dar nu au învăţat să gândească şi doresc ca altcineva să le aranjeze viaţa, atunci, iertaţi-mă, nu se poate să nu te superi. Corpul meu nu are nevoie de o asemenea justificare. El doreşte ca eu să nu acumulez în mine stresurile altora ci să eliberez propriile stresuri. Este inutil să-i spui lui: „*Ascultă, eu nu fac de obicei aşa ceva,*

liniştește-te, ei sunt de vină."

Dar de ce s-au întâmplat trei cazuri similare chiar în aceeaşi zi? E ciudat! În timp ce scriam aceste rânduri, durerea din umeri a trecut.

De ce? Se pare, pentru că fără această durere nu aş fi scris aceste rânduri. Le-am scris – înseamnă că aşa trebuia. Dumnezeu vede şi ştie. Acum nu mai este nevoie de durere.

Dacă organismul ne atenţionează printr-un necaz, atunci el doreşte să spună ceva important. Învăţaţi să înţelegeţi corpul şi să aplicaţi sfaturile sale. Nu găseşti un prieten mai bun.

De ce medicina tradiţională se ceartă cu cea alternativă?

Cine se supără? Cel căruia îi este frică.

Când se ceartă oamenii cu cea mai mare înverşunare? Când nici unul dintre ei nu are dreptate, dar fiecare vrea să fie mai presus de celălalt.

Întrucât am fericirea să fiu în acelaşi timp medic şi purtător al binecuvântării, atunci iau asupra mea curajul de a încerca să desfăşor acest ghem. Poate voi reuşi.

Medicina tradiţională este preocupată de fenomenele sau consecinţele bolilor din corpul fizic. Vindecarea este lichidarea urmărilor. Scopul folositor este profilaxia care va rămâne un vis atâta timp cât medicul nu va învăţa să vadă lumea şi omul în unitatea lor indisolubilă. Fiecare om ştie cât de înalt este nivelul medicinii mondiale şi *se miră cât de scăzut este la noi*!

Dragi oameni! Voi vedeţi numai aparatura şi nu vedeţi în spatele ei medicii noştri care vă tratează cu forţa sufle-

tului lor. Numeroşi oameni cu care mă întâlnesc îmi povestesc cât de grea, încordată şi rău plătită este munca lor. Responsabilitate mare, zile lungi de muncă, cerinţe care nu se termină nici acasă. Totuşi pot spune că: nimeni nu-şi face treaba lui cu mai mari sacrificii de sine şi încordare mai mare decât medicul. Am înţeles acest lucru mai cu seamă acum, când am plecat din spital.

Doctorul poate fi morocănos, chiar supărat pentru că este obosit; el îşi începe activitatea profesională la vârsta de douăzeci şi cinci de ani şi aceasta nu se termină până la pensie. În fiecare clipă este gata să pornească la prima chemare. În cinci minute trebuie să se trezească, să se îmbrace şi să fie gata spiritual să se ia la trântă şi cu moartea. În această luptă, el poate fi murdărit, adâncit în tot ceea ce omul a acumulat, - apă, sânge puroi, alcool, narcotice şi fecale. Din bucăţi de carne el trebuie să coasă un om. Dacă în această luptă disperată se întâmplă să sufere o înfrângere, el scrâşneşte din dinţi, iar inima plânge în lăuntrul său. Cine vrea să înţeleagă acest lucru, să-l înţeleagă!

Omenirea încă nu a recunoscut că moartea este un fenomen natural şi responsabilitatea pentru aceasta o poartă înainte de toate însuşi omul. Totuşi încă se consideră foarte natural că a purta de grijă este treaba doctorilor. Este adevărat că doctorii încep să-şi însuşească o gândire corectă.

Un doctor este chemat pentru a acorda ajutor unui om în stare de psihoză, ce tocmai a venit de la o persoană cu capacităţi extrasenzoriale, care i-a comunicat că el are cancer. Doctorii l-au examinat, dar, negăsind nici urmă de cancer, bolnavul are impresia că l-au înşelat. Omul, cu o gândire negativă, se împacă bucuros chiar cu diagnosticul de cancer întrucât are nevoie de milă, de îngrijire şi compasiune etc.

Închipuiţi-vă într-o asemenea situaţie şi găsiţi soluţia!

Deseori, mi se iveşte ocazia să mă ocup de această problemă. Nu întotdeauna însă reuşesc să fac omul să gândească raţional, întrucât teama blochează chakrele VI şi VII. Dacă reuşim măcar să-l facem ca prin iertare să deznoade stresul şi să devină capabil să ducă o convorbire inteligibilă, atunci şi acest lucru este bine. Unii continuă să alerge la oameni cu capacităţi extrasenzoriale şi fiecare dintre aceştia adaugă la informaţie viziunea sa – dacă cel dinainte a diagnosticat cancer, atunci următorul sigur va face la fel. Acest om se presupune că se va îmbolnăvi de cancer peste zece-douăzeci de ani întrucât a acceptat această idee şi astfel şi-a făcut programarea, totuşi peste câţiva ani, el moare de infarct.

Sunt, de asemenea, destul de multe cazuri când medicina pune diagnosticul de cancer, iar pacientul merge la primul om înzestrat cu capacităţi extrasenzoriale care foloseşte *metoda sa*. Apoi merge şi la alţii care nu „văd" cancerul. Omul însă se stinge. Metodele de tratare „magică" se pot aplica numai unui bolnav care neapărat se întoarce la acel prim om cu capacităţi extrasenzoriale cu care a început să lucreze (cu condiţia ca acesta să fie un vindecător autentic şi nu un şarlatan) şi acest lucru trebuie bine explicat bolnavului, ca el să înţeleagă. Bolnavul ştie, de exemplu, că i s-a pus un scut ocrotitor, dar lui i se face mai rău dintr-odată, iar el, cu ultimele sale forţe, se târăşte la un alt om cu capacităţi extrasenzoriale. Dacă acesta ar putea să-l ajute...

Mult stimaţi pacienţi!

În general, reacţia la consultaţiile şi tratamentul bioenergetic pot fi foarte aspre, dar de obicei trec repede,

de la o zi la cinci zile. Atunci, reuşiţi să eliberaţi teama proprie sau înţelegeţi că reacţia este cu totul alta decât la îmbolnăvirea obişnuită cu febră. Simţiţi fericirea datorată faptului că vă schimbaţi - după criză apare eliberarea.

Dacă dispoziţia rea se menţine sau se adânceşte, *atunci iertaţi-l pe omul cu capacităţi extrasenzoriale pentru că el v-a influenţat involuntar cu energia sa, fără să înţeleagă că nu sunteţi compatibili unul cu altul, sau a existat o altă cauză. Iertaţi-vă pe dumneavoastră înşivă pentru că aţi primit în sinea dumneavoastră această influenţă şi cereţi-vă iertare de la trup pentru faptul că prin aceasta i-aţi făcut rău.* V-aţi eliberat.

Eu personal socotesc că odată cu iertarea, adică odată cu apariţia încrederii, toţi oamenii devin compatibili energetic.

Viaţa are două faţete – spirituală şi fizică. Ambele sunt deocamdată necesare.

Doctorii cunosc partea fizică, această ştiinţă s-a dezvoltat de-a lungul a mii de ani. Se va dezvolta şi în continuare, dar numai în cazul în care se deschide lumii spirituale. Au apărut foarte mulţi clarvăzători, oameni cu capacităţi extrasenzoriale şi alţii. Acest lucru este bine.

Dar dragi vindecători!

Nu uitaţi că gândirea intuitivă şi cea raţională trebuie să se afle în echilibru.

Medicii au o experienţă îndelungată şi să nu uităm – ei îşi asumă responsabilitatea pentru bolnavi. Cei cu capacităţi extrasenzoriale – nu. Deseori vin bolnavi cărora o persoană cu capacităţi extrasenzoriale le-a pus un diagnostic, sperând că acum se vindecă. De exemplu, nu demult a venit o femeie şi a declarat: *„Rinichiul meu s-a înfundat*

între oasele bazinului şi de aceea mă doare!" Ei, ce poţi să spui la aşa ceva! „*Nu spuneţi niciodată un nonsens similar*" – numai asta am putut s-o sfătuiesc eu. Acesta a fost cel mai mare ajutor pe care l-am oferit, restul l-a făcut ea singură.

Dragi oameni!

Când mergeţi la o persoană cu capacităţi extrasenzoriale, luaţi cu dumneavoastră şi raţiunea **proprie**. Eu înţeleg că sunteţi înecat în necazuri şi căutaţi ajutor, dar gândirea critică trebuie să v-o păstraţi totuşi. Aşa cum există medici diferiţi şi dumneavoastră îi apreciaţi pe aceştia corespunzător cu experienţa pe care o aveţi, tot la fel şi oamenii cu capacităţi extrasenzoriale sunt diferiţi. Asta nu înseamnă că trebuie să-i acuzaţi pe toţi, în mod gratuit.

Dragi oameni cu capacităţi extrasenzoriale!

Dezvoltarea spiritului poate avea loc în mod cu totul diferit, dar în fiecare caz, baza este la acel nivel unde se afla omul înainte. De când lumea există vrăjitoare şi vrăjitori care ajută oamenii cu ierburile, cu farmecele şi rugăciunile lor, ceea ce este energia iubirii şi ea într-adevăr ajută, dar vracii niciodată nu pun diagnostic medical. Deschiderea spiritului este un proces foarte puternic, el are loc în salturi şi provoacă la oameni euforie. Omul care nu a putut să se manifeste înainte, simte că a venit timpul să arate cât valorează.

Iertaţi euforia şi pentru început luaţi în mână manualul de anatomie şi citiţi-l. Atunci, poate veţi înţelege încotro se grăbeşte spiritul dumneavoastră. Poate acesta nu este deloc drumul tămăduirii. Binele se poate înfăptui şi altfel.

Cunoaşteţi-vă pe voi înşivă. Un om cu adevărate capacităţi extrasenzoriale trebuie să răspundă pentru cuvintele sale. Cine nu respectă acest lucru, acela, după faptele sale suportă şi consecinţele. Aşa cum se întâmplă întotdeauna în împărăţia Divină.

Nu întâmplător mulţi oameni cu capacităţi extrasenzoriale se îmbolnăvesc grav. Trebuie ţinut cont, de raţiunea bine dezvoltată a omului contemporan; omul vrea să ştie **ce** e cu el, **de ce** i se întâmplă ceea ce i se întâmplă, oare se poate vindeca, **cum** anume se poate vindeca. După o întrebare raţională trebuie să urmeze şi răspunsul raţional. Pentru un anumit om diagnosticul este de fapt eticheta cusută pe corp cu precizarea preţului, pentru altul este pur şi simplu o medalie pentru suferinţă. Fiecare are o altă atitudine.

Multe probleme pornesc de la diagnosticarea superficială a cancerului.

Informaţia energetică despre cancer ajunge la corp atunci când vecinul, sau un părinte, sau prietenul este bolnav de cancer. Important este faptul că omul se teme de cancer şi cu teama sa nu face decât să îl atragă spre el.

Dacă se caută bine, atunci la fiecare se poate găsi diagnosticarea tuturor bolilor – întrucât noi trăim în atmosfera lor. Şi gripa umblă printre noi, totuşi nu se îmbolnăvesc cu toţii de gripă. Dacă îi spunem pacientului *„Eu am înlăturat de la tine boala"*, atunci stârnim la acel om sentimente pozitive. Distrugem structura energetică a bolii şi în acelaşi timp îi dăm omului o speranţă. Un credul copilăros poate să rămână sănătos un timp foarte îndelungat. Totuşi fondul s-a păstrat – adică incapacitatea **de a gândi independent.** Bolnavul continuă să spere la ajutorul **altora.**

Un om prea raţional poate să nu simtă nimic şi să

rămână cu boala. Se poate deci spune: „De ce ai venit, dacă tu oricum nu crezi?" Omul nu este în stare să creadă dacă nu ştie nimic de infoenergetică. Iar ca să-i explici, ah, ce muncă grea, şi necesită timp. Limba se împleticeşte, omul e cam într-o ureche, dar iată că acest om totuşi începe să lucreze asupra propriei persoane. Ce poate fi mai bun!

Aşteptând eficienţa miracolului omul cu capacităţi extrasenzoriale rămâne totuşi în sfera aşteptării. Pentru însufleţirea sa, soarta, din timp în timp, îi trimite oameni deosebit de receptivi, dar în general această muncă este munca cu sudoarea frunţii.

Despre apariţia cancerului eu am vorbit deja, mai sus.

Omul cu capacităţi extrasenzoriale care îi pune bolnavului un asemenea diagnostic, îi dă o lovitură de moarte. Oameni puternici sunt puţini. Frica de cancer îi rămâne omului şi atunci când sute de medici, pe baza examenelor medicale se apucă să-i dovedească că nu are cancer. Totuşi, cândva, cancerul va apare la acest om, deoarece teama îl atrage. Omul este „lovit" de tot ceea ce îi este frică.

Gândul trăieşte şi acţionează independent de cine (medic sau vindecător) îi spune omului că „este trimis la moarte".

Un clarvăzător care se respectă, nu aruncă cu diagnosticări în stânga şi în dreapta, el **trebuie** să ştie că forţele negative sunt întotdeauna gata să „*ajute*", iar negativul este atras numai de acţiuni negative.

Eu nu resping faptul că uneori este necesară o terapie de şoc pentru a-l scoate pe om din depresii şi apatie. Câteodată, trebuie stârnită la om furia, aceasta acţionează ca un bici pentru calul obosit. A pornit, iar apoi i s-au luminat şi ochii. Iar dacă în ochi apare strălucirea, înseamnă că raţiunea a început să lucreze. Nu are decât ca apoi, el să

înceapă să vă ocărască, dar dumneavoastră deja ştiţi că în el s-a deşteptat energia vieţii şi în curând, după rău, va veni binele.

Un **bun** clarvăzător spune adevărul. Se poate discuta despre faptul dacă este corect sau nu să spui adevărul crud. Eu am întâlnit oameni care după un astfel de adevăr au dat în psihoză. Am întâlnit asemenea oameni dar şi alţii care incredibil de repede ies din situaţia fără speranţă. Aprecierea adevărului este în concordanţa cu raţiunea omului.

Bolnavul care învinge în lupta cu moartea, merită numele de om.

Un om ajunge la cabinet târât de familie şi el are un diagnostic lipsit de speranţă. Cu ajutorul clarvăzătorului îşi pune în funcţiune activitatea creierului şi după două luni anunţă că el este sănătos şi se duce la lucru. Un asemenea om merită toată admiraţia. Acea muncă pe care o desfăşoară de dimineaţa până seara, a eliberat teama că „nu sunt iubit", ceea ce ştie numai el singur. Dar acţiunea sa se reflectă în mod binefăcător şi asupra vieţii familiei sale.

Alt om vine la cabinet de multe ori, se văicăreşte şi plânge şi aşteaptă ca boala lui să fie vindecată, dar dacă pui în faţa lui o asemenea condiţie: *„Fie începeţi să vă ocupaţi de persoana dumneavoastră, eliberând stresurile pe care le aveţi, fi nu mai veniţi!"*, atunci el încetează să mai vină, el preferă să rămână bolnav. Personale cu capacităţi extrasenzoriale adeseori recurg la alegorii. Aceasta este dictată de necesitatea de a nu-l şoca pe bolnav, totuşi să-i spună adevărul. Cine înţelege, acela va acţiona. Cuvintele vindecătorului conduc forţele spirituale superioare, a căror înţelepciune nu se contrazice. De pe urma vizitei la persoana cu capacităţi extrasenzoriale, omul trebuie să primească speranţă, impuls, gânduri şi emoţii pozitive şi

aprecierea vieţii sale incorecte – atunci el, cel puţin poate să îndrepte ceva. El trebuie să primească cunoştinţe şi să hotărască ce e de făcut mai departe – să meargă la doctor sau să se întoarcă. Cu cât este mai gravă boala, cu atât mai repede trebuie acţionat. Acela care nu a înţeles acest lucru şi a fost dezamăgit, trebuie să înţeleagă: el singur a ales acea persoană cu capacităţi extrasenzoriale.

Dacă spiritul a semnalat deja, iar cineva a perceput că de la mâna lui porneşte energia tămăduitoare, bucuraţi-vă, ajutaţi-vă pe dumneavoastră, familia şi pe alţii. Examinaţi-vă detaşat, aceasta nu este o chestiune de glumă, ci o activitate foarte serioasă. Cercetaţi-vă cu responsabilitate şi cu dorinţa de a merge mai departe. O să fiţi ajutaţi dacă dorinţa dumneavoastră este curată şi sinceră, dar nu imediat. Înainte trebuie să simţiţi că gândirea dumneavoastră nu vă mai ajunge. Nu aşteptaţi pomană de la Dumnezeu, pomanagiilor le rămân firimiturile. Un adevărat aliment spiritual trebuie să-l meriţi. Şi în acest caz poţi să te ajuţi prin iertare, puneţi-vă capul la contribuţie. În primul rând, omul cu capacităţi extrasenzoriale trebuie să se descopere pe sine însuşi, să-şi ajute propria persoană.

Omului contemporan, cu o structură practică a minţii, îi este greu să înţeleagă că prin iertare se poate obţine şi altceva în afară de satisfacţie interioară de pe urma unui gest binefăcător. Este greu să crezi în ceea ce nu vezi.

Aceasta se referă şi la vindecători. Atingerea cu mâna este vizibilă ochiului, înseamnă că lecuieşte. O asemenea lecuire este numai începutul. Dar acela al cărui spirit s-a deschis şi la care a apărut necesitatea de a crea binele, crede, şi faptele sale sunt încununate de succes. Succesul

înseamnă sănătate, prosperitate şi progres.

Mi s-a întâmplat să mă întâlnesc cu vindecători care doresc să cunoască ce se întâmplă cu ei, de unde începe boala – din această viaţă sau dintr-o viaţă anterioară etc., dar la fiecare cuvânt de-al meu urmează răspunsul: *eu ştiu, eu ştiu, eu ştiu.*

Iertaţi-mă, dar de la cunoaştere doar, folosul e mic. De boală se poate scăpa. În ce fel? Eu i-am învăţat, deci: *iertaţi stresul – cauza.*

Câteodată este mult mai uşor să explici unui bolnav ce nu ştie nimic, decât omului care a frecventat nenumărate cursuri şi a citit o mulţime de cărţi. Percep împotrivirea, încercarea de a ieşi din situaţie, întrucât fiecare vindecător are propria idee fixă şi propria tehnică.

Subliniez din nou: **unica forţă din univers care ne poate elibera este iertarea, după cum ne-a învăţat Hristos**. Aceasta nu este ideea mea, eu sunt numai intermediarul.

Dezvoltarea spirituală este împiedicată de dogme. Există profesori de parapsihologie care neagă ştiinţa medicală. În Împărăţia Divină acţionează o regulă de aur: *ştiinţa îl îmbogăţeşte pe om*. Dacă la începutul formării noastre ca vindecător avem senzaţia că, într-o oarecare măsură, medicina ne împiedică, daţi-mi voie să vă spun că ulterior fără medicină nu ne vom putea descurca. Fiecare profesor care începe să facă propaganda învăţăturii sale ca fiind unică trebuie să îi spună elevului: „*Viabilă este acea învăţătură care trecând prin suflet, începe să lucreze, astfel încât aceasta se va dezvolta şi atunci când profesorul nu va mai fi*" şi astfel lasă urmaşilor ceva foarte important. Un profesor înţelept învaţă oamenii să comunice, să respecte orice persoană chiar dacă o consideră adversar, şi

astfel foarte curând vor putea descoperi că acea persoană nu este deloc adversar şi duşman, ci prieten. Ei chiar au un drum comun.

Nu ştiu în ce măsură am reuşit să-i conving pe cei ce se ceartă că învinuirile şi batjocorirea reciprocă constituie o greşeală comună. Dar cel înţelept învaţă din greşeli.

Dacă un bolnav trece de la medicină la omul cu capacităţi extrasenzoriale, atunci ceva nu e în regulă cu medicina. Iar dacă se întâmplă invers, atunci ceva nu este în regulă cu omul cu capacităţi extrasenzoriale. Ambele părţi trebuie să tragă concluzii din aceasta.

Dar, cea mai mare responsabilitate trebuie să o poarte omul. Atât timp cât sănătatea este dusă într-un atelier de reparaţii, ca un automobil, din asta nu va ieşi nimic. Nimeni nu va putea să vă salveze de boala, pe care dumneavoastră aţi acumulat-o cu grijă în ani de zile. Nu poate, nu trebuie şi nu îi stă în putere! Boala constituie lecţia omului. Dumneavoastră înşivă aţi acumulat-o în sine. Dacă nu vreţi s-o înţelegeţi, atunci urmează să suferiţi.

Îmi este perfect cunoscut cât de nedumeriţi sunt aceia care, venind la mine, sunt obligaţi să citească în sala de aşteptare o mică frază: *„Iertare, iubire şi sănătate”*. Fără cunoştinţe anticipate este mai greu de discutat. Cred că pentru un om învăţat acest lucru nu constituie o greutate şi atunci noi putem să folosim timpul de consultaţie pentru o discuţie concretă şi personal adresată lui.

Răutatea şi invidia se zbucium cu o asemenea forţă, încât ecoul lor se răspândeşte în întregul oraş. În farmacie, calmantele le cumpără numai cei speriaţi şi supăraţi. Este natural, cel supărat nu se vindecă pentru că el trebuie să fie supărat. Dar aceia care din lecţia prezentată de mine extrag tot ce este bun şi se vindecă, ştiu că binele alimentează

sufletul şi oferă speranţa de a merge înainte şi mai departe. Bucuria dumneavoastră este şi bucuria mea. Cu dumneavoastră este iubirea. Dacă acum citiţi aceste rânduri, atunci probabil ştiţi că mă adresez tocmai dumneavoastră. Fiecărui om cu capacităţi extrasenzoriale îi sunt cunoscute aceste bucurii şi aceste trăiri. Medicinii tradiţionale îi este teamă să nu fie dată la o parte. Frica are ochii mari, chiar dacă nu există motive.

Cu deosebită frică se manifestă doctorii faţă de noua cale, fiindu-le teamă de sarcasmul nimicitor al colegilor. Medicul care se adresează paramedicinii preferă să rămână anonim. Eu vă înţeleg foarte bine, întrucât eu însămi ştiu să citesc gândurile, dar eu văd şi ceea ce se află în spatele gândurilor, văd cauza şi efectul. Iertaţi frica dumneavoastră...

Şi repetaţi următoarele cuvinte:

Cu cât mai multe îndoituri are scoica,
Cu atât mai mari şi mai preţioase sunt perlele.
Cu cât mai puternică este durerea în inima omului,
Cu atât mai mult este în stare să creeze.
Din bucurie nu se naşte nimic desăvârşit.
Pentru a crea trebuie să suferi.

Aino Kabe

Orice ştiinţă a început cândva şi şi-a cucerit dreptul său la viaţă. Orice ştiinţă actuală s-a aşezat în rând cu altele şi nu le-a înlăturat pe celelalte. Astfel, un om raţional va înţelege acest lucru.

Până în prezent, omenirea a trăit la nivelul instinctelor. În acest răstimp, omul a folosit pentru muncă aproximativ

5-6% din volumul creierului său. Aceasta a fost învăţătura prin suferinţă. În ultimele două milenii, creierul omului se află în pregătire de a se deschide, deşi în prezent, necesitatea s-a transformat în inevitabilitate. Acum, omenirea este la răscruce – aceia care primesc Învăţătura de Eliberare a Universului, prin iertare, pentru prima dată adusă de Hristos, merg mai departe. Cine nu o primeşte, acela ... merge înapoi.

Practica mondială arată că medicina tradiţională vine din ce în ce mai mult în ajutorul oamenilor cu capacităţi paranormale.

Repetarea este mama învăţăturii

Repetiţio est mater studiorum

Apariţia acestui capitol este subordonată atitudinii mercantile a oamenilor faţă de ei înşişi şi faţă de sănătatea lor. Trebuie subliniat faptul că tot ceea ce face omul, face pentru el.

Repetarea înseamnă dezvoltarea capacităţilor mentale.

Citind încet, omul analizează, sintetizează şi devine mai deştept. Graba este semnul superficialităţii. Mulţi spun că de fiecare dată când citesc despre *„iubire, iertare şi sănătate"* ei obţin informaţii cărora nu le-au acordat atenţie data trecută şi cu fiecare nouă citire sănătatea li se îmbunătăţeşte. De ce? Întrucât ei încep să înţeleagă din ce în ce mai bine cauza bolilor lor. Dar şi cazurile contrare sunt multe. Totuşi, fiecare are voie să înveţe aşa cum vrea.

Omul se naşte ca să înveţe. Ca tot ceea ce există, cunoaşterea are două posibilităţi:

- prin învăţătură,
- prin suferinţă.

Acum două mii de ani, omenirea era pregătită pentru a evolua prin învăţătură în mod inteligent şi i-a fost trimis ca învăţător Hristos. El ne-a învăţat să eliberăm răul prin iertare pentru a deschide calea binelui. Mulţi însă au ales să meargă în continuare pe calea suferinţei. Alegerea pe care o face omul este liberă şi sfântă, dar fiecare trebuie să ştie că după fapte urmează efecte corespunzătoare.

Cine învaţă prin suferinţă, acela se murdăreşte pe sine şi Pământul. Noi am murdărit atât de mult Pământul, încât el nu mai suportă mai mult şi ar fi murit dacă ne-ar fi fost permis să învăţăm în continuare în acest mod neînţelept. Noi nu trăim singuri, în univers există forţe superioare mai înţelepte decât noi, forţe care apreciază Pământul, menţin echilibrul universului şi care încearcă să ne ajute spiritual.

În prezent, ajutorul se înfăptuieşte în mod „*accelerat*”, întrucât dezvoltarea noastră fizică a depăşit-o pe cea spirituală. Accelerarea dezvoltării spirituale provoacă suferinţe sufleteşti din cauza îngrămădirii stresurilor, partea pozitivă a acesteia constă în faptul că omul începe să caute singur şi găseşte înţelepciunea spirituală. Omenirea nu mai poate să se vindece la nivelul fizic, majoritatea bolilor devenind cronice.

Baza şi creatorul vieţii este Iubirea

Energia iubirii există pretutindeni. Tot ce este rău se întâmplă din cauza lipsei de Iubire. ...Iar astăzi există foarte mult rău.

Pentru a avea o viaţă bună, energia iubirii trebuie să pătrundă în TOŢI şi în TOATE. Nu este suficient ca iubi-

rea să se păstreze aruncată la grămadă într-un colţ sau aşezată în mod ordonat pe o poliţă. Energia iubirii trebuie să circule aşa cum circulă energia electrică luminându-ne casa, să circule astfel ca aproapele nostru să simtă că este iubit şi noi la rându-ne să simţim că suntem iubiţi.

În prezent mulţi spun: *„Eu iubesc, dar nu sunt iubit”*. Este o durere sufletească pe care o încearcă, astăzi, toţi: femei, bărbaţi, copii. Când omul este tânăr, acest sentiment este mai puternic, putând apare din naştere şi el se tot acumulează.

Cine neagă stresul *nu mă iubeşte nimeni* sau spune că nu are nevoie de iubirea nimănui, că se descurcă şi fără ea, nu ştie ce este iubirea. El nu înţelege că existenţa noastră este determinată de o realitate invizibilă, că materia este o parte infimă a întregului care se numeşte Dumnezeu. Această cauză a crizei actuale a lumii noastre de fapt o constituie negarea lui Dumnezeu. Oamenii au o atitudine negativă, de ură şi frică faţă de Dumnezeu, într-un singur cuvânt neraţională. Curentul energiei iubirii se blochează prin frică, **mai ales prin teama** că - *nu mă iubeşte nimeni* - **care este cea mai mare frică**. Ceea ce putem face noi, oamenii, este să recunoaştem această frică şi să o eliminăm prin iertare.

Când trupul este pe cale să moară, pentru spirit aceasta înseamnă de fapt sfârşitul lecţiei de viaţă. Spiritul pleacă pentru schimbare, apoi începe o nouă lecţie, într-un trup nou. Dar când moare iubirea, spiritul e pe moarte şi spiritului îi este frică de aceasta, întrucât el este totalitatea energiei iubirii pe care este imposibil să o recreeze ulterior.

Teama că - *nu mă iubeşte nimeni* - stă ca un zid la limita cu câmpurile energetice. Pătrunderea prin zidul fricii stârneşte sentimentul violenţei şi provoacă o nelinişte

de neînţeles, iritare, sentimentul de pustietate în suflet, dorinţa de a-l înlătura pe cel care te incită.

Nu există viaţă fără iubire. Dacă nu vom conştientiza prezenţa, în noi, a stresului *nu mă iubeşte nimeni,* adică a lipsei de iubire, zidul stresului va creşte până la distrugerea noastră totală.

Cunoaştem cu toţii starea când dorim foarte mult să mergem la un om, dar în prezenţa lui simţim o iritare inexplicabilă, tristeţe, sentimentul inutilităţii, ne supărăm pe noi înşine şi ne pare rău că ne-am dus, deşi de la început am ştiut că totul se va derula în acest fel, că va fi ca de obicei. Simţim o energie negativă de la ciocnirea cu zidurile fricii noastre. Cu cât există mai multă discordanţă între noi şi acel om, cu atât mai mare este dezamăgirea.

Fără iubire nu există viaţă şi omul, cu tot mai mare disperare, străpunge zidul fricii, care cu timpul se îngroaşă şi cauzează o durere din ce în ce mai mare. Datorită zidului fricii sexul devine din ce în ce mai rafinat, dar cu aceasta nu se alimentează orice suflet. Sexul nu înlocuieşte iubirea.

Cum apare stresul?

Cândva, cu mult înainte, la „străbunica" noastră a apărut dorinţa să domine bărbatul. Acesta a fost începutul materialismului, începutul puterii superioare a femeii, care a transformat bărbatul în obiect. Acesta a apărut ca un efect secundar negativ la perfecţionarea creierului uman, dar s-a demonstrat că mintea este bună, dar nu poate depăşi legile naturii. Omului nu îi este dat să domine asupra lui Dumnezeu. Nimeni nu are dreptul să domine asupra altcuiva. Legăturile matrimoniale nu trebuie să se

transforme în lanţuri ale robiei.

Dumnezeu a stabilit ca bărbatul să fie capul, iar femeia să fie gâtul. Ei au minunatele lor drepturi şi îndatoriri, de care trebuie să se bucure şi trebuie să ştie că locurile lor sunt acolo unde trebuie. Dacă însă capul consideră că are dreptul să întoarcă gâtul, atunci aceasta este un cap fluşturatic. Un adevărat conducător ridică în slăvi poporul său, întrucât un stăpân înţelept ştie că fără popor el nu mai este conducător. Faptul că bărbatul domină femeia, constituie o nouă greşeală a omenirii, motiv pentru care a trebuit să suferim.

Şi dacă gâtul, la rândul său, doreşte să fie mai presus de cap, atunci corpul nu poate fi sănătos. Oare aceasta este dorinţa femeii!?!

Cea mai mare parte dintre bărbaţi şi femei au convingerea că pentru multe dintre suferinţele lor *este de vină partea adversă.* Ei apelează la mii de cazuri din viaţă pentru a-şi argumenta părerea.

Acela care doreşte să domine cu orice preţ se înfurie dacă i se spune: *„Nu există binele, nu există răul. Orice rău conţine în sinea sa binele, orice bine conţine în sinea sa răul. Este nevoie numai ca să-l cauţi. Tot ceea ce îl obligă pe om să sufere, el singur atrage către sine cu neîncrederea şi gândirea sa. Corectaţi-vă concepţia despre lume, eliberaţi-vă de stresuri, şi soţul sau soţia dumneavoastră se vor schimba."* Majoritatea dintre cei supăraţi nu cred, fiindcă sunt obişnuiţi să obţină totul prin forţă.

Unora le este teamă că orice frază este o învinuire directă. Îmi amintesc de o doamnă simpatică, director de şcoală. Cu cât mai mult mă asculta, cu atât mai puţin înţelegea – teama că i se va spune că este vinovată, că este rea, punea stăpânirea pe ea. Îşi dorea atât de mult să fie bună

încât nu mai înțelegea nimic. I-am spus: - *„Toți oamenii sunt buni de la natură, dumneavoastră de asemenea. Numai că stresurile dumneavoastră aşteaptă să fie eliberate"*. Am avut senzația că am înțepat cu un ac un balon umflat până la refuz. Zidul de energie negativă se prăbuşise. În fața mea, stătea o şcolăriță speriată care aştepta să fie pedepsită, şi nu a înțeles că nu va fi nici o pedeapsă. Aşa este omul care trăieşte în condiții de frică. Această femeie a simțit în sinea ei o influență puternică a fricii.

În diferite vieți noi apărem atât ca femei, cât şi ca bărbați şi astfel materia constituie o lecție pentru omenire. Noi am fi dorit să aflăm ce se petrece dacă încălcăm legile naturii şi permitem lucrurilor să ne domine. Dorința de a domina, de a fi mai presus de celălalt, îți ia rațiunea şi face corpul bolnav, atât la cel care domină, cât şi la cel care permite să fie dominat.

Din clipa în care „străbuna noastră" a dorit să domine asupra bărbatului, la ea s-a stins instinctul matern ce exista de la începutul lumii.

Ce înseamnă aceasta?

Când „străbuna" s-a culcat cu un bărbat, atunci ea a conceput un copil. Acesta a fost nivelul instinctelor iar copilul, ajungând în suflet la pragul simbolic al vieții sale, este primit cu iubire. Aşa cum se ştie, spiritul înseamnă *„ego"*. *Ego-ul* are două fațete: sentimentul demnității proprii şi egoismul. Fiecare spirit are nevoie ca mama sa să-l iubească şi aceasta înseamnă că l-ați fi întâmpinat şi l-ați fi chemat la viață. O dată cu dispariția instinctului matern la „străbuna noastră", a început sexul de dragul sexului, iar mama, ocupându-se de sex, nu ştie exact când concepe copilul. Copilul care apare în pragul vieții sale, primeşte toate problemele vieții pe care le au părinții, întrucât forța

emoţiilor negative, este în drumul lor. Cele rele au picioare mai iuţi.

Esenţa spiritului copilului este iubirea sinceră, curată şi eternă. Dar spiritul este gingaş şi uşor de rănit şi la el apare sentimentul că nu este iubit, întrucât nimeni nu-i spune: *„Eu te iubesc. Vino, creşte spre bucuria vieţii"*. Teama că *eu nu sunt iubit* apare la majoritatea oamenilor încă în viaţa anterioară. Cui i se dă mai mult, aceluia i se şi cere mult. Raţiunea străbunei a fost puţin dezvoltată, la mama contemporană este mai puternică, ca atare mama contemporană trebuie să facă totul din ce în ce mai conştiincios.

Pe parcursul gravidităţii, mama comite greşeli neînţelegând că alături de ea se află un spirit înalt, care aude totul, vede totul şi înţelege totul. El vine să înveţe lecţia unei noi vieţi şi doreşte să facă tot ce şi-a propus şi o va face, dar prin suferinţă – datorită stresului *nu mă iubeşte nimeni*, deşi trebuia s-o facă prin învăţătură dar timpul pentru aceasta a trecut. Prima profesoară este mama. Datoria fiecărui profesor este de a-şi învăţa elevul înţelepciunea adevărată, să aibă o atitudine corectă faţă de lume şi faţă de sine. Omul contemporan, materialist, nu posedă înţelepciunea adevărată, de aceea munca profesorilor este foarte grea. Dar corpul nostru nu înţelege această justificare.

Spiritul, sufletul şi corpul trăiesc după legile naturii. Dacă raţiunea noastră nu înţelege corect viaţa, atunci suferă corpul. Oricine învaţă incorect acumulează în sine sentimentul culpabilităţii, care provoacă nervozitate, nesiguranţă şi căutarea greşelilor la alţii.

Mama, în calitate de profesoară, are nevoie de cunoştinţe pentru a învăţa corect în numele ei şi al generaţiilor ei viitoare. În numele vieţii ei şi a vieţii viitorilor ei copii.

Gândul are o putere de influenţă foarte mare, iar gândurile mamei au putere uriaşă. Legătura invizibilă cu mama este eternă.

Fiecare mamă trebuie să-i ceară iertare copilului său fiindcă:

- concepând copilul, nu l-a chemat la viaţă cu iubire;
- în timpul sarcinii, nu i-a explicat gândurile şi faptele sale negative şi nu i-a cerut iertare;
- nu ştie că un copil se naşte singur şi aşteaptă de la mamă doar chemarea iubirii;
- în momentul naşterii i-a transmis în loc de iubire, stresul *nu mă iubeşte nimeni.*

Mama trebuie să se ierte pe sine însăşi că n-a ştiut şi n-a făcut aceste lucruri. Toate greşelile necorectate se acumulează în sufletul mamei ca un sentiment al vinovăţiei inexplicabil.

Trebuie să-i mai ceară iertare şi trupului său că i-a provocat dureri prin aceste greşeli.

Doresc părinţii să recunoască sau nu, dar copilul este oglinda căminului părintesc. Atât părinţii cât şi copiii trebuie să-şi ceară iertare unii altora pentru greşelile comise şi atunci copiii nu vor mai crede că părinţii nu-i iubesc. Aceasta nu este o simplă lamentare, ci este o durere sufletească extrem de gravă, fiindcă iubirea posesivă a părinţilor răneşte dureros.

Copilului contemporan îi sunt caracteristice următoarele afirmaţii: *„Eu ştiu că părinţii mă iubesc, dar eu nu simt acest lucru ci simt că nu sunt iubit. Ei ştiu nu-mai să interzică, să comande, să mă înveţe şi acest lucru mă doare foarte mult*".

Dragi mame! Înţelegeţi-mă bine - acestea nu sunt

învinuiri, ci greşeli care aşteaptă să fie corectate. Părinţii pot iubi copilul mai mult decât trebuie, dar dragostea lor se clădeşte pe temelia fricii şi nu ajunge la copil. Ajunge însă numai ceea ce constituie contrariul iubirii înălţătoare, spirituale, adică iubirea posesivă. Tocmai ea este cea care cauzează boala. Mama cu fricile ei, domină copilul deja din pruncie. Mama şi copilul sunt legaţi pentru totdeauna printr-un cordon ombilical invizibil. Mama domină copilul şi prin plexul solar. Dereglarea digestiei la sugari, infecţiile provocate de bacilul koch, gastrita etc. înseamnă că mama s-a speriat şi este supărată. Dacă mama îşi va ierta stresul, copilul se va vindeca de bolile tractului digestiv. Copilul cu apendicită acută poate evita operaţia şi se poate vindeca dacă viaţa părinţilor iese din încurcătură. Problemele părinţilor nu pot dispare înainte ca ei să se elibereze de teama: „*eu nu sunt iubit*". Apoi trebuie să elibereze stresul din cauza problemelor materiale etc. După aceea ei îşi recapătă capacitatea de gândire normală şi găsesc o ieşire salvatoare.

Nivelul raţiunii este un nivel fizic. Nimeni nu poate să iubească la comandă. Părinţii cer de la copii să îi iubească, dar nu înţeleg că propria lor iubire posesivă nu încălzeşte inima nimănui. Închipuiţiv-o pe mama care simte teama că „*nu este iubită*" (iar în zilele noastre nu prea se întâmplă altfel). Ea se află în spatele zidului ei de frică, iubeşte, se chinuie, disperă, întrucât simte că „la noi nu merge totul aşa cum am fi dorit" dar toate dorinţele binefăcătoare se izbesc de zid.

În sufletul femeii este aşezat izvorul de iubire, în sufletul bărbatului, acesta lipseşte. Bărbatul este forţa de concentrare.

Izvorul iubirii femeii produce atâta iubire, încât îneacă

însuşi izvorul şi, cu timpul, se transformă într-un vulcan clocotitor, dar nimeni nu simte acest lucru pentru că zidul fricii nu permite iubirii să curgă. Furia, dimpotrivă, ca orice lucru negativ, posedă o forţă nimicitoare care trece prin orice zid.

Bărbatul şi copiii, având nevoie de iubire, sunt întotdeauna nevoiţi să-şi provoace singuri durere încercând să pătrundă prin zid, dar acea iubire care să alimenteze în permanenţă sufletul nu o primesc nicidecum. Numai la cei ce se află unul în braţele altuia = aflându-se unul în biocâmpul celuilalt apare deplinul sentiment al iubirii. Întrucât aşa ceva nu se întâmplă în permanenţă, atunci dezamăgirea devine din ce în ce mai mare. Astfel, tatăl, fiii:

- Îşi întorc capul unul de la celălalt;
- Se închid în sine şi ascultă învinuirile mamei că *pe ea nu o iubesc*;
- Îşi îneacă necazurile în băutură devenind alcoolici;
- Devin narcomani;
- Ajung în clinicile de psihiatrie;
- Se cufundă în infracţiuni;
- Pleacă să caute un nou izvor de iubire întrucât bărbatul nu poate trăi fără iubirea femeii.

Nimeni nu trăieşte fără iubire. Este o lege a naturii.

Deseori se întâmplă ca bărbatul să nu caute un contact intim în afara căminului, dar o femeie străină poate pe neaşteptate să alimenteze sufletul bărbatului cu iubire spirituală. Bărbatului i se poate încălzi sufletul datorită unei fete tinere şi frumuşele şi pentru aceasta nu trebuie să te superi. De obicei femeia nu îl crede pe soţ şi, cu învinuirile nefondate, îl aduce într-o asemenea stare, încât, învinuirile se pot transforma în unele pe deplin întemeiate. Ge-

lozia este un stres atât al femeii cât şi al bărbatului. Simplu vorbind, aceasta este o furie ce provoacă învinuirea rău intenţionată, a cărei cauză este teama că *eu nu sunt iubit*. Dacă soţia (soţul) este geloasă atunci mai devreme sau mai târziu soţul (soţia) se va duce să înfăptuiască acele lucruri de care a fost învinuit, fiecare în concordanţă cu motivaţia şi convingerea sa. Chiar dacă înşelarea are loc numai cu gândul, celălalt va simţi acest lucru.

Ca urmare este inutil să-ţi justifici faptele. Să zicem că eu, chipurile, mi-am acoperit soţul de reproşuri, apoi vin şi spun: *uită-te un pic ce scandal fac alţii*!

Fiecare om trebuie să ştie că va primi, mai devreme sau mai târziu, ceea ce doreşte, de aceea trebuie să ne formulăm cu înţelepciune gândurile – dorinţe. Corpul însă nu ţine seama de faptul că oamenii nu ştiu să gândească corect şi nu ştiu să-şi corecteze greşelile. Corpul ştie numai un singur lucru: dacă *în el a pătruns stresul, atunci el trebuie să atragă ceva similar pentru a provoca boala sau o altă încercare şi atunci omul să înţeleagă că este vorba de stresul în cauză.* Astfel îl învaţă corpul pe om. Trebuie să înveţi să recunoşti fiecare semnal pe care ţi-l transmite corpul şi atunci, în viaţa ta, totul va fi în ordine.

Fiica reacţionează altfel la zidul fricii mamei. Ea însăşi are în suflet izvorul iubirii, iar dacă mama îi cauzează durere, atunci fiica se îndepărtează mai repede, deoarece viaţa ei nu depinde de mamă. Fiica vrea numai să iubească foarte, foarte mult acea mamă pe care ea singură şi-a ales-o, cu o imensă iubire, şi de care avea nevoie mai mult decât orice. Căpşorul fetei, blocat de frică, nu este în stare să înţeleagă obstacolul şi ea începe să se roage pentru iubire: devine cuminte, ascultătoare, harnică şi conştiincioasă şi astfel poate să trăiască toată viaţa, vărsând

lacrimi la gândul că nu este iubită. Se duce să caute iubire în altă parte şi poate ajunge până la a deveni prostituată.

Şi, în viaţă, toată această tragedie are loc din cauză că omul nu poate trăi fără iubire şi nici nu poate înlătura teama care o blochează.

Animalele şi natura constituie forme de viaţă mult mai puţin dezvoltate, însă iubirea lor decurge fără obstacole şi omul încearcă, aflându-se în natură, să se elibereze de durerea sufletească. Nu trebuie să ne gândim că iubirea provine numai din sufletul mamei şi al femeii în general.

Atunci când omul iartă frica sa că *„nu sunt iubit"*, el se deschide şi pentru iubirea naturii. Acest lucru este suficient pentru a trăi, a se linişti şi a începe să gândească.

Dar omului îi este necesar ca pe el să îl iubească TOŢI, în caz contrar, el nu se consideră om şi, de aceea, iarăşi şi iarăşi se duce în mijlocul celor ce seamănă cu el şi disperarea lui creşte. El începe să revendice, să devină capricios, să învinovăţească, să devină îndărătnic, să se supere şi să fie gelos etc.., neînţelegând că toate acestea constituie esenţa violenţei prin care nu face decât să respingă iubirea.

Cel care doreşte să fie iubit trebuie să ştie că **iubirea este atrasă numai de iubire**. Similarul atrage către sine similarul. Eliberaţi iubirea din captivitatea fricii şi atunci veţi putea fi iubit.

Stresul *„nu mă iubeşte nimeni"* blochează chakrele IV, V, VI şi VII – iubirea, comunicarea, speranţa şi credinţa. Deseori blocajul este atât de puternic încât omul neagă că ar avea acest stres. Dar dacă cel de lângă el îşi eliberează stresul propriu, atunci aceasta acţionează şi la primul om şi în consecinţă la el se naşte împăcarea. Treptat, sufletul începe să se deschidă pentru bine, pentru iubire. Mai târziu, bucuria devine reciprocă.

Cel care îşi arată cu degetul partenerul şi are pretenţia *să fie celălalt cel care începe, întrucât el este vinovatul,* acesta să ştie că celălalt a trebuit să înfăptuiască lucrul de care este acuzat. Tu, cel ce ai o asemenea frică, ai avut nevoie să ţi se întâmple lucrul respectiv!

Multor oameni le este teamă de sentimentul fricii – de stres, nu îl recunosc. Acesta ar fi asemănător cu a culpabiliza pe cineva. Bărbatul care îşi pierde auzul sau vederea nu vrea să-şi recunoască stresul ce i-a blocat capul, întrucât nu doreşte ca cineva să vorbească rău despre drăguţa sa soţie. El nu înţelege că se foloseşte cuvântul *„soţie"* ca pe o noţiune generală la adresa sexului feminin (boala la el este în partea dreaptă a corpului). Nici prin cap nu-i trece că suferinţa putea fi provocată fie de mamă, fie de mătuşi, de colegele de serviciu, sau de fostele iubite. Auzul şi vederea nu se pierd din senin.

Dacă organul este bolnav, întrebaţi-vă:

- Ce fel de teamă a blocat dorinţa organului de a-şi exercita funcţiile?
- De ce ochii nu vor să vadă?
- De ce urechile nu vor să audă?

Dar se poate ca pentru dumneavoastră să fie convenabil să vă îmbolnăviţi puţin. Numai să nu uitaţi că viaţa este o mişcare înainte şi similarul atrage către sine similarul. Boala mocneşte, se autoîntreţine ca şi focul sub cenuşă.

Analizaţi-vă viaţa şi veţi găsi cauza bolii. Să negi e uşor, dar cu aceasta nu-ţi vindeci trupul. El nu are nevoie de justificări, de explicaţii, de argumente, el are nevoie de reuşita ta de a rezolva problema! Limbajul corpului este logic (uitaţi-vă la tabelele prezentate înainte privind aşezarea stresurilor).

A venit la mine la consultaţie o femeie tânără, frumoasă, îngrijită, manierată, atingând înfumurarea. Ea nu a înţeles că natura şi aşa a înzestrat-o cu destulă feminitate şi frumuseţe. Una dintre cauzele trufiei exagerate era stresul *nu mă iubeşte nimeni.* Mi-a spus că a fost pe la diferiţi medici până a ajuns la cel mai renumit care i-a stopat boala pentru o jumătate de an. Este plăcut să vezi un om care ştie să se comporte, dar e dureros să vezi cum se minte pe el însuşi.

Avea dureri de cap şi probleme ginecologice, ea fiind suspectată chiar de patologie oncologică. Femeia ocupa un post de conducere şi simţea că boala sa are legătură cu serviciul. Sentimentul era corect, dar gândurile erau false. Se îndoia de faptul că ar fi putut să-şi găsească o altă muncă, unde să aibă aceeaşi funcţie de conducere.

Am încercat să-i explic cauza bolilor ei.

Durerile de cap erau din cauza stresului *nu mă iubeşte nimeni.* Ea nu m-a întrerupt la jumătatea frazei şi nu a început să nege, să spună că eu greşesc şi că ea nu are o asemenea teamă. Ea a fost întruchiparea idealului unei femei de afaceri moderne – reţinută, educată, dar fără să înţeleagă că tot acest luciu exterior îi era necesar numai pentru a fi iubită şi el era dictat de teama că altfel nu va fi iubită. Cauza durerilor de cap a fost teama şi dominarea în manieră bărbătească pentru a fi apreciată de conducere. Chistul din ovarul drept a dispărut după tratamentul unui medic bun. Un doctor particular, renumit, reprezintă pentru oamenii moderni întruchiparea bunăstării, chiar dacă adevărul este departe de a fi aşa. Încrederea în el a liniştit-o, stresul s-a diminuat şi chistul s-a absorbit. Dar au rămas cauza şi aderenţele chistului.

Cauza era teama că nu poate să-şi dirijeze afacerea, ea

gândea cam aşa: *„eu sunt un om stimat, într-o firmă respectată şi nu pot să-mi permit să pătez renumele firmei. Eu nu am dreptul să-i înşel pe alţii".*

Aderenţele reprezintă încercările febrile de a apăra imaginea şi convingerile ei. Omul cu capul blocat nu recunoaşte aceasta în faţa altuia, dar este bine dacă recunoaşte măcar pentru sine. Corpul femeii o atenţionează prin bolile sale: „Te rog, eliberează-ţi stresul, atunci poţi să îndeplineşti chiar aceeaşi activitate, dar fără încordare, fără boli, fără a consuma forţă suplimentară, şi, ceea ce este cel mai important - ca o femeie, cu căldură şi iubire, fără să cauzezi cuiva vreo durere!"

Subliniez din nou:

În natură nu există vină, există greşeală. Partea bună a greşelii este că prin ea putem învăţa ceva.

Greşeala trebuie îndreptată pentru a dovedi corpului că îl iubim şi că ne-am învăţat lecţia.

Sentimentul vinei este o născocire a omului, dar şi el aşteaptă eliberarea sa.

Sentimentul vinovăţiei apare încă din burta mamei. Dacă mama provoacă prin stresurile sale contracţiile colului uterin şi copilul o traumatizează la naştere, el vine pe lume cu un sentiment al vinovăţiei că i-a provocat dureri celui mai drag om. Prin orice intervenţie în procesul naşterii, chiar şi din partea medicilor, se poate amplifica sentimentul vinei copilului. Un asemenea copil, se uită cu frică la mamă şi consideră justificată atitudinea negativă a acesteia, nepercepând faptul că el a devenit rob, că-i irită pe alţii cu supunerea lui. Sentimentul vinovăţiei fiicei faţă de mamă a obligat-o să accepte problemele mamei, or as-

tăzi este evidentă viața grea a mamei, povara excesivă care atârnă pe umerii ei. Aceasta este cauza apariției tumorilor uterine la femeile foarte tinere, chiar la cele care nu au atins douăzeci de ani. Aceasta nu este numai problema săracilor.

La fete şi femei tinere se întrerupe funcția menstruală, sau intervine sterilitatea. Cauza rezidă de asemenea în sentimentul vinei față de mamă (de tată), teama că *eu nu sunt iubit sau că eu nu voi fi înțelept*. Înțelept sunt numai atunci când nu cheltuiesc banii, îi ascult în toate pe părinți şi în permanență mă frământ pentru necazurile lor materiale. Aşa procedează un copil bun, însă corpul lui nu va funcționa, fiindcă energia este blocată de frica de problemele materiale ale părinților.

Un bunic mi-a adus fotografia nepotului său de şaptesprezece ani. Acesta căzuse de la etajul patru şi stătea în spital de o jumătate de an, cu multiple fracturi ale bazinului şi picioarelor, iar oasele nu se sudau. Mai mult decât atât, se declanşase şi osteoporoza. Cauza principală a traumatismului tânărului a constituit-o teama că *„nu este iubit"*. Doar acest stres provoacă fapte necugetate – nu se cade atât de simplu de la etajul patru. Bazinul reprezintă familia. Bazinul fisurat înseamnă o familie dezbinată. Picioarele sunt dominate de frica de problemele economice. Oasele sunt influențate de certurile dintre părinți, neplăcerile din cauza problemelor economice, iar acum se adaugă şi cheltuielile suplimentare de spitalizare, fapt ce blochează energia vindecării.

Peste o săptămână, bunicul s-a dus la spital să-şi viziteze nepotul, iar acesta l-a întâmpinat pe coridor, stând deja în cârje. Curând a fost externat.

Omului cu sentimente puternice de vinovăție, fiecare

cuvânt poate să-i pară un reproş = o învinuire. Repetatele certuri, supărările tacite sau închiderea în sine, toate determină ocuparea unei poziţii de apărare, duc la o încordare permanentă = teama că *„nu sunt iubit"* şi împiedică o comunicare normală. Un asemenea copil, pe măsură ce creşte, îşi alimentează singur sentimentul său de vinovăţie până când stresul acumulat îi transformă viaţa în chin. Pentru tineri este greu să comunice, lor le este caracteristică ideea preconcepută. De la teama că *„nu sunt iubit"* comunicarea se blochează, iar ceilalţi numesc un asemenea comportament indiferenţă, obrăznicie, grosolănie etc. Se acumulează dezamăgirea şi tristeţea, iar de pe buze le scapă asemenea cuvinte, că apoi se ruşinează singuri. Apare înstrăinarea de persoanele de aceeaşi vârstă, sihăstria.

Stresul *nu mă iubeşte nimeni* blochează capul, gâtul, umerii, coloana cervicală, mâinile, spatele până la a treia vertebră toracică inclusiv şi provoacă:

- toate bolile fizice din această zonă;
- toate bolile psihice;
- toate devierile psihice:

1. dezechilibru;
2. comportament necontrolat, iraţional;
3. afectează memoria;
4. capacitatea redusă de asimilare la aşa-zişii copii „mărginiţi" sau memorie slabă sclerotică la bătrâni;
5. indiferenţă faţă de sine şi faţă de alţii;
6. deznădejde;
7. neputinţa de a crede în bine;
8. încăpăţânarea;
9. căutarea şi viziunea răului în tot ce există;
10. exigenţă exagerată, severitate excesivă;
11. negarea absolută a propriilor greşeli posibile.

Un asemenea om nu înţelege ce este într-adevăr bine şi ce este rău. Dacă omul este blocat de teama că *„nu este iubit"* atunci lui îi merge totul anapoda. Chiar dacă lui i se pare că el face totul bine, totuşi altora nu li se pare astfel. Un asemenea om nu este în stare să aibă sentimente pozitive, întrucât el are nevoie de teama că *„nu este iubit"*. Pe măsura dezvoltării, această teamă contribuie la apariţia altor stresuri.

În general, omul are trei stresuri principale: **sentimentul de vinovăţie, frica şi furia**. Toate celelalte (de exemplu: îngrijorarea, lehamitea, disperarea, încăpăţânarea, lipsa simţului responsabilităţii etc.) se pot atribui stresurilor de bază.

Stresul are limbajul său propriu: după complexitatea stresului se poate judeca nivelul de educaţie al omului. Întrucât similarul atrage către sine similarul, atunci pe măsura acumulării, sentimentul vinei se transformă în frică, iar frica la rândul ei provoacă furia. Furia distruge omul.

Furia e atât de distructivă încât provoacă, cel mai adesea, cancerul.

Cancerul se vindecă dacă omul se eliberează, în primul rând, de teama că *„nu este iubit"* şi atunci îi devine mai uşor să elibereze stresul caracteristic pentru organul respectiv.

De exemplu:

- cancerul la creier – stresul *nu mă iubeşte nimeni;*
- cancer la stomac – constrângere;
- cancer la sân – învinuirea neîntemeiată a soţului că *nu mă iubeşte;*
- cancer la prostată – teama că voi fi învinuit că nu sunt un bărbat adevărat.

Dincolo de aceste exemple există multe cazuri concre-

te de vindecare. Stresurile de bază se intensificaseră într-atât, încât oamenii se înrăiseră. Toţi cei care s-au vindecat erau oameni buni, muncitori, oneşti, dar aveau stresul *nu mă iubeşte nimeni.*

Dragostea lor exagerată pentru muncă şi ordine devenise patologică. Ei înşişi deveniseră luptători fanatici pentru perfecţionarea lumii, considerând că fără ei viaţa se opreşte. Dar nu ştiau ce este iubirea, deoarece erau sclavii iubirii. Ei nu înţelegeau că sclavilor nu le mulţumeşte nimeni. Speranţele nerealizate au provocat suferinţa, apoi cancerul.

Dezvoltarea bolii

Patologia nu apare niciodată pe un loc gol. Dacă am fi fost atenţi la semnalele emise de corp, nu ar fi apărut bolile. Dacă am fi gândit corect, nu ar fi apărut necazurile. Corpul este prietenul fidel al omului care nu lasă nimic fără supraveghere şi-l informează despre toate.

Din ceva mic întotdeauna creşte ceva mai mare:

1. În prima etapă, negativismul este neînsemnat, omul se simte greoi, este indispus, balonat, etc. în special seara, dar nici un doctor nu descoperă nimic şi nici vorbă de tratament. Este bine ca pacientul să nu fie considerat nevrotic.

2. În a doua etapă, când trupul simte că stresul nu este eliberat, el concentrează energia negativă a stresului pentru ca omul să-l poată „*submina*”. Corpul nu poate să elimine stresul dincolo de limitele sale. În consecinţă, apare edemul vizibil sau palpabil.

3. În etapa a treia, are loc acumularea şi comprimarea stresurilor, pentru ca ele să încapă, apoi apare lichid în cavităţi şi organe, se formează chisturi – tumori benigne.

4. În etapa a patra, are loc comprimarea tumorilor mai dense.

Aici, de obicei, se adaugă furia. Cele mai răspândite şi bine cunoscute formaţiuni moi ale mucoaselor sunt adenoizii şi polipii. Tumorile benigne pot deveni tari ca piatra, de dimensiuni uriaşe, dar dacă în om nu există răutate, ură, ele nu se transformă în cancer.

Acelaşi mecanism funcţionează şi în cazul apariţiei obezităţii. Dacă omul îşi ia asupra sa greutatea stresului, doreşte cu abnegaţie să rezolve toate problemele, atunci, când problemele continuă să crească, el începe numaidecât să se îngraşe. Nu ajută nici dietele sofisticate, nici pastilele scumpe şi atât de la modă pentru slăbire. Dacă omul frecventează un curs lunar pentru slăbire dar în acelaşi timp afacerea lui este defectuoasă, atunci omul, contrar aşteptărilor, începe să se îngraşe. Acela care doreşte să se ia la trântă pieptiş în lupta cu viaţa, trebuie să dispună de un piept larg.

În altă categorie intră aşa-zişii „*grosolani*" care nu mai sunt în stare să perceapă semnalele din lumea exterioară. Aceşti oameni sunt luptători pasivi care seamănă cu un zid de beton. Teama că „*nu sunt iubit*", îi obligă să sufere puternic şi să se autoînvinuiască şi de obicei sunt deosebit de descurajaţi.

Eu doresc să eliberez frica în felul următor:

Imaginaţi-vă că în faţa dumneavoastră se află frica *„nu mă iubeşte nimeni"*.
Ea poate să se manifeste diferit şi să provoace diferite emoţii, dar dumneavoastră ştiţi că este vorba de frica - stresul *nu mă iubeşte nimeni.*
Acum începeţi să-i vorbiţi ca unei persoane care a venit să vă înveţe.
Te iert, stresule, că ai venit la mine.
Eu ştiu că ai venit la mine să mă înveţi, că nu-mi eşti duşman. Îţi mulţumesc, eu am devenit mai înţelept, acum poţi să pleci. Iartă-mă că te-am ţinut aşa de mult în mine ca pe un deţinut, am limitat libertatea ta (orice energie are nevoie de libertate).
Mă iert şi pe mine pentru faptul că te-am absorbit, înainte nu am putut să fac altfel. Dragul meu corp, iartă-mă că ţi-am provocat dureri prin stresul „nu mă iubeşte nimeni" şi prin alte stresuri.

Cine se eliberează de stresurile problemelor economice, de dorinţa de a domina oamenii, se debarasează şi de kilogramele în plus. Celui care s-a obişnuit să domine şi să culeagă laurii succesului îi va fi greu să scape de obezitate. Din aceeaşi categorie fac parte „nesimţiţii" care nu recepţionează semnalele din lumea exterioară. Aceştia sunt oamenii pasivi care seamănă cu un zid de beton. Stresul *nu mă iubeşte nimeni* care-i obligă să sufere şi să-şi asume toate responsabilităţile, este împins, de obicei, în profunzime.

Vă propun să eliberaţi stresul astfel:

Repetaţi! Repetaţi! Repetaţi!

Adânciţi-vă tot mai mult. Adăugaţi propriile idei, comunicaţi cu stresurile dumneavoastră (cu cât mai sincer, cu atât mai bine). Dacă sunteţi mamă şi doriţi să vă vindecaţi copilul, intraţi în contact cu spiritul lui şi împreună cu el iertaţi stresul copilului *nu mă iubeşte nimeni.* Pentru aceasta, imaginaţi-vă că spiritul copilului se află alături de dumneavoastră, că aude tot, vede tot, înţelege tot, şi împreună cu el iertaţi toate stresurile, pe rând. Începând cu al treilea an de viaţă, copilul, îndrumat de părinţi poate să facă singur acest lucru şi el o face cu plăcere.

Spiritelor copiilor invalizi le este teamă că după vindecare nu vor mai fi iubite. Acum el este îngrijit şi alintat, el este în centrul atenţiei, ceea ce înseamnă că este iubit. În viaţa anterioară, aceste spirite au traversat crize atât de puternice din cauza lipsei de iubire, încât au adus cu ele stresul şi în viaţa actuală. Există cazuri când durerea sufletească a copilului este atât de mare, încât devine încăpăţânat şi rău. În asemenea cazuri, mama poate să ierte stresurile singură, ca şi în cazul pruncului, până se schimbă copilul.

Multor copii le este frică de părinţi, unii, însă, au curajul să le spună.

Ce se întâmplă?

Copilul are nevoie de iubirea lor, dar când părinţii sunt bolnavi, le oferă iubirea sa. El trebuie să intre în câmpurile energetice ale părinţilor prin zidul de frică, dar fiind receptiv la durere, îi este frică de zid. Cu cât se face mai gros zidul, cu atât mai mult se îndepărtează copilul şi în curând nu va mai putea trece. El va deveni apatic, abrutizat, plângăreţ şi se îmbolnăveşte. Dacă părinţii l-ar lua în braţe, l-ar mângâia, şi i-ar spune că îl iubesc, ar începe să plângă dezlănţuit, un plâns care nu poate fi exprimat în

cuvinte. În cel mai bun caz, vor simţi că are nevoie să se liniştească plângând, în cel mai rău caz, se vor supăra şi îl vor respinge spunându-i: - „Ce rău eşti, n-avem nevoie de un asemenea plângăreţ".

La copiii contemporani, vai, cât de adânci sunt rănile sufleteşti!

Cu timpul, un asemenea copil este umilit de toţi, se înrăieşte şi începe să se răzbune. Deprinderea părinţilor de a ordona, de *„a face ordine acasă"* constituie de obicei cauza dezordinii. De regulă, părinţii, pentru a se autojustifica, spun: *„Eu am doi copii şi cum de s-a întâmplat ca unul să fie ordonat, iar celălalt atât de neglijent?"*

Dragi părinţi! Amintiţi-vă cum aţi conceput copiii. E posibil, ca pe unul să-l fi conceput ca porumbeii, din iubire, iar când l-aţi conceput pe celălalt, nu se răcise încă atmosfera de la ultima ceartă, v-aţi dus în pat ca să vă împăcaţi, însă în suflet aţi continuat să simţiţi supărarea. Cu o asemenea *„salutare"* aţi întâmpinat copilul la pragul vieţii... Copilul constituie oglinda căminului. Aşa a fost, este şi va fi. Copilul primeşte cele mai mari stresuri cu prilejul conceperii. Aduceţi-vă aminte de acel timp şi cereţi-vă iertare de la copil.

De asemenea, eliberaţi şi celelalte stresuri. Dacă în procesul eliberării stresului de bază vă aduceţi aminte de o anumită negativitate trecută, atunci eliberaţi-o imediat, fiindcă nu este întâmplător că v-aţi amintit tocmai acum. Apoi continuaţi cu stresul de bază. Întrucât fiecare om are toate stresurile de bază, fiecare om poate fi uşor învinuit, supărat, intimidat. Dacă învinuirea este neîntemeiată, iar ulterior apare necesitatea acesteia, rezultă că stresul şi-a atins scopul. Dacă nu recunoaşteţi că el a mărit sentimentul vinovăţiei, atunci probabil că a supărat sau a speriat şi

în aceasta constă esenţa acţiunii sale.

Dacă omul este speriat, atunci nu numai că-i creşte frica, dar apare şi îndoiala (sentimentul vinovăţiei + frica) sau furia (ce drept are să se comporte astfel?).

Omul absoarbe în sine o imensitate de stresuri, se întristează şi se simte nefericit din cauză că nu-i merg treburile şi îi este rău. El caută vinovaţi, îi găseşte, îşi plânge de milă sau se înfurie descoperind vinovaţii, dar toate acestea nu ajută. Şi nu pot ajuta, întrucât cauza nu a fost eliminată. Teama că *„nu sunt iubit”* te face să-ţi simţi capul greu, provoacă migrene, măreşte tensiunea arterială, cauzează tristeţe, sentimentul că te-ai săturat de viaţă, accese de furie, care ulterior se transformă în părere de rău şi, printre altele, durerea sufletească se adânceşte. Şi toate acestea vor persista până când vei elibera stresul „nu sunt iubit”.

Când iei în considerare părerea altora, când ţi-e frică de părerea altora, când acorzi prea mare atenţie părerii altora, etc., când nu poţi să te adaptezi la situaţie, toate acestea constituie o mulţime infinită de variaţii şi nu reprezintă nimic altceva decât teama că *„eu nu sunt iubit”*.

Subliniez încă o dată: omul are trei stresuri de bază care nasc teama că *„eu nu sunt iubit”*, toate celelalte multiple stresuri le legăm de acestea.

Cu cât omul complică mai mult stresurile sale, cu atât mai complicată devine şi boala. Omul cu creierul blocat nu poate să diminueze stresurile, nu poate să gândească mai simplu. Nu degeaba se spune că omul cu adevărat înţelept se exprimă într-un limbaj simplu, iar cel care doreşte să producă impresia omului înţelept, se străduieşte să vorbească cât se poate de complicat, dar de fapt nu clarifică esenţa problemei. Şi problema matematică se rezolvă mai uşor dacă se simplifică – se aduce la acelaşi numitor.

Corpul nostru aşteaptă de la noi sinceritate şi onestitate chiar dacă uneori facem pe bufonul în prezenţa altora. Dacă vrem să ne măsurăm cu natura, atunci natura iese victorioasă.

Numai când omul începe să elibereze stresurile, el începe să înţeleagă cât de mult îşi complicase viaţa. Fiecare idee negativă, amintire sau frică în faţa viitorului, necesită eliberare, întrucât ele nu v-au apărut fără motiv.

Nu există nimic întâmplător. Cu gândurile sale, omul îşi atrage tocmai acea situaţie care îi este necesară pentru educaţie. Iar dacă aceasta se întâmplă să fie rea, atunci urmează să tragă concluzia şi să înceapă să-şi dirijeze corect gândurile.

O studentă suferea de guturai cronic. Făcea tratamente, iar, după o perioadă de timp, boala revenea. Fata era deşteaptă, frumoasă, dar nici un tânăr nu-i acorda atenţie întrucât ea se izolase prin zidul de nepătruns al fricii că *„nu este iubită"*. De îndată ce a început să-şi elibereze frica totul s-a schimbat. Ea a remarcat: *„Am scăpat de nasul smiorcăit şi de îndată a apărut iubirea".*

Omul cu fire blândă spune cu lacrimi în ochi: *„Eu nu simt frica, cel puţin nu ajunge la mine. Dar încordarea există într-adevăr, cum se poate fără ea!"*

Dragă omule! Încordarea care te obligă în permanenţă să rămâi în şa este chiar teama: *„eu nu sunt iubit"*. Tu faci acest lucru pentru a place altora. Un asemenea om, în afara stresului de bază, simte frica în faţa fricii.

Cine neagă stresurile de bază se consideră mai presus decât alţii.

Iubirea reprezintă tot ce este mai bun, în acelaşi timp: sănătate, reuşită, bunăstare şi fericire.

Cel mai important lucru este deschiderea spirituală.

Omul care nu este blocat de tema că *„nu este iubit"* începe să vadă realitatea vieţii. El începe să vadă binele şi răul în interconexiunea lor adevărată. Viaţa devine de înţeles. În sufletul unui asemenea om se instalează liniştea. În viaţa unui asemenea om este trimisă IUBIREA.

Teama că *„nu sunt iubit"* dezvoltă la copil lanţul stresurilor. *Sentimentul vinovăţiei* faţă de mamă, dobândit la naştere, iar mai apoi sentimentul culpabilităţii din cauza greşelilor stârneşte acumularea critică a sentimentului vinovăţiei.

Sentimentul vinovăţiei se transformă în frică, „aceasta înseamnă oare că eu am procedat rău?". Frica atrage către sine frică.

Frica, acumulându-se, stârneşte *furia. Furia,* acumulându-se la rându-i, duce la *moarte.*

Furia trece prin următoarele etape:

Furia panicoasă:

1. Acţiunea ei este evidentă la copii, care văzând sau simţind ura părinţilor, certurile, bătăile, lipsa de respect dintre ei, văzând cum se distruge valoarea supremă a existenţei – iubirea, încearcă să salveze ceea ce se mai poate salva. Ei devin irascibili, neliniştiţi, încearcă să distrugă zidul fricii ca să elibereze calea spre iubire. Scopul lor, însă, rămâne neînţeles. Aceşti copii se îmbolnăvesc de afecţiuni alergice ce nu pot fi vindecate cu nici un fel de medicamente. La aceşti copii este comun faptul că nu pot fi vindecaţi înainte de eliberarea furiei de panică.

2. Copilul dominat de stresul *nu mă iubeşte nimeni* îşi pune lacăt la gură, nu protestează, - copilul ascultător este iubit mai mult, - şi se îmbolnăveşte de astm.

Furia încrâncenată:

1. Acţiunile sale se observă uşor în lumea contemporană – toată lumea înjură pe cineva, indiferent de timpul, locul sau sentimentul demnităţii proprii. Cine caută răul îl şi găseşte – apoi se îmbolnăveşte de pietre la vezică. Numărul pietrelor din vezica biliară corespunde numărului duşmanilor înrăiţi. Chirurgii pot să elimine calculii sau vezica biliară, dar nu elimină cauza.

2. Dacă omul dominat de frica *nu mă iubeşte nimeni* îşi pune lacăt la gură, nu protestează şi ascunde adânc în suflet furia tăinuită, se îmbolnăveşte de calculi la ficat.

Furia duşmănoasă:

1. Cearta dintre oameni este un lucru rău. Ea are, însă, şi latura ei pozitivă – se clarifică adevărul. Cel care urăşte deliberat câştigă un cancer care se dezvoltă lent şi se descoperă uşor.

2. Când omul este dominat de stresul *nu mă iubeşte nimeni* atunci el îşi închide gura şi, tăcut, poartă cu el reaua sa voinţă, este serviabil, făcând bine tuturor. Se poate ca în sufletul său să se ascundă o furie justificată omeneşte, dar corpul lui nu are nevoie de justificări. Atunci când el moare, toţi încep să se lamenteze: *„Viaţa este nedreaptă! Omul rău trăieşte, este sănătos, iar omul bun moare în chinuri straşnice"*. Omenirea, cu raţiunea sa blocată chiar nu înţelege ce este bun şi ce este rău.

Cine îşi eliberează stresul *„eu nu sunt iubit"*, acela descoperă lucruri uimitoare. Se pare că răul nu este aşa de rău şi binele nu este aşa de bun. Pur şi simplu totul **există** ca o unitate a binelui şi răului, iar accesibilă înţelegerii este liniştea, fericirea vieţii şi, bineînţeles, sănătatea.

Despre stresuri se mai pot spune următoarele:

Stresurile provoacă bolile coloanei vertebrale. Întrucât canalul energetic principal se află în coloana vertebrală, stresul acţionează negativ asupra organelor ce corespund vertebrelor respective.

- Teama că *nu mă mai iubeşte nimeni* domină capul, gâtul, umerii şi mâinile.

- Frica + iubirea + *sentimentul vinovăţiei* domină regiunea spatelui, la înălţimea subsuoarei, cuprinzând vertebrele a IV-a la a V-a toracice, iar pe partea din faţă a corpului domină inima, intrarea în plămâni şi pieptul.

1. Stresul *sunt învinovăţit că nu iubesc* provoacă toate bolile cardiace. Cei care în copilărie au fost învinuiţi de acest lucru de către părinţi, care păstrează teama de această învinuire acum fiind obligaţi să asculte acelaşi lucru din gura soţiei sau a soţului sunt candidaţi siguri ai bolilor de inimă. Învinuirea nu este adresată neapărat în cuvinte, cu acelaşi efect acţionează expresia feţei întristate, împroşcarea cu înjurături etc. Omul cu sentimentul vinovăţiei poate fi uşor rănit.

2. Eu singur mă învinuiesc pentru faptul că *celălalt nu mă iubeşte*. Dacă soţia, în spatele zidului ei de frică, nu poate înţelege că ea însăşi nu trimite sentimentele sale de dragoste soţului şi nu primeşte iubirea acestuia, dar plânge, se văicăreşte, şi suferă de gelozie, atunci la ea apare cancerul mamar. Furia se naşte de la temerile acumulate.

3. Stresul *cineva învinuieşte pe altcineva despre faptul că acela nu iubeşte*. Acest stres este şi problema copiilor care sunt martorii relaţiilor dintre părinţi. Dacă în casă are loc o ceartă cruntă, copilul se îmbolnăveşte de pneumonie. Încordarea permanentă dintre părinţi, indiferent de cauză, provoacă la copil tuberculoza.

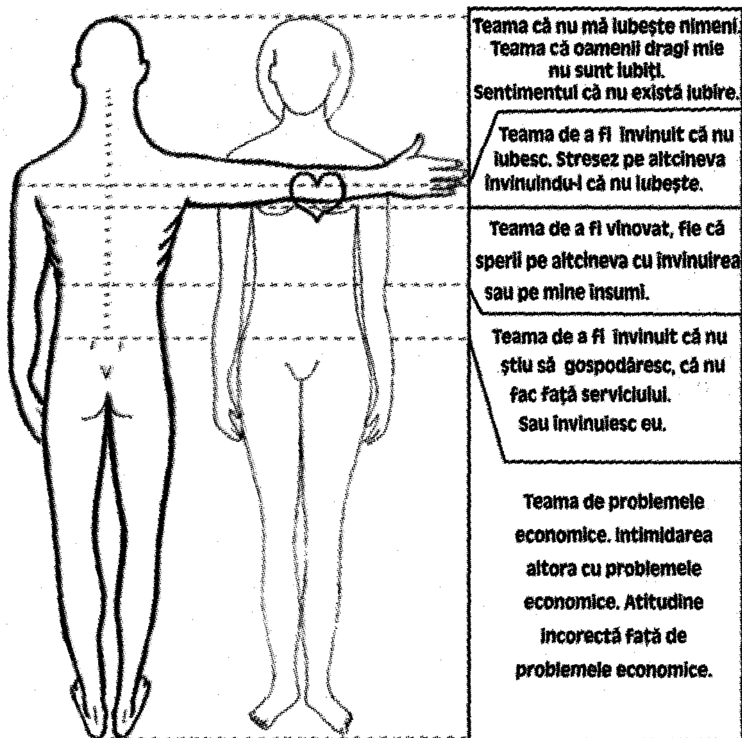
- Teama + sentimentul culpabilităţii + problemele economice - acţionează asupra vertebrelor lombare. A III-a şi a IV-a vertebră lombară corespund organelor sexuale. Sfera economică constituie domeniul bărbatului. Femeia este esenţa căldurii căminului şi a iubirii. Cine încalcă legile naturii, acela singur se condamnă la suferinţă.

1. Frica de a fi învinuiţi că nu pot să-şi întreţină familia, că nu fac faţă serviciului, că nu sunt buni gospodari, că nu sunt bărbaţi adevăraţi, le provoacă bărbaţilor impotenţa şi alte boli ale organelor sexuale. La fel acţionează şi autoflagelarea.

2. Dacă femeia nu ştie să ducă gospodăria ca o femeie, atunci la ea suferă bazinul şi partea inferioară a corpului, se dezvoltă aşa-zisele boli femeieşti. Dacă se amestecă în problemele bărbăteşti, dominând, înjosind, neliniştind, atunci aceasta este manifestarea neîncrederii faţă de bărbat, înjosirea bărbatului. Dacă ea se crede mai puternică decât soţul ei, se consideră stăpână, atunci într-o asemenea familie totul este pus cu capul în jos. Femeia ce-şi păstrează feminitatea nu este bolnavă de afecţiunile femeieşti.

3. Femeile ocupate cu economia, deseori sunt sterile. Dacă femeia preia asupra sa griji prea mari la muncă, atunci va suferi bazinul şi partea de jos a corpului. Copilul, esenţa iubirii, este atras de iubirea mamei, însă gândirea materială a mamei îl îndepărtează.

Conducătorul omenirii – Frica

- Teama + problemele economice - domină partea inferioară a corpului, de la osul sacrum până la vârful degetelor de la picioare. Osul sacrum este zona energiei sexuale = pasiunea.

Omul a cărui pasiune este blocată de teama faţă de problemele economice, altfel spus, omul care neîncetat este îngrijorat din cauza portofelului său, se trânteşte în pat ca un sac, pentru a dormi şi nu mai este interesat de sex.

De obicei, el nu înțelege că această teamă de problemele financiare, nu face decât să adâncească sărăcia.

Bolile părții inferioare a corpului – deformarea articulațiilor cocso-femurale, fracturarea oaselor, bolile vasculare, cangrena, poliartrita etc. sunt provocate de problemele economice. Cu cât afecțiunea este situată mai jos, cu cât este mai aproape de degetele picioarelor, cu atât mai veche este problema.

Întrucât majoritatea oamenilor contemporani nu și-au însușit înțelepciunea iertării, atunci este logic că economia se află în criză.

Reacția obișnuită la situația expusă mai sus este: *„nu-i totul așa de simplu precum spuneți dumneavoastră"*. Credeți-mă, este mai ușor să vă eliberați stresurile, apoi să vă ameliorați problemele materiale, decât să vă faceți drum cu buldozerul prin greutățile vieții.

NB! Nu întâmplător, în această carte, sunt prezentate diferite combinații ale stresurilor principale.

Fiecare om are stresurile sale individuale, specifice doar lui. *Sentimentul vinovăției, frica sau furia* se pot manifesta în diferite combinații, atingându-i pe toți și totul, având diferite nivele de manifestare: de la simțul disconfortului, până la moarte.

Exemple din viață

O femeie tânără se plângea de dureri de cap și de coloană vertebrală. Avea reumatism cervical și lombar. Pe radiografie se vedeau schimbări la toate vertebrele. Cauza durerilor de cap era stresul *nu mă iubește nimeni.* Asta obliga femeia să se comporte în așa fel, încât să placă

soţului şi celorlalţi oameni, dar acest lucru îi reuşea din ce în ce mai rar. Teama *de a fi vinovată* creştea în permanenţă iar soţul în curând începe să considere că soţia este într-adevăr vinovată. O dată într-o problemă, altădată în alta – oare pe lume există puţine cauze?

Scheletul = tatăl.

Coloana vertebrală = principii.

Structura scheletului aminteşte de lutul vâscos. Un schelet slab înseamnă un tată fără autoritate. Pe tată singuri l-am ales pentru noi, din iubire, iar tatăl trebuie să ne servească drept autoritate. Chiar dacă tatăl este invalid dar eu îl respect, atunci eu am un schelet puternic.

Dacă omul permite cuiva să ponegrească numele tatălui său, permite să fie ştirbită autoritatea tatălui, atunci el singur trebuie să sufere. Indiferent dacă cel ce ponegreşte este mama sau altcineva, dacă eu am permis acest lucru, atunci aceasta este problema mea.

Pentru omul care doreşte să-l vadă pe tatăl său (sau indiferent pe cine) în lumina cea mai bună, atunci tatăl într-adevăr va deveni mai bun. Faţă de greşelile omului trebuie să ne manifestăm cu înţelegere, întrucât greşeli comitem cu toţii. Trebuie să iertăm.

În consecinţă:

1. Iertaţi-l pe tatăl dumneavoastră pentru slăbiciunile şi greşeli sale etc.
2. Iertaţi-vă pe voi că v-aţi ales tatăl aşa cum este el.
3. Cereţi iertare de la scheletul dumneavoastră pentru faptul că datorită autorităţii scăzute a tatălui i-aţi pricinuit slăbiciune şi fragilitate.
4. Iertaţi-vă mama pentru faptul că ea a lezat autoritatea tatălui.

5. Cereţi iertare de la tatăl dumneavoastră pentru faptul că aţi văzut în primul rând răul din el şi l-aţi judecat din acest punct de vedere.

Această femeie avea coloana deformată între vertebrele a VI-a şi a XII-a toracice. Cauza era teama *de a fi vinovată.*

Zona lombară era deplasată spre stânga. Soţul era capricios şi lăsa pe umerii ei cea mai mare parte din povara familiei. *Frica femeii de a fi învinuită că munceşte prea puţin, că nu va fi iubită de soţ dacă nu-i va face pe plac,* îi deformează şi mai tare coloana spre stânga, spre partea bărbătească. Această femeie era proprietatea soţului.
Soţul era dominat de asemenea de stresul *nu mă iubeşte nimeni.* El încerca să câştige iubirea adunând cât mai mulţi bani. Speră să prospere, după care să ofere familiei posibilitatea să se odihnească, iar el să înceapă să se ocupe cu seriozitate de probleme spirituale. Capul său blocat nu înţelege că acea creştere a bunăstării materiale îngrădeşte linia clară a orizontului. S-a ales cu insuficienţă cardiacă, circulaţia sanguină deviată, alergie şi astm. Cauza bolilor nu trebuie să i-o mai repetăm, după cum se vede.

Copilului lor i-a apărut alergia la produsele alimentare. Copilul vede nervozitatea părinţilor, deteriorarea iubirii lor pe parcursul goanei după bogăţie. Protestul corpului începe de la mâncare, ca factor primordial material în numele căruia părinţii săi dragi extermină iubirea.

Dacă aceşti soţi şi-ar schimba concepţia despre lume, s-ar ierta unul pe altul, şi-ar cere iertare de la copilul lor în care omoară iubirea, şi-ar ierta toate fricile, sentimentele de vinovăţie şi de furie, atunci ei şi-ar atinge scopurile şi, în plus, s-ar vindeca.

Cu cât mai mult caută omul în rău binele, cu atât mai repede se vindecă.

Tot ce este ascuns în interiorul omului iese la suprafață în chip de teamă, învinovățire sau furie. De fiecare dată acest lucru îl caracterizează pe omul care acuză și nu pe cel căruia îi sunt adresate acuzațiile.

NB! Rațiunea blocată de frică nu este în stare să aprecieze corect situația.

În acest fel oamenii își provoacă rău unii altora, și nu cer iertare. Faptele bune încearcă să netezească cuvântul rău, dar acestea sunt nivele diferite și acest lucru este imposibil de realizat. Cuvântul rău nu este niciodată unilateral, totuși, acesta nu îl justifică pe cel care l-a pronunțat. Cine cere iertare, acela rezolvă conflictul întrucât în discuție se clarifică adevărul.

Omul contemporan poate să ducă în suflet chiar cincizeci de ani supărarea, întrucât cel care jignește a lăsat greșeala fără corectare.

Tot ceea ce face omul, primește înapoi de două ori.

Omul supărat obține liniștea sufletească dacă iartă: „ *Eu te iert pentru faptul că tu m-ai învinuit degeaba. Eu mă iert pentru faptul că port în piept sentimentul culpabilității și astfel atrag spre mine învinuirea. Dragul meu corp, iartă-mă pentru faptul că prin sentimentul culpabilității și prin învinuire eu îți fac rău și permit acest lucru și altora*".

Un tânăr are o psihoză alcoolică. Pentru a-l liniști se pare că a fost suficient să i se spună următoarele: „*Dragă omule! Aici nu se învinovățește, aici nu se pedepsește, aici nu se judecă. Ai simțit că aici vei fi ajutat și ai venit. Ai*

încredere pentru început în sentimentele tale".

Bărbatul se simțea foarte nefericit. Făcuse atât de mult rău şi povara vinovăției îl strivea la pământ. Teama că *nu mă iubeşte nimeni* l-a obligat în permanență să facă bine tuturor. Față de bani el a avut o manifestare ca față de cel mai mare rău, fără să se gândească la faptul că banii constituie un fenomen complet normal al lumii materiale. Cel care câştigă bani pe cale corectă, procedează corect. Cel care în cuvinte se manifestă disprețuitor față de bani dar este însetat din tot sufletul să-i întreacă pe toți ca avere, comite o greşeală. Problema, totuşi, nu constă în bani.

Teama că *eu nu sunt iubit* a provocat o încordare permanentă în relațiile cu mama şi familia, deşi el le-a dorit numai binele. Fiind un om foarte sensibil, el s-a zbuciumat numai încolo şi încoace, şi, de îndată ce a trecut pragul, imediat a izbucnit în el o încăpățânare răutăcioasă, iar mâinile s-au strâns spasmodic. A trebuit să depună un efort ca să nu fugă de femei, atât de puternic a simțit el zidul temerii de femei care, cu timpul, s-a transformat într-o atitudine de dispreț – „*Ce fel de bărbat este el? Pe un asemenea om nu te poți baza*!"

Alcoolul l-a vlăguit. S-a îmbătat criță cu plăcere şi cu mândrie şi s-a bucurat că intră în el atâta băutură. Capul blocat nu se gândeşte la urmări. Când s-a trezit din beție i-a revenit sentimentul culpabilității, mult mai puternic, iar el a înecat aceasta într-o cantitate şi mai mare de alcool.

Sentimentul culpabilității s-a acumulat până la refuz. El îşi conştientiza vina şi încerca diferite metode de a se pedepsi. A vrut să se sinucidă, dar rămâneau multe afaceri nerezolvate. A fost dominat însă de stresul *nu mă iubeşte nimeni* = necesitatea de a fi iubit.

Toate stresurile lui începuseră încă din pântecele

mamei, ca la majoritatea oamenilor de altfel. Ca şi necesitatea de a-şi răscumpăra sentimentul de vinovăţie. Astfel el începe să caute posibilitatea de a se pedepsi, neînţelegând totuşi că pedeapsa nu ajută, că este necesară eliberarea stresurilor. Această lecţie neînvăţată rămâne în conştiinţă chiar prin părăsirea voluntară a vieţii şi ea naşte o datorie karmică. În fiecare cuvânt şi faptă trebuie căutat sensul. De obicei acesta se ascunde în spatele cuvintelor, printre rânduri.

Cel care acceptă moartea de bună voie nu a găsit sensul vieţii sale, întrucât raţiunea lui este blocată de teama că *nu există iubire.* Sunt blocate credinţa, speranţa şi iubirea lui.

Pacientul meu provine dintr-o familie plină de scandaluri. Bătăile permanente şi crunte au adâncit criza, sentimentul culpabilităţii pentru faptul că el nu este în stare să îndrepte situaţia. *Teama că părinţii nu se iubesc reciproc* este echivalentă cu teama că *eu nu sunt iubit,* sau mi-e frică de faptul că *părinţii mei nu sunt iubiţi.* Această teamă s-a dezvoltat până la naşterea psihozei. Iar faptul că alcoolul a accentuat-o, constituie numai vârful vizibil al icebergului.

Copiii suferă din cauza stresurilor părinţilor până la vârsta critică – de trecere spre maturitate, când apar stresurile proprii.

Dacă acest bărbat s-ar elibera de stresurile de bază, s-ar vindeca de alcoolism. La fel se pot vindeca de fumat, narcomanie şi de alte obiceiuri dăunătoare.

O tânără de douăzeci şi trei de ani, nemăritată, avea fibrom uterin. Pe parcursul tratamentului s-au produs nişte schimbări bruşte de dimensiuni atât într-o parte cât şi în

cealaltă, întrucât femeia avea emoţii de neînfrânat. Toată viaţa anterioară, precum şi în cea actuală şi mai ales de când e contabilă, pentru ea, primordială a fost problema economică. Ea a avut relaţii încordate cu mama până în prezent. Doreşte să-şi ajute mama, dar aceasta nu primeşte ajutorul, deşi are nevoie de el. Atunci fiica, pentru răscumpărarea sentimentului culpabilităţii îşi asumă problemele mamei, deşi acest lucru nu ajută. Fiica, de asemenea nutreşte visuri frumoase: ea vrea să trăiască bine şi să poarte haine elegante etc. În numele acestui vis munceşte peste puteri.

Pe parcursul tratamentului, a lucrat mult asupra propriei persoane pentru a elibera stresul. Labilitatea caracterului ei a dispărut, ea se consideră deja echilibrată. Eu, însă, deocamdată nu o consider aşa. De ce? În acest caz, în primul rând, ea ar trebui să fie sănătoasă, în al doilea rând, ei îi lipseşte încrederea în sine. La următoarea consultaţie văd că în partea stângă a corpului, energia s-a micşorat, iar scurgerea, în mod straniu, nu se observă. Nu am reuşit să adâncesc studierea, întrucât ea îmi spune:"Am fost la o ghicitoare şi mi-a ghicit în cărţi".

- „Şi ce ţi-a spus?" – am întrebat-o eu.

- „Prima dată mi-a spus că mă voi vindeca, voi primi apartament, şi că îmi voi găsi persoana potrivită, dacă voi fi mai activă. A doua oară mi-a spus exact pe dos."

Scurgerea de energie era provocată de depresie, din cauza ghicitoarei.

Ce s-a întâmplat? Studiez prima ei vizită - domnişoara avea dispoziţie bună şi speranţe. Ghicitoarea avea şi ea dispoziţie bună. Cărţile au fost bine aşezate, ele au arătat situaţia momentului. Aceasta arată că dacă femeia are o atitudine pozitivă faţă de viaţă, atunci, în viaţa ei totul

trebuie să meargă bine. Totul este corect.

La cea de-a doua vizită, fata voia să pună aceleaşi întrebări ca să se convingă de adevărul celor spuse de ghicitoare şi să afle mai multe detalii. Într-o asemenea dorinţă se ascunde interesul personal: nu voi mai depune eforturi şi destinul va face totul pentru mine. Este o părere greşită.

Destinul există, dar nu este o dogmă. Stă în puterea noastră să schimbăm suficient de mult destinul nostru şi trebuie s-o facem cât mai repede. Ceea ce schimbăm formează viitorul nostru. Dacă noi, prin iertare, eliberăm greşelile trecutului, atunci cu aceasta, în mod automat, îmbunătăţim viitorul.

Această domnişoară se amăgea singură. Ea dorea să se elibereze de povara acumulată fără prea mari eforturi, totuşi, spiritul ei nu a dorit să renunţe la învăţătură. Stresul *nu mă iubeşte nimeni* nu era eliberat, ea nu eliminase cauza bolii. Viaţa a soluţionat sarcina ei foarte unilateral. În primul rând, „*ghicitoarea*” a fost într-o dispoziţie negativă. În al doilea rând, ea aştepta să afle mai mult decât a permis nivelul capacităţii „*ghicitoarei*”.

„*Ghicitoarea*” s-a supărat. Omul iritat nu face treabă bună. Ca rezultat, ce i se ghicise era complet opus în comparaţie cu prima ghicire. Ce dezamăgire!

Oare au minţit cărţile? Nu! Ele au dat un răspuns deosebit de corect: *dacă într-un asemenea moment mizezi pe ajutorul altora în timp ce trupul tău are nevoie doar de tine, nu ţi se poate spune nimic bun. Dacă vei înţelege acest lucru, atunci este bine.* Fata a înţeles că a suportat consecinţele greşelilor sale şi, în final, a spus: - „*Nu te ajută nici un fel de trucuri, trebuie să învăţ să iert din suflet!*”.

Atunci când ierţi din suflet, te vei putea îndrăgosti, vei putea fi fericită, vei putea fi sănătoasă, vei putea reuşi în toate.

Vă rog să mă iertaţi pentru vocabularul din următoarea consultaţie dar vreau să-l prezint aici întrucât plasticitatea lui reprezintă o lecţie bună.

La una dintre şedinţe, a venit un bărbat de patruzeci şi patru de ani care se plângea de zgomot în urechi. El nu s-a plâns de inimă, dar aceasta era şi ea bolnavă, deşi, la început pacientul nu i-a acordat atenţie. S-a dovedit că urechile bărbatului nu au putut suporta lamentările, bombăneala, plângerile, învinuirile etc. pe care el trebuia să le asculte zilnic la serviciu. Lui nu i-a fost frică de toate acestea, dar urechile au încercat să-l ajute pentru a nu auzi răul. Medicii nu puteau să-l ajute cu nimic.

Era un om extrem de bun, atent şi săritor la nevoie. Necesitatea izvorâtă din el de a-i ajuta pe alţii, a provenit din teama că *„eu nu sunt iubit"*, şi din sentimentul culpabilităţii.

El nu şi-a negat stresurile. Totuşi, s-a conturat o situaţie care provoca greutăţi: el a înţeles că se pot elibera stresurile, apoi se poate debarasa de boli, dar la cine să se ducă aceşti oameni nefericiţi cu plângerile lor? Aşa a şi întrebat. Sacrificiul de sine este tipic pentru teama că *eu nu sunt iubit.* Capul este blocat de această teamă şi înţelege totul pe dos. După părerea pacientului, el făcea bine pentru cei nefericiţi, dar nu înţelegea că acest bine nu este chiar bine. Binele este acel lucru care nu provoacă nimănui suferinţe.

Care este esenţa problemei? La el în cabinet, vin în

fiecare zi oameni care au de deşertat o găleată de noroi, pentru a pleca uşuraţi şi pentru a o încărca din nou. Acest lucru nu i-a făcut nimănui mai bine, unul s-a dovedit a fi murdărit de noroi, altul trebuia să se încordeze pentru a umple din nou găleata. Dacă acest bărbat ar fi eliberat sentimentul vinovăţiei şi teama că *„eu nu sunt iubit*", atunci ar fi încetat să atragă către el reclamanţi, acuzatori ci i-ar fi atras pe cei care îl iubesc. Dacă, după vechiul obicei, cineva ar fi apărut cu găleata de murdărie, atunci acesta ar fi uitat despre existenţa găleţii – ar fi simţit că după discuţii i s-a luminat sufletul şi s-a instaurat pacea sufletească. Ar fi plecat cu sentimentul iubirii şi nu ar mai fi fost nevoie de găleata cu noroi. Dacă el ar veni din nou, iar pacientul meu, care între timp a reuşit să elibereze mai mult stresurile sale, ar manifesta o influenţă binefăcătoare, atunci în capul vizitatorului s-ar naşte o oarecare scânteie. El ar începe să gândească, să caute o soluţie pentru problemele sale. Acum el ar ieşi din cabinet înaripat, cu sufletul împăcat şi cu capul mai înţelept.

Iar pacientul va putea să împartă bunătatea sufletească cu o mai mare sinceritate, fără să mai fie murdărită de noroi.

Iertarea trebuie să capete putere. Dar de ea trebuie să te ocupi în fiecare zi, la fel cum te rogi în fiecare zi, dimineaţa şi seara. În zilele noastre există o exigenţă mai mare şi noi trebuie să facem acest lucru cu toată conştiinţa noastră – să ne eliberăm prin iertarea răului, pentru a netezi drumul binelui.

Un tânăr mi-a spus: " *Când am început să-mi eliberez stresurile m-am gândit: ce om groaznic sunt dacă am atâtea stresuri. După două zile, mi-am zis: Dumnezeule, există, oare, sfârşit? Peste trei zile eram disperat. Dedi-*

când iertării trei luni, eu am aşteptat cu bucurie fiecare clipă liberă pentru a mă ocupa de problema mea iubită. Eu nu am găsit nimic altceva ce ar fi putut să-mi uşureze sufletul şi să-mi îndrepte viaţa în acelaşi fel cum o face iertarea. După ce ai iertat, poţi să iubeşti. Eu nu cunosc o teorie mai convingătoare!"

Este greu să renunţi la vechile concepţii, dar dacă doriţi cu adevărat să vă vindecaţi, orientaţi-vă spre deschiderea spirituală.

Vorbind la figurat, omenirea stă la marginea prăpastiei. Cei care au sentimentul de teamă cad în prăpastie. Aceia care urăsc, vor atrage şi pe alţii după sine. Cei care-şi iartă teama vor trece pe drumul care duce peste prăpastie - tot mai sus, tot mai departe.

Încheiere

Viaţa omului este o continuă ÎNVĂŢARE. Omul învaţă prin bine şi prin rău (din greşeli).

Cu mare dragoste, omul îşi alege singur acei părinţi prin intermediul cărora primeşte acele încercări şi dureri pentru care a apărut. Şi aceasta nu pentru că părinţii ar fi răi, ci pentru că el însuşi doreşte să treacă prin asemenea încercări, pe care le primeşte prin aceşti părinţi.

Datoria părinţilor, mai cu seamă a mamei, este să înveţe copilul să se descurce în viaţă. Mama este prima profesoară, iar ea poate învăţa copilul prin două modalităţi – prin intermediul binelui sau prin intermediul răului. Prin intermediul binelui – transmiţând învăţătura prin cuvinte; prin intermediul răului – prin suferinţe, întrucât mama nu l-a învăţat corect. S-ar putea de asemenea, ca lecţiile primite să fi fost bune dar copilul să fi întârziat cu

învățătura.

Învățătura trebuie începută cel târziu din momentul în care viitoarea mamă și viitorul tată concep copilul. Înțelepciunea lor este baza pe care urmează să crească planta, iar puritatea sentimentelor lor determină viabilitatea ei.

Toate problemele de viață, inclusiv bolile provin din lipsa de comunicare ce duce la neînțelegere și apoi se formează stresul.

Toate evenimentele sunt legate de om prin raze energetice și orice eveniment negativ este un stres.

Tot ce se petrece în viața aceasta este necesar.

Nu există bine fără rău. Cu cât există mai mult bine, cu atât mai mult rău trebuie să-l echilibreze. Spiritul copilului, venind pe lume, știe acest lucru și nu protestează, întrucât legile Împărăției Divine sunt clare unui spirit curat. Faptul că adultul uită aceste legi, mai bine zis, le înfrânge prin rațiune și comite greșeli, constituie o lecție pentru omenire.

Fără contrarii nu există mișcare. Stagnarea înseamnă moarte. Viața se mișcă sinusoidal, pozitivul alternând cu negativul.

Fiecare spirit vine pe pământ pentru a răscumpăra răul; cu cât mai corect face acest lucru, cu atât mai repede evoluează.

Tot ce este bine constituie răul învățat în viețile anterioare și tot ceea ce în viața actuală a devenit de înțeles, devine bine. Dar tot ceea ce, după părerea omului, rămâne rău și ceea ce el chiar nu încearcă să înțeleagă în virtutea concepției dogmatice despre rău, el va veni să învețe pe propria sa piele în viețile viitoare.

Întregul Unitar este Dumnezeu, nimic nu există în afara Lui.

Răul constituie invenţia omului, el este înmulţirea negativului şi a suferinţei omului însuşi de la acest negativ.

Viaţa este o luptă, iar lupta are părţile ei: pozitivă şi negativă.

Cu cât este mai puternică lupta pentru bine, cu atât mai mult bine a fost cucerit. Cu cât mai cruntă este lupta împotriva răului, cu atât mai mare devine răul, dacă omul îi cedează. Cine luptă împotriva răului cu rău, pierde. Forţa şi rezistenţa în această luptă o oferă iubirea.

Iubirea Divină a creat împărăţia lui Dumnezeu, inclusiv Pământul. Toate fiinţele lipsite de raţiune, sau mai clar spus – natura, emană Iubire.

Tot ce există în acest Univers învaţă, independent, Iubirea.

Tot ce există în Împărăţia lui Dumnezeu are raţiune.

Cu cât ţi se dă mai mult, cu atât ţi se cere mai mult! Singura fiinţă raţională de pe Pământ este omul; el este obligat să folosească cu înţelepciune comoara imensă care i s-a dat, adică raţiunea.

Spiritul este primordial, materia este secundară. Altfel spus, lumea sentimentelor este veşnică, iar raţiunea este un fenomen temporar, ce este limitat prin existenţa acestui corp fizic dat în timp şi în spaţiu.

Viaţa se dezvoltă de la inferior spre superior. Cine vrea să evolueze, trebuie să-şi dezvolte spiritualitatea. Cine are raţiune, are libertatea Divină de a-şi alege singur drumul său spre evoluţie.

Cu ajutorul raţiunii omul este capabil să pătrundă în spirit dacă are încredere în sentimentele sale şi le consideră juste. Acea persoană care se ţine ferm de lumea materială şi învăţăturile dogmatice, se ridică încet, cu greutate şi suferinţă. Pentru acela care aleargă după adevărul său personal, drumul este spinos şi se încheie într-o fundătură. Greutăţile muncii de pe drum provoacă sentimente diferite – la omul obişnuit – nerăbdare şi furie; la cel care se ridică spiritual – bucurie, întrucât el ştie că, cu cât sunt mai multe greutăţi, cu atât mai puternic îi devine spiritul.

Acela care îşi însuşeşte arta iertării, se poate elibera de răul care s-a agăţat de el, iar drumul evoluţiei i se deschide.

Iertarea este cea mai înaltă forţă eliberatoare.

Omul contemporan nu va fi liber atât timp cât el caută şi găseşte vinovaţi, cât timp *vinovat* este întotdeauna un alt om.

Astrologia a devenit o *epidemie* la modă şi un obiect al glumelor ironice. Ea ar trebui să fie o ştiinţă predată în şcoală care să ne ajute să trăim.

Omul este legat prin fire energetice invizibile de animale, plante, situaţii, evenimente, probleme, gânduri, speranţe, temeri, etc. Omul creează el însuşi legăturile energetice devenind cauza căderii în dependenţă negativă şi trebuie să se elibereze singur inclusiv prin iertare.

Orice experienţă este necesară întrucât din ea se învaţă.

Pentru a ierta trebuie să te cunoşti pe tine însuţi. Cine nu recunoaşte prezenţa negativului în el însuşi sau în ceilalţi oameni, îşi parcurge calea printre lovituri şi cucuie.

Omenirea rătăcită merge tocmai pe această cale, întrucât nu se deschide pentru adevărata iubire. Isus Hristos ne-a învăţat să iubim şi să iertăm. Este înţelept cel ce înţelege corect această învăţătură: înţelepciunea trecută prin suflet înseamnă înţelegerea corectă.

De aceea Hristos ne-a învăţat să ne iubim pe noi înşine, să ne iertăm pe noi înşine. În acest fel învăţăm să-i iubim pe alţii, să-i iertăm pe alţii şi acest lucru ne face puternici.

Omenirea, însă, nu a acceptat învăţătura. Dumnezeu vede până la ce punct a ajuns criza din lăuntrul nostru şi iarăşi încearcă se ne dea o învăţătură pentru a depăşi criza. De data aceasta el ajută omenirea să-şi deschidă spiritul pe calea măririi sensibilităţii. Înţelepciunea noastră este Înţelepciunea Divină. Creşterea Înţelepciunii Divine constituie creşterea înţelepciunii noastre.

Diferiţii tămăduitori spirituali au atitudini diferite faţă de Învăţătura Divină. Cu toţii sunt însă pe drumul cel bun, dar mergând pe căi diferite găsesc în ele diverse obstacole ce-i pot determina să comită multe greşeli. Fiecare se împiedică în felul său, dar cine continuă drumul, acela ajunge în vârf.

Latura materială este ca un castel minunat de la poalele muntelui, dar vârful muntelui este mult mai înalt, ascuns între nori. Majoritatea oamenilor, este adevărat, consideră acest palat ca fiind de cea mai mare valoare. Cu toate acestea omenirea se află pe drumul către acest vârf muntos urmându-şi liderii spirituali, şi cu toate că le este dor de palat, cu întârziere, încep să înţeleagă că, deşi palatul este minunat, totuşi, acesta se învecheşte şi se năruieşte. Timpul îşi

face treaba sa. Şi din ce în ce mai mulţi încep să-şi caute propriul drum către vârf.

Cine nu şi-a găsit încă drumul său, să-l caute şi să hotărască.

Poate îl veţi găsi cu ajutorul acestei cărţi.

Câte ceva despre mine

M-am născut la 6 aprilie 1950. Şcoala medie am terminat-o la Iîgeva. Între 1968-1974 am învăţat la Facultatea de Medicină a Universităţii de Stat din Tartus. Timp de 18 ani am lucrat ca obstetrician-ginecolog. În 1991 am început să practic particular. După 3 luni am frecventat un curs de iniţiere de 15 zile în parapsihologie. Din acest moment cursul vieţii mele a luat o întorsătură perceptibilă. După încă 3 luni am început să **văd.** Nu doresc să folosesc cuvântul **clarviziune**. Aceasta nu ar fi pe deplin cinstit. Întrucât prietenii - clarvăzători au demonstrat că eu văd, eu nu consider acest lucru ca un dar deosebit. Mai precis vorbind, nu pot să-mi imaginez cum poate fi altfel.

Am fost un medic care a practicat medicina, a cărei răbdare, linişte şi „ciudăţenii" în comunicarea cu bolnavii, în primii ani de activitate, au fost folosite în sensul bun al cuvântului. Au fost de folos şi clarviziunea şi perspicacitatea. De 8 ani de zile, deja, mă ocup de o altă activitate întrucât am pricinuit colegilor mei, care aveau interese materiale şi temeri, multe probleme şi am hotărât să părăsesc medicina tradiţională. Se pare că, pe neobservate chiar pentru mine însămi, eu m-am îndepărtat tot mai mult de medicina tradiţională şi am devenit din ce în ce mai sigură

pe mine, cum - necum sunt totuşi Berbec. Dintre cei care au licenţă de liberă practică pentru ginecologie, deci cabinet particular, eu sunt a 8-a în Estonia, şi prima în regiune. Sunt oaia neagră între cele albe.

Am fost şi sunt. Sabia destinului a căzut.

Ca medic particular, eu am sperat să încep în sfârşit să mă ocup de bolnavi, în mod normal, fără o oboseală permanentă, aşa cum trebuie. După 3 luni, m-am înscris la nişte cursuri cu care m-am desfătat precum cu o baie fierbinte, ce se face înainte de culcare pentru a dobândi o linişte sufletească. Am dobândit-o, dar baia, pe neobservate, s-a transformat într-o imensă mare de cunoştinţe spirituale ale căror maluri eu deja nu le mai văd. Văd numai că se adânceşte şi valurile sunt mai abrupte. Frica a şlefuit suferinţele.

Reacţiile mele la complicaţiile lumii materiale eu le-am reglat din copilărie printr-un mijloc simplu - obligându-mă să mă ocup de o muncă neplăcută sau, aflându-mă în situaţii conflictuale, să încerc, în acelaşi timp, să mă deconectez. Nu am văzut, nu am auzit, nu am perceput ce este rău, pur şi simplu prin gânduri m-am aflat acolo unde a fost numai bine. Eu nu mi-am clarificat niciodată dacă aceasta a fost o lume a fanteziei sau o lume a iluziilor. Straniu a fost numai faptul că întotdeauna m-am descurcat cu activitatea materială (în şcoală am fost considerată deşteaptă, corectă, iar acasă ascultătoare), dar când am fost întrebată dacă munca e încheiată, m-am aflat deseori în dificultate de a răspunde. Am ştiut că am început să lucrez, dar dacă am încheiat activitatea, nicidecum nu am ştiut. Acum ştiu că sunt capabilă să mă deconectez, sau să permit să se apropie de mine negativul într-o asemenea măsură, încât numai o fotografie poate să demonstreze

prezenţa mea.

Eu am crescut în epoca ateismului, am fost învăţată că nu există Dumnezeu. Dar dacă cineva şi-a bătut joc de Dumnezeu, acela pentru mine a devenit profanator al celor sfinte. Întotdeauna am perceput prezenţa alături de mine a unei forţe superioare, care m-a susţinut, mi-a dat curaj, a controlat şi mi-a zgândărit conştiinţa. Aceasta nu a avut un nume. Existenţa mea a fost determinată de sentimentele pe care întotdeauna am reuşit să le împărtăşesc cu ceilalţi. Deseori a trebuit să fiu şi judecător al lumii şi pârât.

Nu întâmplător Dumnezeu, în ultimii 3 ani, mi-a întărit capacităţile de vindecător, tocmai la nivelul interpretării sferei sentimentelor şi a sferei gândurilor. Consider că în lume totul este important, dar în primul rând este important gândul. Cuvintele constituie expresia gândurilor la nivelul fizic. Mi s-a dat dreptul şi capacitatea să interpretez lucruri complicate cu cuvinte simple.

Din învăţătura lui Hristos am subliniat învăţătura despre iertare şi iubire precum şi posibilitatea de a trata oamenii cu ajutorul lor.

Din păcate şi din nefericire, rezultatele tratamentului se păstrează numai în cazul în care omul înţelege de ce este bolnav. Pentru aceasta el trebuie să cunoască multe. Cu cât doreşte să fie mai sănătos, cu atât mai multe trebuie să cunoască.

La începutul anului 1994, am scris lucrarea *„Iubire, iertare şi sănătate"*. Eu nu încep să tratez un pacient până când omul nu-şi însuşeşte aceste scurte cunoştinţe de bază. În decurs de aproximativ un an, am aflat multe lucruri noi şi astfel am căpătat posibilitatea să explic bolnavilor cauza primordială a bolilor lor. Să le numim stresuri. Eliberând stresurile pe calea iertării, boala trece.

Modul incorect de gândire conduce la fapte incorecte şi boala constituie reflectarea acestuia. Din punct de vedere fizic, omul e capabil să înţeleagă dacă este învăţat acest lucru. Este nevoie numai să dorească. Voinţa determină rezultatele.

Cine îl caută pe cel vinovat printre ceilalţi, acela nu se însănătoşeşte.

Poţi să începi să te schimbi chiar acum, niciodată nu este târziu. Totuşi este mai bine dacă ne este cunoscută cauza primordială, atunci rezultatul se obţine mai repede şi mai uşor.

Tot ceea ce am prezentat trebuie să vă explice provenienţa bolii dumneavoastră în aşa fel încât să fie posibil să vă apucaţi imediat de tratament. Găsiţi numai timpul să gândiţi logic.

Aş dori să subliniez că actuala învăţătură este una din nenumăratele posibile. Omul trebuie să aleagă singur ceea ce i se potriveşte. Toate acestea constituie o parte a unui întreg.

Aduceţi-vă aminte de Hristos, care a venit să înveţe oamenii prin înţelepciunea simplă a iertării şi iubirii. Dar poporul, din ignoranţă, nu l-a ascultat. Creştinii şi azi propovăduiesc că Hristos a venit ca să răscumpere păcatele oamenilor prin suferinţele sale. Ce îi rămăsese să facă? Poporul nu a dorit să accepte învăţătura Sa, poporul a dorit ca păcatele să le dispară de la sine. Poporul continuă să facă păcate şi tot speră că Hristos, iarăşi şi iarăşi îi va răscumpăra. Dar oare suferinţele lui Hristos au salvat pe cineva de nenorocire? Nu au salvat. A ajutat numai o credinţă sinceră în iertare şi iubirea de Dumnezeu.

Hristos a dat un exemplu. El ne-a învăţat să trăim cu iertare şi iubire în inimă. Ascensiunea Sa pe Golgota a

arătat numai cât de grea este calea Învăţătorului. Omul însă nu începe să gândească înainte să perceapă greutatea crucii sale. Viaţa nu poate şi nu trebuie să fie uşoară.

Prea puţină minte a dobândit omenirea în 2000 de ani.

Din fericire, numărul excepţiilor creşte. Excepţiile sfinţesc Pământul.

Faceţi şi dumneavoastră acest lucru!

Cu ajutorul acestei cărţi, eu am dorit să transmit informaţiile pe care le comunic fiecărui bolnav. Vă rog să mă iertaţi dacă expunerea este puţin cam prea lungă.

Această carte cuprinde informaţii până în martie 1995, care, mulţumind lui Dumnezeu, se completează şi se desăvârşesc în fiecare zi.

Vă doresc linişte sufletească şi iubire.
Doctor Luule Viilma

Cuprins

În seria “**Învață să te ierți**” de **Luule Viilma** au apărut:

Volumul 1	**Lumina sufletului**
Volumul 2	**Să stagnezi sau să evoluezi**
Volumul 3	**Alungă răul din tine**
Volumul 4	**Căldura speranței**
Volumul 5	**Izvorul luminos al iubirii**

În pregătire:

Volumul 6	**Durerea este în sufletul tău**
Volumul 7	**În armonie cu tine însuți**
Volumul 8	**Iertarea adevărată și iertarea mimată**
Volumul 9	**Învățătură despre supraviețuire**

Medicul nu poate să dea sănătate, poate doar să amelioreze suferinţele pentru o perioadă de timp dar sănătatea revine atunci când veţi înţelege cauza bolii dumneavoastră. Eliminaţi cauza, începeţi să trăiţi corect, şi vă veţi însănătoşi. Niciodată nu e târziu să-ţi îndrepţi greşelile.

V-aţi ascultat oare vreodată corpul, aşa, pur şi simplu, înainte ca acesta să vă dea un semn prin boală? Aţi privit oare cândva în sufletul dumneavoastră, fără să urmăriţi prin aceasta vreun profit? Cum puteţi să vorbiţi de sentimente când le ascundeţi chiar şi de dumneavoastră înşivă?

Credeţi-mă, este mai uşor să vă eliberaţi stresurile, apoi să vă amelioraţi problemele materiale, decât să vă faceţi drum cu buldozerul prin greutăţile vieţii.

Fiecare om are stresurile sale individuale, specifice doar lui. ***Sentimentul vinovăţiei, frica sau furia*** *se pot manifesta în diferite combinaţii, atingându-i pe toţi şi totul, având diferite nivele de manifestare: de la simţul disconfortului, până la moarte.*

A fi desăvârşit înseamnă să nu regreţi trecutul, să nu-ţi fie frică de viitor, iar în prezent să faci totul corect. Cheia eliberării de regrete şi frică este iertarea.

Atunci când iert, pot să iubesc, pot să devin fericit, pot să fiu sănătos, pot să am succes în toate

Editura Dharana

Au apărut:

În colecţia *„Lotus"*

1. **„În zarea nemuririi"** de Prentice Mulford
2. **„Karma yoga"** de Swami Vivekananda
3. **„Ştiinţa respiraţiei în yoga"** de Yog Ramacharaka
4. **„Energia psihică"** de Aleksandr Klizovski
5. **„Tratamentul ocult"** de Yog Ramacharaka
6. **„Upanişadele"** de Swami Prabhavananda
7. **„Dumnezeu există"** de Swami Sivananda
8. **„Ce ar face Confucius?"** de E. N. Berthrong, PhD
9. **“Medic de trei corpuri după douăzeci de ani"** de Dr. Janine Fontaine
10. **„Învăţăturile lui Confucius"** (Analectele), trad. Traian Călin Uba
11. **„Incursiuni în Atlantida"** de Florentina Mateescu
12. **„Medic de trei corpuri"** de Janine Fontaine
13. **„Eliberarea de materialismul spiritual"** de Chögyam Trungpa
14. **„Viata vine din afara"** de Janine Fontaine
15. **„Medicina chakrelor"** de Janine Fontaine
16. **„Apa, miracolul vieţii. Terapii interne cu apă" ediţia a 2-a, revizuită şi adăugită** de Mihăiţă Toma
17. **„Dezintoxicarea fizică şi psihică. Tehnici şi produse"** de Mihăiţă Toma
18. **„Miracolul din fiecare"** de Ovidiu Harbădă

În colecţia *„Universul din noi"*

1. **„A muri nu înseamnă a muri"** de Isola Pisani
2. **„Moartea intimă"** de Marie de Hennezel

În seria ***„Învață să te ierți"*** de *Luule Viilma*

1. **„Lumina sufletului"**
2. **„Să stagnezi sau să evoluezi"**
3. **„Alungă răul din tine"**
4. **„Căldura speranței"**
5. **„Izvorul luminos al iubirii"**

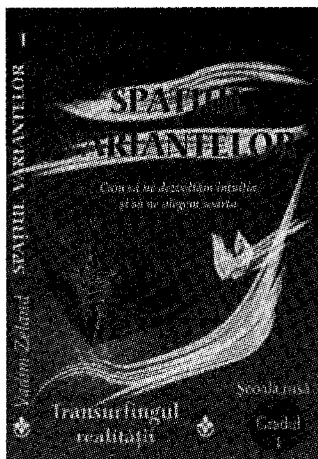
În seria **„Transurfingul realității"** de *Vadim Zeland*
– **„Spațiul variantelor"** – gradul nr.1

În curând:

În seria: **„Transurfingul realității"** de *Vadim Zeland*
– **„Murmurul stelelor dimineții"** gradul nr.2
– **„Înainte spre trecut"** gradul nr.3
– **„Merele cad în cer"** gradul nr.4

În seria **„Învață să te ierți"** de **Luule Viilma:**
„Durerea este în sufletul tău"
„În armonie cu tine însuți"
„Iertarea adevărată și iertarea mimată"
„Învățătură despre supraviețuire"

În colecția „Lotus":
„Calea vindecării" de Matthew Manning
„Medicina corpului energetic" de Janine Fontaine
„Antrenându-ți mintea" de Chögyam Trungpa
„Arta secretă Seamm Jasani – 58 de Mișcări din Tibetul Antic pentru menținerea Tinereții Veșnice" Asanaro
„Când lucrurile se destramă – Sfaturi din inimă pentru timpuri dificile" de Pema Chödrön

„Spaţiul variantelor"
de Vadim Zeland

Transurfingul realităţii - serie de mare succes (în Rusia s-a vândut în peste un milion de exemplare), a fost tradusă deja în 20 de limbi. Prin intermediul acestor cărţi autorul ne ajută să privim şi să înţelegem lumea, pe noi înşine, gândurile noastre şi toate interconexiunile create, dintr-o nouă perspectivă.

Cum să ne trezim, cum să facem să nu mai fim manipulaţi, cum să ne dezvoltăm intuiţia, cum să ne alegem destinul, iată numai câteva din subiectele prezentate în cărţile acestei serii, cărţi ce au schimbat destine. Sperăm să vă fie de folos. Dar mai bine îl lăsăm pe autor să vă prezinte prima carte a seriei.

"În această carte se discută despre lucruri stranii şi neobişnuite. Sunt atât de şocante, încât nu le puteţi crede. Nici nu e nevoie să le credeţi. Aici sunt prezentate metode cu ajutorul cărora puteţi să verificaţi totul dumneavoastră înşivă, şi veţi vedea cum concepţia avută odinioară se năruie. Transurfingul este o tehnică viguroasă, capabilă să vă dea putere pentru a realiza imposibilul din punctul de vedere al uzanţei existente şi anume, să vă croiţi soarta aşa cum doriţi. Transurfingul nu este o metodă nouă de autoperfecţionare, ci este un nou mod de a gândi şi a acţiona pentru a obţine ceea ce dorim. Nu să obţinem prin strădanii, ci să primim. Nu să ne schimbăm, ci să ne întoarcem către noi înşine.

... Cu toţii facem în viaţă multe greşeli, iar apoi ne gândim ce bine ar fi dacă am putea să întoarcem trecutul şi

să corectăm totul. Eu nu vă promit „un bilet dus-întors în copilărie”, dar greşelile le putem corecta, ceea ce va fi similar cu întoarcerea în trecut. Altfel spus: „Înainte, în trecut”. Sensul acestor cuvinte vă va fi clar spre sfârşitul cărţii. N-aţi auzit niciodată şi n-aţi citit nicăieri ce vreau eu să vă spun. De aceea pregătiţi-vă pentru ceva inedit, pe cât de uimitor, pe atât de plăcut!”

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31,
sector 5, București, ROMÂNIA

fedprint
tipografie
Tel.: 411.00.55; 411.47.76 office@fedprint.ro

A fi desăvârşit înseamnă
să nu regreţi trecutul,
să nu-ţi fie frică de viitor,
iar în prezent să faci totul corect.
Cheia eliberării de regrete şi frică este iertarea.
Atunci când iert, pot să iubesc, pot să devin fericit,
pot să fiu sănătos, pot să am succes în toate

EDITURA DHARANA

